SEBASTIAN

FITZEK

ÇOCUK

Psikolojik Gerilim

PEGASUS

ADIM SİMON. ON YAŞINDAYIM VE BİR SERİ KATİLİM.

Robert Stern eski sevgilisinden gelen tuhaf bir buluşma isteğini kabul ettiğinde aslında ölümle randevulaştığının farkında değildir. Onu bekleyenin 1,43 boyunda, spor ayakkabı giyen ve boş bir endüstriyel alanda hayatına gülümseyerek giren biri olacağı ise aklının ucundan bile geçmemiştir. Savunma avukatı bu gizemli ve terk edilmiş alanda yeni müşterisiyle tanışınca şaşkına döner: On yaşındaki Simon ölümcül evreye ulaşmış bir kanser hastasıdır ve önceki hayatında çok sayıda cinayet işlediğini iddia etmektedir. Ama Stern'in şaşkınlığı, Simon'un tarif ettiği bodrum katında bir insan iskeleti ile baltayla yarılmış bir kafatası bulduğunda dehşete dönüşür. Oysaki bu daha başlangıçtır. Simon önceki hayatında öldürdüğü diğer insanların cesetlerinin yerini de Stern'e söyleyecek ve geçmişten gelen bu gizemli cinayetler ikisinin de hayatını tehdit edecektir.

"Sebastian Fitzek'in kitapları nefes kesici
ve beklenmedik sürprizlerle dolu."
Harlan Coben

"Kanlı sahnelerle dolu olmamasına rağmen bu roman
okura daha gerilimli ve derin bir dünya sunuyor."
La Repubblica

www.pegasusyayinlari.com

SEBASTIAN
FITZEK
KIYMIK
TERAPİ
UYUR
GEZER
FITZEK
SEBASTIAN
FITZEK
VOLCU 23
Fitzek
NOAH
Paket
SEBASTIAN
FITZEK
FITZEK
SEKİZİNCİ
GECE
SEBASTIAN
FITZEK
SEBASTIAN
FITZEK
UÇUŞ KORKUSU-7A
SEBASTIAN
FITZEK
PSIKOZ
SEBASTIAN
FITZEK
FITZEK

ÇOCUK

Pegasus Yayınları: 2510

Çocuk
Sebastian Fitzek
Özgün Adı: Das Kind

Editör: Zeynep Şehiraltı
Düzelti: Mustafa Erdoğan
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2023
ISBN: 978-625-410-152-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2023
Copyright © Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG,
Munich, Germany, 2008

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AVA International GmbH, Germany
(www.ava-international.de) aracılığıyla alınmıştır.

www.sebastianfitzek.de

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118 zm

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

Sebastian Fitzek

ÇOCUK

Almancadan çeviren:
Gülderen Pamir

PEGASUS YAYINLARI

Annem, babam ve Viktor Larenz için...

BULUŞMA

Çocuktan Al Haberi

Yaşam bilgeliği

I.

Robert Stern birkaç saat önce bu sıra dışı buluşmayı kabul ettiğinde, ölüme randevu verdiğini bilemezdi. Ölümün, yüz kırk üç santimetre boyunda, spor ayakkabılı olarak ve Tanrı'nın unuttuğu, terk edilmiş bir endüstri bölgesinde hayatına gireceğinden hepten habersizdi.

"Hayır, henüz gelmedi. Ve beklemekten yavaş yavaş sıkılmaya başladım artık."

Stern, limuzininin yağmurdan ıslanmış ön camından yüz metre ötedeki penceresiz fabrika binasına öfkeyle baktı ve avukat yardımcısına sövüp saydı. Şu anda hattın öbür ucunda, sinirleri zıplamış babasıyla randevusunu iptal etmeyi unutmuştu çünkü.

"Carina'yı arayın ve neden geciktiğini sorun!"

Stern alelacele direksiyonun üstündeki bir düğmeye bastı ve uydusal çıtırtıların ardından mikrofonda yaşlı efendisinin öksürüklerini duydu. Yetmiş dokuzluk ihtiyar sıkı bir sigara tiryakisiydi. Hatta şu kısa bekleme süresinde bile sigarası belli ki dudaklarındaydı. Stern, "Üzgünüm baba," dedi. "Bu akşam yemek yiyeceğimizi tabii ki biliyorum. Ama pazara ertelememiz gerekiyor. Beklenmedik bir buluşma çıktı."

Gelmelisin. Lütfen. Ne yapacağımı bilmiyorum. Carina'nın sesi telefonda hiç bu kadar korkulu çıkmamıştı. Rol yapıyorduysa, Oscar Ödülü'nü hak edecek kadar iyi yapmıştı.

Babası, "Seni görebilmek için saatine beş yüz avro ödemem gerekecek galiba," diye öfkeyle homurdandı.

Stern içini çekti. Onu haftada üç kere görmeye giderdi ama şimdi bunu söylemenin anlamı yoktu. Ne yüzlerce kazanılmış ceza davası ne enkaza dönmüş evliliğinde kaybettiği onca savaş babasına karşı herhangi bir tartışmada yol gösterici olmuştu. Babasıyla münakaşaya giriştiği anda onun karşısında kendini kötü not almış küçük bir çocuk gibi hissederdi, kırk beş yaşındaki Robert Stern; Berlin'in en ünlü firmalarından ceza davaları hukuk bürosu Langendorf, Stern ve Dankwitz'in kıdemli ortağı gibi ise asla hissetmezdi.

"Açık konuşayım, şu anda nerede olduğuma dair en ufak bir fikrim yok," diye sohbeti yumuşatmaya çalıştı. "Biraz sıksam Çeçenistan'da bir yerlerdeyim bile diyebilirim. Navigasyon cihazı bile burayı güç bela buldu." Aracının uzak farlarını yaktı, delik deşik çelik kirişlerin, paslanmış dev kablo makaralarının ve başka sanayi atıklarının üst üste yığıldığı arazi girişinin asfalt dökülmemiş bir kısmı aydınlandı. Boş metal bidonlardan oluşmuş dağı yanlış yorumlamıyorsa burada bir zamanlar boya ve cila maddesi imal ediliyor olmalıydı. Harap tuğla yapı, devrilmiş bacasıyla kıyamet günü konulu bir film setine benziyordu.

Babası, "Umarım navigasyon zımbırtın ileride mezarımın yolunu da bulur," diye öksürdü ve Stern, karamsarlık genetik mi acaba diye düşündü. Kendi de o hayata küskün bakıştan payına düşeni epeyce almıştı. On yıldan beri.

Felix'ten beri.

O süreçte yeni doğan ünitesindeki travmatik gelişmeler onu fiziksel olarak da babasına yaklaştırmıştı. Stern zamanından önce yaşlanmış, çökmüştü. Eskiden her boş anını atış tekniği gelişsin diye basket sahasında geçirirdi. Bugünlerde masasındaki

boş meşrubat kutusunu az ötedeki çöp kovasına isabet ettirmekte bile zorlanıyordu.

Onu yakından tanımayanlar ince uzun silüetine ve geniş omuzlarına aldanıyorlardı belki. Gerçekte ise üstüne mükemmel oturan ısmarlama takım elbisesinin altındaki kasları gevşekti, gözaltı halkalarını doğal güneş yanığı ten rengi maskeliyordu ve koyu renk saçlarının ustalıklı kesimi şakaklarındaki boşlukları gizliyordu. Sabah yüzündeki yorgunluğu silmek için en az bir saat didinip uğraştığı banyodan çıktığında kendini yürüyen cilalanmış bir sahtekâr gibi hissediyordu; mağaza ışığıyla kamufle edilmiş kusurları evin doğal aydınlığında tek tek ortaya çıkan, parlak cilalı, tasarımcı imzalı bir mobilya gibi.

Telefonu öttü.

Stern, "Kusura bakma, gideceğim yere vardım," diye kendini babasına karşı savunmaya hazırlamıştı ki sekreteri konuştu.

"Durun tahmin edeyim: Carina randevuyu iptal etti, değil mi?" Tam ona yakışacak işti. Meslek hayatında güvenilir ve çalışkan bir hemşireyken kişisel yükümlülüklerini olduğu kadar aşk hayatını da doğru dürüst yönetmekten acizdi: kaotik, değişken ve kesinlikle koordinasyon yoksunu. Üç yıl önce başlayıp ilk birkaç hafta sonunda biten ilişkilere rağmen hâlâ düzenli olarak telefonlaşırlar hatta arada bir kahve içmek için buluşurlardı. Her ikisi de kavgayla neticelenirdi, orası ayrı.

"Hayır, Bayan Freitag'a ulaşamadım maalesef."

"Tamam, teşekkürler." Stern elektronik sigarasını yaktı, sonbahar rüzgârı arabanın ön camını şiddetli bir sağanakla kırbaçlayınca irkildi. Silecekleri çalıştırdı, gözleri bir an su emme kapasitesini aşmış bir akçaağaç yaprağına takıldı. Sonra geri vitese taktı, başını arkaya çevirdi ve kumlu zeminde lastikleri gıcırdatarak hızla arabayı hareket ettirdi.

"Carina ararsa ona daha fazla bekleyecek durumda olmadığımı söyle..." Stern birinci vitese takarken önüne bakınca susup kaldı. İki yüz metre karşısından uyarı ışığı yanıp sönerek çılgınca üstüne doğru gelen, Carina'nın döküntü küçük arabası olamazdı. Kırmızı beyaz panelvan araç yoldaki çukurlar elverdiğince son sürat ilerliyordu.

Stern'in kafasından bir an aracın ona bodoslama bindireceği geçti fakat sürücü direksiyonu kırdı ve ambulans tam yanında durdu.

"Baba?" Stern sekreteriyle vedalaştıktan sonra hatta beklemeye aldığı ilk konuşmaya döndü. "Randevu yerine geldim, kapatmam gerekiyor," dediyse de babası telefonu zaten çoktan kapatmıştı. Sonra zaten ağır olan limuzinin kapısını rüzgâra karşı da zorlayarak açtı ve indi.

Kahretsin, bir ambulansla ne halt ediyor böyle?

Carina sürücü koltuğundan yerdeki su birikintisine atladı ama çamurlu su beyaz hemşire formasına sıçrayınca oralı bile olmadı. Uzun, şarap kızılı saçlarını sımsıkı atkuyruğu bağlamıştı ve öylesine göz alıcı güzellikteydi ki Stern ona sımsıkı sarılmak istedi.

Lakin bakışlarındaki bir şey onu durdurdu.

"Burnuma kadar boka battım," diyen Carina sigara paketini çıkarttı. "Galiba bu kez tam tam pislik çukuruna düştüm."

Stern, "Nedir bu havalar?" diye sordu. "Neden benim ofiste değil de özellikle burada... bu savaş alanında buluşuyoruz?"

Limuzinin sıcak ve korunaklı ortamından çıkmış, canlandırıcı ekim rüzgârının sevimsiz soğuğuna maruz kalmıştı. Titreyerek omuzlarını kaldırdı.

"Zaman kaybetmeyelim, tamam mı? Ambulansı ödünç aldım ve geri götürmeliyim."

"Tamam. Ama derdini daha uygar bir ortamda kusmayı düşünemedin mi?"

"Hayır, hayır, hayır!" Carina hızla başını sallarken aynı anda eliyle de olmaz işareti yaptı. "Anlamıyorsun! Mesele ben değilim."

Kararlı adımlarla ambulansın etrafından dolaştı, arka kapıyı açtı ve içini gösterdi.

"Müvekkilin burada yatıyor."

Stern, göz ucuyla Carina'ya ne diyor bu, der gibi baktı. Çok şey görmüş geçirmişti, vurulmuş bir banka soyguncusunun, bir suç çetesi kurbanının ya da bıktırıcı şekilde, hemen her konuda ona danışmak isteyen, yardım bekleyen kuşkucu bir müşterinin bakışını iyi bilirdi. Şimdi de, *Carina nereye varmak istiyor,* diye düşünüyordu.

Başka bir açıklama gelmeyince metal rampaya çıkarak ambulansın içine girdi. Gözleri anında sedyede hareketsiz yatan bedene kilitlendi.

"Nedir bu?" Dışarıda sigarasını yakan Carina'ya baktı. Çok az sigara içerdi, ancak aşırı gergin olduğunda. "Küçük bir çocuğu mu taşıdın buraya? Ne maksatla?"

"Kendi anlatsın."

"Bu ufaklık sanki..." *konuşacak gibi görünmüyor* diye lafını tamamlamak üzereydi çünkü ceset gibi soluk yüzlü çocuk neredeyse dünyadan kopuk görünüyordu. Fakat Stern tekrar sedyeye bakınca gördü ki çocuk doğrulup oturmuş, aşağı sarkıttığı bacaklarını sallıyordu.

"Ben ufaklık değilim, tam olarak on yaşındayım! İki gün önce doğum günümdü."

Kadife montunun içine kurukafa motifli siyah bir tişört, altına da yepyeni fakat Stern'in fikrine göre üstüne çok büyük gelen yamalı bir kot pantolon giymişti. Ama o ne anlardı ki? Belki de moda böyleydi, dördüncü sınıf öğrencileri artık uzun

pantolon paçalarını kat kat kıvırıyor, tükenmez kalemle boyanmış lastik ayakkabılarıyla kay kay yapıyorlardı. Çocuk hafiften boğuk bir sesle, "Siz avukat mısınız?" diye sordu. Uzun zamandır su içmemekten boğazı kurumuş biri gibi konuşmakta güçlük çekiyordu.

"Evet, öyleyim. Daha net söylemek gerekirse ceza avukatıyım."

"İyi." Çocuk gülümseyince şaşılacak kadar düzgün ve beyaz dişleri göründü. Bu sevimli veledin ağzında, büyükannesinin yüreğini eritecek şirinlikte diş boşluğu yoktu anlaşılan. Gerçi kibrit çöpü boyunda gür siyah kirpikleri ve dolgun, hafif öne çıkık dudakları şirin bir görüntü vermesine yetip artıyordu.

"Çok iyi," diye tekrarladı ve sedyeden yere dikkatle inerken bir anlığına Robert'e arkasını döndü. Yeni yıkanmış açık kumral saçları dalga dalga omuzlarına iniyor, arkadan bakıldığında daha çok kıza benziyordu. Ensesindeki saçlarının kredi kartı ölçüsünde bir yara bandıyla kapanmış olduğu Robert'in dikkatini çekti.

Çocuk tekrar yüzünü döndü, hâlâ gülümsüyordu.

"Adım Simon. Simon Sachs."

Robert, uzattığı narin elini tereddütle sıktı.

"Güzel, ben de Robert Stern."

"Biliyorum. Carina bana çantasında taşıdığı fotoğrafınızı gösterdi. Sizin en iyisi olduğunuzu söyledi."

Stern hafiften çaresizce, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Hatırladığı kadarıyla yıllardan beri ufak bir çocukla yaptığı en uzun konuşma buydu. "Senin için ne yapabilirim?" diye sorarak durumu idare etmeye çalıştı.

"Avukata ihtiyacım var."

"Anlaşıldı!" Stern, omzunun üstünden kıpırtısız bir yüzle sigarasının dumanını üflemekte olan Carina'ya baktı.

Ona neden bunu yapmıştı? Neden onu yıkık dökük bir araziye getirip çocuklarla başının hiç hoş olmadığını bildiği halde

şu on yaşındaki ufaklıkla buluşturmuştu? O malum trajedi önce evliliğini, ardından kendini yerle bir ettikten sonra tam bir kararlılıkla çocuklardan uzak durduğu halde.

İçinde büyümeye başlayan öfke dalgasını bastırmaya çalışarak, "Neden avukata ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu. Belki de şu komik durum, hukuk bürosundaki toplantı molalarında sohbet konusu olmaya yarardı en azından.

Stern, Simon'un ensesindeki yara bandına işaret etti. "Bunun yüzünden mi? Okul bahçesinde biri sana mı saldırdı?"

"Hayır. Öyle değil."

"Nedir peki?"

"Cinayet."

"Efendim?" Bu vahşi kelimenin on yaşındaki bir çocuğun ağzından çıktığına kendini inandırdıktan sonra soruyu sormuştu. Tenis maçı seyircisi gibi bir Carina'ya, bir Simon'a baktı. Simon sözünü tekrarlayana kadar. Yüksek sesle ve net bir ifadeyle:

"Avukata ihtiyacım var. Ben bir katilim."

Uzaklarda bir yerde bir köpek havladı, sesi yakındaki otoyoldan gelen boğuk gürültüye karıştı fakat Stern ne o sesi, ne de ambulansın tavanını döven yağmur tanelerinin tıkırtısını duyacak haldeydi.

Altmış saniyelik dehşetin ardından, "Tamam. Birini öldürdüğünü mü düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Kimi diye sorabilir miyim?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorsun demek!" Stern kuru bir kahkaha attı. "Büyük olasılıkla nasıl, neden ve nerede olduğunu da bilmiyorsundur çünkü şu anda salakça bir çocuk şakası yapıyorsun ve..."

"Baltayla," diye Simon fısıldadı.

Sesi yine bir çığlık gibiydi.

"Efendim?"

"Baltayla. Kafasına vurarak. Bir adamın. Daha fazlasını bilmiyorum. Çok oldu."

Robert sinirle gözlerini kırpıştırdı. "Çok oldu ne demek? Tam olarak ne zaman?"

"28 Ekim'de."

Avukat saatinin tarih penceresine baktı.

"Bugün yani," dedi tedirginlikle. "Az önce çok oldu dedin. Şimdi de bugün diyorsun. Bir karar ver istersen."

"Beni anlamıyorsunuz." Simon üzüntüyle başını salladı. "Ben bir adam öldürdüm. Ve tam burada!"

"Burada mı?" Soru Stern'in ağzında yankılanırken Simon onu hafifçe yana iterek ambulanstan indi ve dışarıda merakla etrafa bakmaya başladı. Bakışlarını izleyen Stern, çocuğun gözlerinin aşağı yukarı yüz metre ötede bir ağaç kümesinin yanındaki alet edevat kulübesine takılı kaldığını gördü.

"Evet. Burada," diye Simon memnun bir sesle onayladı ve Carina'nın elini tuttu. "Burada bir adam öldürdüm. 28 Ekim'de. On beş yıl önce."

2.

Robert arabadan indi ve Simon'dan biraz beklemesini rica etti. Sonra sertçe Carina'nın bileğini yakalayıp ambulansın üç adım uzağındaki limuzinin arkasına çekti. Yağmur yavaşlamıştı, buna karşın hava daha karanlık, daha rüzgârlı ve daha soğuk olmuştu. Ne görev kıyafetiyle Carina ne de siyah yelekli takım elbisesiyle kendi bu ne idüğü belirsiz havaya uygun giyinmişlerdi. Ama Carina onun tam tersine soğuğun ayırdında dahi değildi.

Simon'un bulunduğu yerden kesinlikle duyamayacağını bildiği halde, "Kısa bir soru," diye fısıldadı. Rüzgâr ve otoyolun monoton trafik gürültüsü tüm sesleri yutuyordu. "İçinizden hanginizin vidaları gevşedi?"

"Simon nöroloji servisinden hastam," diye yanıtladı Carina, sanki bu herhangi bir şeyi açıklamaya yeterliymiş gibi.

Stern, "Psikiyatride tutulsaydı daha iyi olurdu," diye dişlerinin arasından tısladı. "On beş yıl önceki cinayet saçmalığı ne böyle? Hesap yapmayı mı bilmiyor, şizofren mi?"

Uzaktan kumandayla bagaj kapağını açtı. Yağmurlu boz bulanık ve yarı karanlık havada etrafı daha rahat görmek için aynı zamanda arabanın iç ışıklarını da yaktı. "Beyninde tümör var." Carina baş ve işaret parmaklarını yuvarlak yaparak büyüklüğünü gösterdi. "Birkaç haftası kaldı diyorlar. Belki sadece birkaç günü."

"Tanrım, durumunun yan etkisi mi bunlar?" Stern bagajdan şemsiyesini aldı.

"Hayır. Suç bende."

"Sende mi?"

Kendini bile yağmurdan korumaya yetmeyecek boyutta görünen gıcır gıcır, marka şemsiyenin nasıl açılacağını bilmiyordu, düğme falan gibi bir şey göremedi.

"Dedim ya sana, boğazıma kadar pisliğe battım. Şunu bil ki ufaklık çok zeki, inanılmaz duyarlı ve geldiği koşullara göre mucize diyebileceğim kadar bilgili. Dört yaşındayken asosyal annesinden alınmış. Ahır gibi berbat bir evde, banyo küvetinde ölü bir sıçanın yanında açlıktan kıvrılmış yatarken bulununca yurda yerleştirilmiş. Orada yaşıtlarıyla koşup oynamak yerine ansiklopedi okumaya düşkünlüğüyle dikkat çekmiş. Danışmanı bu kadar çok okuyup düşünen bir çocuğun sürekli baş ağrısı çekmesini normal diye değerlendirmiş önce. Ama sonra kafasındaki o şey tespit edilmiş ve benim servise yatırıldığından beri hastane personelinin dışında kimsesi kalmadı. Daha doğrusu, sadece ben kaldım."

Carina da üşümeye başlamıştı artık, dudakları titriyordu.

"Onu neden dışarı çıkarmak istediğini anlamadım."

"Önceki gün Simon'un doğum günüydü, ona özel bir armağan vermek istedim. Gerçi sadece on yaşında ama yaşadıkları ve üstüne hastalığı nedeniyle yaşıtlarından çok daha olgun. Hiç bu yaşa gelmeyecek diye düşünürdüm."

"Ne için? Ona nasıl bir hediye verdin?" Stern şemsiyeyle uğraşmaktan vazgeçmiş, işaret sopası gibi kadının göğsüne uzatmıştı.

"Simon ölümden korkuyor, ben de onun için bir geri dönüş organize ettim."

Kısa zaman önce buna dair bir televizyon programı izlediği halde Robert, "Bir ne?" diye bağırmaktan kendini alamadı.

Carina bu ezoterik modaya uymaktan geri kalacak bir tip değildi, tam ona özgü bir davranış şekliydi doğrusu. Eskiden yaşayıp yeniden dünyaya gelmiş olma fikri anlaşılan her yaşta insanı büyülüyordu. Doğaüstü olaylara merak, mantar gibi yerden biten bir takım kuşkulu terapistler için ideal zemindi, yüklü ücretler karşılığında bu tür "geçmişe dönüşler" düzenliyorlardı: Doğmadan önceki hayatına yolculuk genellikle hipnozla yapılıyor ve insanlar mesela altı yüz yıl önce kazığa geçirilerek ölmüş olduğunu ya da Fransa tahtına çıkmış olduğunu öğreniyordu.

"Öyle bakmasana. Bu konuda ne düşündüğünü biliyorum. Sen yıldız falını bile okumazsın."

"Şu çocuğu nasıl olur da böyle bir hokus pokus numarasının içine sokarsın?"

Stern gerçekten dehşete kapılmıştı. Televizyonda bunun ağır psikolojik zararlar verdiğine dair uyarılar yapılıyordu. Şarlatan hekimlerin şimdiki zamanda yaşadıkları ruhsal sorunların, geçmiş hayattaki çözümlenmemiş sıkıntılardan kaynaklandığını söylemesi, zayıf kişilikli insanları etkiliyordu.

"Simon'a sadece sonrasında da korkulacak bir şey olmadığını göstermek istedim. Ölümden sonra. Çok kısa yaşadığı için bu kadar üzülmesin diye, yine dünyaya gelme umudu var diye."

"Bunların şaka olduğunu söyle bana."

Carina başını salladı. "Onu Doktor Tiefensee'ye götürdüm. Deneyimli bir psikologdur ve üniversitede seminerler düzenler. Sandığın gibi şarlatan falan değil."

"Ne yaptı?"

"Simon'u hipnotize etti. Aslında çok şey olmadı. Hipnoz altında Simon pek bir şey seçemedi. Ama daha sonra bana karanlık bir bodrumda sesler duyduğunu söyledi. Canavarca sesler."

Stern yüzünü buruşturdu. Sırtından yükselen soğuk anbean artıyordu ama buradan bir an önce çekip gitmek istemesinin tek nedeni soğuk değildi. Uzaktan bir yerden bir sonraki istasyona yol alan bir yük treninin sesi geldi ve Carina, konuşmaya başladıkları ilk andan itibaren yaptığı gibi yine fısıldayarak devam etti:

"Tiefensee onu hipnozdan uyandırmayı ilk önce başaramadı. Simon çok derin bir transa geçmişti. Neden sonra uyanınca da az önce sana söylediği şeyi söyledi. Eskiden katil olduğunu."

Stern terli avuçlarıyla gür kahverengi saçlarını sıvazlamak silmek istedi ama başı yağmurdan sırılsıklamdı.

"Bu çılgınlık Carina. Sen de gayet iyi biliyorsun ki öyle. Ve ayrıca, bütün bunların benimle ilgisi nedir?"

"Simon'da çok gelişmiş bir adalet duygusu var, mutlaka polise gitmek istiyor."

"Evet, öyle."

Ateşli konuşmalarının arasında fark etmemişlerdi ama Simon yanlarına gelmişti. Rüzgâr dalgalı saçlarını alnına üfürdü ve Stern hâlâ saçı olmasına hayret etti. Kuşkusuz kemoterapi de almış olmalıydı.

"Ben katilim. Ve bu yanlış. Teslim olmak istiyorum. Ama yanımda avukatım olmadan konuşmam!"

Carina merhametle gülümsedi. "Bu cümleyi televizyondan öğrendi. Ve sen ne yazık ki tanıdığım tek ceza avukatısın."

Stern kadının yüzüne bakmaktan kaçındı. Onun yerine bu akıl dışı duruma nasıl tepki vermesi gerektiğini söylemesini beklermiş gibi gözlerini çamurlu zemine basan el yapımı deri ayakkabılarına dikti.

"Ve?" diye soran Simon'un sesini duydu sonra. "Ve ne?" Doğrudan çocuğun yüzüne baktı, yine gülümsediğini görünce hayret etti.

"Artık avukatım mısınız? Size ödeme yapabilirim."

Simon pantolon cebinden oldukça küçük bir cüzdan çekip çıkardı.

"Param var çünkü."

Stern başını salladı. Önce belli belirsiz, sonra hızlı.

"Olmaz, olmaz. Var param," diye Simon karşı koydu. "Gerçekten var."

Stern, "Hayır," derken, çocuğa değil, öfkeyle Carina'ya bakıyordu artık. "Esas konu bu değil, yanılıyor muyum? Beni buraya avukat olarak çağırmadın, değil mi?"

Şimdi yere bakma sırası Carina'daydı.

Alçak sesle, "Hayır, onun için değil," diye itiraf etti.

Stern derin bir nefes aldı ve kullanamadığı şemsiyeyi bagaja attı. Sonra içindeki evrak çantasını yana itti, kenardaki bir plastik kapağı açtı ve ilkyardım çantasından bir cep feneri çıkardı. Işık huzmesini, Simon'un az önce gösterdiği kulübeye doğrulttu.

"Tamam, bir gidip bakalım o halde."

Boş eliyle saçlarını okşadı ve on yaşında bir çocukla nasıl böyle konuşurum diye kendine hayret etti:

"Adamı nerede öldürdüğünü tam olarak göster önce."

3.

Simon onları bina yıkıntısına götürdü. Çok yıllar önce burada iki katlı bir iş yeri olmalıydı. Fakat sonra yanmış, yerinde bulutlu akşam göğüne sakat eller gibi yükselen birkaç kömürleşmiş duvar parçası kalmıştı.

"Gördün mü, burada hiçbir şey yok."

Stern'in fener ışığı ağır ağır harabenin üstünde dolaştı.

Simon, "Buralarda bir yerde olmalı," derken bir cesetten değil de kayıp eldiveninden bahsediyormuş gibiydi. Kendi elinde de minicik bir fener vardı. Düğmesine basınca karanlığı floresan ışığıyla delen plastik bir çubuk.

"Sihir kutusundan," diye Carina, Stern'e izah etti. Eski hayatına dönüşünün dışında belli ki çocuğa bir de normal doğum günü hediyesi vermişti.

Simon heyecanla, "Galiba şurada, alttaydı," diyerek öne doğru bir adım attı.

Stern o yöne fenerini tutunca sadece bodrum girişi kalmış eski bina aydınlandı.

"Oradan aşağıya inemeyiz. Tehlikeli olur."

Çocuk, "Neden?" diye sorup spor ayakkabısının ucuyla kiremit yığınını tekmeledi.

"Yanımda dur. Hepsini düşüreceksin canım." Carina'nın sesi alışılmışın dışında kaygılıydı. Eskiden Robert'in yanında neşeyle dolup taşardı. Sanki içinde hiç bitmeyen melankoli ateşini taşkın

bir yaşam sevinciyle dengelemek istermiş gibi. Şimdiyse Simon'un tasmasından kurtulmuş eğitimsiz bir köpek gibi davranması onu çok korkutmuştu. Çocuk laf dinlemeden koşmaya başladı.

"Bakın, buradan içeriye giriliyor!" diye birdenbire bağırdı. Ve iki yetişkinin karşı koymalarına fırsat vermeden bukleli kafası çelik ve betondan kolonun arkasında kayboldu.

Carina, "Simon!" diye haykırdı. Stern de arkalarından yetişmek için paldır küldür enkazın arasına daldı. Karanlıkta birkaç kez sendeledi ve pantolonu paslanmış bir tele takıldı. Girişin ardındaki isten kapkara olmuş tahta basamaklara eriştiğinde çocuk yirmi basamak aşağıda köşeyi dönmüştü.

Stern, "Çabuk dışarı çık!" diye arkasından haykırdı ama düşüncesizce söylenmiş sözlerinden o anda pişman oldu. Böyle bir cümlenin üstünde yaratacağı etkinin başına geleceklerden çok daha kötü olacağını, anıları o dakikada kafasına vurmuştu âdeta.

Dışarı çık. Canım, lütfen. Sana yardım edebilirim...

Bu, kilitli tuvalet kapısının arkasındaki Sophie'ye söylediği tek yalan değildi. Sonuçsuz kalan bir girişimdi bu. Dört yıl boyunca ikisi birlikte her şeyi denemişlerdi. Her tekniği ve tedavi yöntemini, ta ki kadın doğum kliniğinden hasretle bekledikleri o telefonu alana dek. Pozitif. Gebe. O zamanlar, aşağı yukarı on yıl önce, yüce bir gücün hayatının pusula iğnesini tümüyle yeniden düzenlediği kanısına varmıştı. İbre mutluluktaydı, hem de en saf haliyle. Ne yazık ki mutluluk ibresindeki duruş süresi ancak Stern'in, çocuk odasının tavanına parlak renkli yıldız motifleri boyamasına ve Sophie ile birlikte bebek alışverişi yapmasına yetti. Felix o kıyafetleri hiç giyemedi. Yeni doğan ünitesi hemşirelerinin giydirdiği tulumla gömüldü.

Avukat kasvetli düşüncelerinden sıyrılmak istercesine daha da yüksek sesle, "Simon?" diye bağırdı. Yanı başındaki Carina da aynısı yapınca fena halde irkildi.

Boğuk bir çocuk sesi, "Biliyorum, burada bir şey var!" diye onlara cevap verdi.

Stern lanetler savurarak ilk basamağı ayağıyla yokladı. "Yapacak bir şey yok, içeri girmek zorundayız."

Bu sözcüklerle birlikte hayatının en korkunç ana geri döndü. Sophie'nin kucağında ölü bebeğiyle hastanedeki odanın banyosuna kapanıp dışarı çıkmayı reddettiği ana. "Ani bebek ölümü" tamsını kabullenmek istememişti. Doğumdan iki gün sonra.

Carina, "Ben de geliyorum," dedi.

"Saçmalama." Stern dikkatle bir adım daha attı. Merdiven otuz beş kiloya dayanmıştı fakat iki katı yükü nasıl çekecekti, işte orası meçhuldü.

"Tek bir fener var ve ayrıca iki dakika içinde geri dönmezsek dışarıda yardım çağıracak biri gerekli."

Çürümüş tahtalar attığı her adımla hafif dalgalı denizde seyreden bir yelkenlinin aksamı gibi çatırdıyordu. Aşağı indikçe parmaklıkların artan sarsıntısı kendi denge duygusunun bir oyunu muydu yoksa gerçek miydi, Stern bilemedi.

Beşinci kez, "Simon?" diye seslendi fakat gelen tek yanıt uzaktan metalik bir tıkırtı oldu. Çocuk tornavidayla radyatör borularına vuruyormuş gibi bir ses.

Stern az sonra kalbi gümbür gümbür atarak merdivenin sonuna ulaştı ve etrafını inceledi. Hava artık öyle kararmıştı ki dışarıdaki Carina bile hiçbir şey seçemiyordu. Fenerin ışığını sağa, iki koridora ayrılan bodrum holüne çevirdi. Her ikisinin de zemini en az beş santim yüksekliğinde balçıkla kaplıydı.

Çocuğun bile isteye bu sanayi enkazına dalması akıl alır gibi değildi. Stern, birkaç metre sonra devrilmiş sigorta kutularının yolu tıkadığı soldaki geçide yürüdü.

Soğuk çamurlu su buzdan bir el gibi ayak bileklerine yapışırken, "Neredesin?" diye seslendi.

Simon yine cevap vermedi ama en azından bir yaşam belirtisi geldi. Çocuk öksürdü. Stern'in birkaç adım ötesinden. Fakat Robert fener ışığıyla onu yakalayamadı.

Pantolon paçalarının ıslaklığı emerek yukarıya taşıdığını bacaklarında hisseden avukat, *ölümü çağırıyorum*, diye düşünmeden edemedi. On metre ileride bir tahta duvar gördüğü anda cep telefonu öttü.

Carina neredeyse isterik bir sesle, "Nerede o?" diye bağırdı.

"Bilmiyorum. Sanırım yan koridorda."

"Ne diyor?"

"Hiçbir şey demiyor. Öksürdü."

"Ah Tanrım, al getir onu hemen!" Carina'nın sesi heyecandan titriyordu.

"Buraya neden indim sence?" diye kadını tersledi.

"Anlamıyorsun. Tümör. Böyle oluyor."

"Böyle oluyor ne demek? Ne oluyor?"

Stern, Simon'un yine öksürdüğünü duydu. Bu kez ilkine göre daha yakından.

"Baygınlık öncesi bronşların kasılması. Her an bilincini kaybedebilir!" diye bağıran Carina'nın sesi telefondan değil, çıplak kulakla duyulacak kadar yakından gelmişti.

Ve zemindeki suya düşecek. Ve boğulacak, eğer...

Stern koşmaya başladı ve o panikle tavandan sarkan, kömürleşmiş ahşap kirişi görmedi. Kafası hızla kirişe çarptı. Fakat korku can acısmdan daha baskındı. Stern saldırıya uğradığını sanarak savunma amacıyla iki kolunu yukarı kaldırdı. Hatasını anladığında iş işten geçmişti. El fenerinin ışığı iki saniye kadar suyun altında titreşti, sonra düştüğü yerde kardı.

"Kahretsin!" Bodrum duvarına dokunmak için elini sağa uzattı. Ardından adım adım, bu karanlıkta yön duygusunu kaybetmemeye dikkat ederek ilerlemeye başladı. Gerçi bu kaygısı

şimdilik yersizdi, sonuçta öne doğru dümdüz yürüyordu. Simon'un öksürüğünün kesilmesi çok daha fazla endişe vericiydi.

"Hey, orada mısın?" diye haykırdı ve aniden kulaklarında bir basınç patlaması hissetti. İnişe geçmiş bir uçağın yolcusu gibi basıncı gidermek amacıyla yutkundu. Sonra yeniden hafif bir hışırtı duydu. İleriden. Tahta duvarın arkasından, aşağı yukarı on metre ötede ve köşenin ardında. Oraya gitmeliydi. Yan geçiten. Simon'a. Balçık, adımlarını frenliyordu fakat bu zincirleme reaksiyondan kurtulmak için yeterli tempoyu tutturmuştu.

"Simon, bana... İmdaaaat!"

Ağzından çıkan son sözcükle birlikte boşluğa savruldu. Leş kokulu bataklıkta yaban domuzlarına kurulan tuzağın bir benzeri gibi yerdeki kablolar kement şeklinde ayağına dolanmıştı. Stern duvarın sıvalı, nemli yüzeyine tutunmak için elini uzattı, iki tırnağı kırıldı ve o anda yere düştü.

Darbeyle birlikte bodrumdaki koridorun dibine ulaştığını da anlamış bulunuyordu çünkü suya düşmemiş, elleri esnek bir tahta duvarla temas etmişti. Daha merdivenin başında duyduğu gibi çatırtılar duydu ama bunlar çok daha yakındandı ve sonra sesin kontrplak bir levhaya ait olabileceği çıkarımını yaptı. Ya da bir kapıya. O güçlü korku duygusuyla kendini bir an için dağ tepesinden uçuruma ya da dipsiz bir kuyuya düşüyor gibi hissetmişti ama varış noktası birkaç santim uzağındaki sert zemin olmuştu aslında. Yeni pozisyonundaki tek olumlu nokta bodrumun bu köşesinde suyun tabana ulaşmamış olmasıydı. Buna karşılık tavandan ve duvarlardan belirsiz nitelikteki bir takım cisimler hızla üstüne yağıyordu.

Ah Tanrım! Stern tam da kucağına sertçe iniş yapan orta boyda, yuvarlak cisme dokunmayı göze alamadı. Büyük olasılıkla kafasına hücum eden kâbus gibi ilk düşüncelerinin etkisiyle

morarmış dudaklı şiş bir yüze dokunma korkusuyla: Felix'in ölü yüzüne.

Fakat çevresi ağır ağır aydınlanmaya başladı. Gözlerini kırpıştırdı ve bu beklenmedik ışık kaynağını tespit etmek Stern için hayli uzun sürdü. Ancak tam karşısında dikilince telefon ekranının yeşilimsi ışığıyla içine düştüğü tahta kaplamayı iyi kötü aydınlatan Carina'yı seçti.

Stern, Carina'nın çığlıklarını duymadan önce, gördü. Saniyenin onda biri kadar süre içinde Carina'nın ağzı sessizce açılmış, neden sonra sesi beton duvarlarda çın çın çınlamıştı. Stern gözlerini kapattı.

Sonra cesaretini toplayarak baktı.

Ve kusmak istedi.

Kucağındaki kafa, perde çubuğunun tokmağı gibiydi ve yer yer iskeletleşmiş bir cesedin kalıntısıydı. Stern, inanamama, tiksinti ve bitimsiz bir dehşetle kurukafada baltayla açılmış yarığı tespit etti.

4.

Polisin gözlerinden yaşlar açıp kapamasına bile izin vermeyecek denli hızlı akıyordu. Martin Engler gözlerini açmadan kafasını ensesine yatırdı ve bir kör gibi el yordamıyla sorgu odasındaki masanın üstünde aradığı şeyi buldu. Son hızla kâğıt mendil paketini açtı, tırtıklayarak bir tane çıkardı ve burnuna tuttu.

Haaapşşuuu...

"Bağışlayın." Cinayet masası dedektifi hızla burnunu çekti ve Stern, Engler'in bu şiddetli hapşırığın altından neredeyse duyulmayacak şekilde, "Pislik," dediğini düşündü.

Deseydi yeriydi. Avukat sayısız gözaltılarına tahliye kararı çıkarttığından beri, Komiser Engler'le yakın arkadaş oldukları söylenemezdi.

"Hımmm."

Engler'in tam yanında oturan, obez adam hafifçe öksürerek genzini temizledi. Stern, devasa çift çenesinden âdemelması dışarı fırlamış memura dönüp şöyle bir baktı. Penceresiz sorgu odasına girerken kendini Thomas Brandmann olarak tanıtmıştı. Rütbe ve mevkisini söylemeden, fonksiyonel ilişkisini bildirmeden. Ve gırtlağından muntazaman her beş dakikada bir yükselen gurultuların dışında da şu ana dek tek ses çıkarmamıştı. Stern durumu nasıl yorumlayacağını bilemedi. Yirmi yılı aşkın hizmet süresi

nedeniyle Kripo'nun[1] demirbaşı addedilen Engler bir yana, bu iri yarı adamı daha önce hiç görmemişti. İletişim kurma eksikliğine bakılırsa, soruşturmayı o yönetiyor olmalıydı. Ya da tam tersi.

"İster misiniz?" Engler bir aspirin paketi uzattı. "İhtiyacınız var gibi görünüyorsunuz da."

"Hayır, teşekkür ederim." Stern başını salladı ve alnındaki canını yakan şişliğe dokundu. Bodrumda düştükten sonra şakakları zonklamaya başlamıştı ve şu anda kızarmış gözleri ve burnuyla karşısında oturan komiserin kendisinden daha sağlıklı göründüğü gerçeği sinirine dokunuyordu. Solaryum ve sabahları ormanda koşu yapmanm etkisi, ofiste bilgisayar başında geçirilen uzun gecelere göre çok daha farklıydı anlaşılan.

"Tamam, şimdi toparlıyorum." Müfettiş not defterine uzandı ve hâlâ hiç konuşmamış olan Brandmann yine hafiften öksürünce Stern sırıtmasını bastıramadı.

"Cesedi bu gün öğleden sonra saat 17.30 civarında buldunuz. Simon Sachs adında bir çocuk ile Carina Freitag adında bir hemşire, sizi cesedin bulunduğu yere götürdü. Adı geçen Simon on yaşında, beyin tümörü hastası ve şu sıralarda..."

Engler sayfayı çevirdi.

"...Westend'deki Seehaus Hastanesi'nin nöroloji servisinde tedavi görüyor. İddiasına göre adamı o öldürmüş, eski yaşamında."

"On beş yıl önce, evet," diye Stern onayladı. "Doğru saydıysam size bunu sekizinci kez söylüyorum."

"Evet, söylediniz ama..."

Engler cümlesini tamamlamadan sustu ve Stern'in şaşkın bakışları altında başını yeniden arkaya devirdi. Sonra da baş ve işaret parmaklarını burun kanatlarına bastırdı.

---

1 *Kriminalpolizei*. Alman Kriminal Dairesi. (ç. n.)

Ardından çizgi filmi kahramanları gibi genizden gelen bir sesle, "Dikkat etmedim," dedi. "Canına yandığımın burun kanaması. Ne zaman üşütsem başlıyor."

"O halde aspirin içmemelisiniz."

"Kanı sulandırıyor, biliyorum. Neyse, nerede kalmıştık?" Engler hâlâ gri tavana bakarak konuşuyordu. "Ah tamam. Sekiz kere. Doğru. Şu karışık hikâyeyi onca kez önüme getirdiniz. Ve ben de her seferinde acaba sizin için uyuşturucu testi mi talep etsem diye kendime sordum."

"Kendinizi zorlamayın. Eğer haklarımı biraz daha ihlal etmek istiyorsanız durmayın." Stern tepsi taşıyormuş gibi avuç içlerini dışa döndürdü. "Hayatım pek eğlenceli sayılmaz ama sizi ve cinayet masasının tümünü mahkemeye vermek benim için gayet keyifli bir değişiklik olur."

"Lütfen sakin olun Bay Stern."

Robert irkildi.

Bir mucize, diye düşündü. *Engler'in yanındaki iki metrelik kütle konuşabiliyormuş.*

"Siz şüpheli değilsiniz," diye Brandmann açıkladı.

Stern cümlenin satır aralarında "henüz" tınısı var mı yok mu tam emin olamadı.

"Sadece kuşkuya mahal vermemek adına." Robert, dev adam gibi genzini temizleme dürtüsünü güç bela bastırdı. "Ben avukatım ama kaçık değilim. Astral yolculuğa, reenkarnasyona ve ezoterizm safsatasına inanmam ve boş zamanımı da kucağımdan iskelet parçaları silkelemekle değerlendirmem. Benimle değil, çocukla konuşun."

Brandmann, "Uyanır uyanmaz hemen bunu yapacağız zaten," diye başını salladı. Simon'u yan geçitte baygın bulmuşlardı. Neyse ki bilinç kaybı iki yıl önceki ilk atak gibi aniden gelmemişti. Tümör beynin frontal bölgesinde ilk kez tespit edildiği

günkü gibi. Simon sınıfta, tahtaya kalkarken yere yıkılmış ve o sırada alnını öğretmen kürsüsüne çarparak kanatmıştı. Bu kez ise bodrumun zeminine çökmeden önce sırtını duvara dayayarak yavaş yavaş yere kaymıştı. Derin uykuya geçmiş olmasının dışında genel hali iyi görünüyordu.

Carina çocuğu ambulansla acilen hastaneye götürürken Stern, Engler olay yeri ekibiyle gelene kadar orada tek başına beklemişti.

"Daha iyisi, terapisti sorgulayın," diye Stern devam etti. "Tiefensee denen kişinin Simon'a hipnoz altında neler telkin ettiğini kim bilebilir ki?"

"Hey, bu iyi fikir. Psikolog. Kırk yıl düşünsem aklıma gelmez."

Engler alaycı bir tavırla sırıttı. Burun kanaması durmuş, gözlerini tekrar Stern'in gözlerine dikmişti.

"Yani size göre cinayet kurbanı on beş yıldır oradaymış, öyle mi?"

Stern içini çekti. "Hayır. *Ben* demiyorum, Simon diyor. Ama muhtemelen haklı olabilir."

"Nasıl?"

"Patalog değilim ama bodrumun havası nemliydi ve ceset koyu renkli bir sandıktaydı, oksijenle temas etmeyen sağlam bir tabutta gibi. Yine de bedenin bazı kısımlarında tam çürüme emareleri vardı. Ellerimle tuttuğum kafada da. Ve bunun anlamı da..."

"...ölünün oraya daha dün bırakılmamış olduğudur. Doğru."

Stern hayretle arkasına dönüp baktı. Rahat bir tavırla kapı kasasına yaslanmış, dikilen adamın içeriye girdiğini duymamıştı. Hafif kırlaşmış saçları ve altın çerçeveli gözlüğüyle, Eyalet Şube Müdürü'nden çok yaşı ilerlemekte olan bir tenis oyuncusuna benziyordu. Stern, Engler'in amirinin, atışmalarının ne kadarını dinlediğini merak etti.

Hertzlich, "Gelişmiş adli tıp yöntemleriyle ölüm zamanı kısa sürede tespit edilecek," dedi. "Beş, on beş hatta elli yıl önce de olsa..." bir adım yaklaştı, "...şurası her durumda kesin: Fail Simon olamaz."

"Aynı görüşteyim. Eğer öyleyse?" Stern ayağa kalktı, gömleğinin manşetini sinirle sıyırıp meydan okuyan bir tavırla saatine baktı. On buçuğa geliyordu.

"Tabii ki gidebilirsiniz. Beylerle konuşacağım acil bir konu var."

Koltuğunun altına mıh gibi sıkıştırdığı karton kapaklı dosyayı ganimetmiş gibi memurlarının önüne koydu.

"Çok şaşırtıcı yeni bir gelişme var."

5.

Avukat kapıyı arkasından çekip kapatana kadar Martin Engler bekledi. Arkasından, öfkesine daha fazla hâkim olamadığı için oturduğu sandalyeyi düşürerek hızla yerinden fırladı.

"Nasıl bir bokluk bu böyle?"

Brandmannn bir şey söyleyecekmiş gibi yine öksürerek genzini temizledi. Fakat Hertzlich zımbalı dosyayı arka kapağı dışa gelecek şekilde masaya koyarak bunu önledi.

"Neden? Harika gidiyordu."

"Saçma. Bu şekilde sorgu yapılmaz," diye Engler amirine diklendi. " Böyle bir pisliğe bir daha asla girmem."

"Nedir bu heyecanınızın sebebi?"

"Gülünç duruma düşürüldüm. İyi polis kötü polis numarasını kim yer ki? Hele Robert Stern kalibresinde biri, asla."

Hertzlich, bağcıkları gelişigüzel bağlanmış tozlu deri ayakkabılarını bir süre inceledi. Sonra hayretle başını salladı.

"Metodolojiyi anladığınızı sanırdım, Engler."

Metodoloji. Ne geri zekâlılık. Engler öfkeden köpürüyordu.

Brandmann başlarına musallat olduğundan beri tek bir hafta geçmemişti ki psikolojik davranış yönetimi konulu bir seminere katılmamış olsun. Şu devasa süt çocuğu üç hafta önce psikolojik profil uzmanı komiser olarak görev yaptığı BKA[2] tarafından bir eğitim programı çerçevesinde tepelerine dikilmişti.

---

2 Alman Merkezî Suç Polis Dairesi. (ç. n.)

Resmî anlamda Engler'in ekibine sadece danışman olarak katılmıştı fakat görünüşe göre statüsü özel ajanlığa evrilmişti sanki. Öyle ya da böyle, yaptığı her sorguda burnunun dibinde biten adama Engler'in tahammül etmesi gerekiyordu.

Kriminal psikolog sevecen bir sesle, "Başkomiser Hertzlich'e hak vermek durumundayım," diye konuşarak gergin ortamı yumuşatmaya çalıştı. " Esasen her şey tam da ders kitaplarında olduğu gibi gelişti." Tekrar öksürdü. "Önce uzun bekleme süresi nedeniyle Stern gerildi. Sonra suskunluğum yüzünden beni nereye oturtacağını bilemedi. Ayrıca az önce dile getirdiğiniz eski sorgu taktiği açısından farklılıklar da burada söz konusu Bay Engler."

Brandmann konuşmasına bilerek yapay bir ara verdi ve Martin, *şu tip bana nutuk atarken neden hep böyle aptal aptal sırıtıyor,* diye düşündü.

"Dikkatinizi çekerim, ben iyi polisi oynamadığım için Stern'in sinirleri zıpladı, kafası alt üst oldu ve çıkış yolunu sizde aradı. Bulamayınca da iyice öfkelendi."

"Tamam, eğer konu buysa belki ben de onu biraz kaşımışımdır. Şimdi soruyorum, bunca tiyatronun iyi tarafı nedir?"

"Öfke hata yaptırır," dedi ve Engler içinden belki birinci kez, *kimi insanlar isimleriyle ne kadar uyumsuz oluyor,* diye düşündü.[3] Tüm şubede Noel partisinde bile şeflerinin ona "siz" değil, "sen" diye hitap etmesini bekleyecek tek bir kişi bile yoktu.

"Ayrıca Stern'in duygusal sarsıntıları da optik refleks analizi için gerekli."

Optik refleks analizi. Göz devinimleri. Pupilometri. Hepsi de yeni moda safsatalardı. Şu anda içine tıkıldıkları kasvetli sorgu odası bir haftadan beri test amaçlı aygıtların kablolarıyla donatılmıştı. Üç gizli kameradan bir tanesi sorgulanan kişinin

---

3 Hertzlich soyadı burada, candan, içten anlamına gelen "Herzlich" sözcüğüyle karşılaştırılıyor. (ç. n.)

gözlerini kayda alıyordu. Teoriye göre sık göz kırpma, irisin kasılmaları ve göz kaçırma, sürekli değişen bakış yönü fail hakkında çok şey anlatıyordu. Uygulamada Engler'in bunlara karşı çıktığı yoktu ama deneyimli bir sorgucunun yalanı yakalaması için böyle teknik saçmalıklara ihtiyacı olmazdı.

"Dua edelim de Stern onu gizlice kaydettiğimizi anlamasın." Arkasındaki duvarı işaret etti. "Herif şehrin en becerikli avukatlarından biri."

"Ve olası katil," dedi Hertzlich.

"Böyle düşünemezsiniz!" Engler yutkundu ve eve dönüş yolunda nöbetçi eczane nerede var diye merak etti. Acilen boğazına sıkacağı geniz temizleme spreyine ihtiyacı vardı.

"Adamın IQ'su Everest Dağı'ndan yüksek. Kendi öldürdüğü adamın cesedine bizi eliyle götürecek kadar salak olamaz."

"Tam da bu nedenle bu, zekice bir satranç hamlesi olabilir."

Başkomiser gözlüğünü kaldırarak parıldayan burnunun üstünde bıraktığı izleri ovuşturdu. Engler'e göre, doğrudan amirinin gözlerinin içine bakan tek bir memur yoktu. Şubede o koca gözlüklerle yatağa girdiğine dair iddiaya giriliyordu.

"Büyük olasılıkla korktu da," diyerek Hertzlich, Brandmann'ın doğrultusunda sesli düşündü. "Yeniden dünyaya gelmiş çocuk hikâyesi bana göre de pek sağlıklı değil."

Psikolog, "Ruhsal durumu sarsıntılı," diye onayladı.

Engler gözlerini devirdi. "Tekrar söylüyorum: Yanlış adamla zaman kaybediyoruz."

Hertzlich şaşkınlıkla ona baktı. "Halbuki sizin ondan hiç hoşlanmadığınızı düşünürdüm."

"Evet, Stern götün teki. Ama katil değil."

"Bunu neye dayanarak söylüyorsunuz?"

"Yirmi üç yıllık deneyimime. Böyle şeylerde burnum iyi koku alır."

"Bugün nasıl esaslı çalıştığını hep birlikte gördük."

Yaptığı şakaya tek gülen yine Hertzlich oldu ve Engler, Eyalet Şube Müdürü'nün papağanı olmamış diye Brandmann'a olumlu not verdi. Ne yazık ki Robert Stern'in neden baltayla adam öldürmeyeceğini anlatmaya fırsat bulamadı. Burnu aniden çeşme gibi akmaya başlamıştı. Elindeki kâğıt mendil koyu kırmızıya kesince başını yine geriye atması gerekti.

"Ah yine mi?.."

Hertzlich onu kuşkuyla süzdü. "Önce burun kanamasının şovunuzun parçası olduğunu düşünmüştüm. Bu olayın soruşturmasını yönetecek durumda mısınız?"

"Tabii, sadece hafif bir nezle. Sorun yok."

Paketten iki temiz mendil çıkartıp rulo yaparak burun deliklerine tıktı.

"Devam edelim."

"İyi, çok iyi. O halde ekibinizi toplayıp on dakika sonra ofisimde toplanın."

Engler gizlice içini çekerek saatine baktı. On bire çeyrek vardı. Sağlık durumunun da dışında, Charlie'yi dışarı çıkarmalıydı. Zavallı köpek on saatten fazladır küçük evinde onu bekliyordu.

"Yüzünüzü sarkıtmayın öyle Engler. Fazla uzun sürmez. Dosyaları okuyun. O zaman neden Stern'e yüklenmenizi ve dünyayı ona cehennem yapmanızı istediğimi anlayacaksınız."

Engler masasın üstündeki dosyayı aldı.

"Neden? Ne var bunda?" diye sorgu odasından çıkmakta olan Herztlich'in arkasından seslendi.

"Eski bir tanıdığın ismi."

Hertzlich dönüp baktı.

"Cesedin kimliğini saptadık."

6.

Stern bir gün sonra akşam saat on biri biraz geçe villasının giriş holüne adım attığında telefonundaki mesaj kutusundan gelen bip sesiyle irkildi. Geride kalan yirmi dört saat boyunca Carina'ya ulaşmayı denemiş ama hiç mesaj bırakmamıştı. Bu süreçte o da sorgulanmış ve sabah itibarıyla klinik şefi tarafından geçici kaydıyla idari izne çıkartılmıştı.

"Simon iyi. Seni soruyor. Ama korkarım artık avukata ihtiyacı olan iki müvekkilin var," diye yorgun sesiyle şaka yapmaya çalıştı. "Simon'u hastaneden dışarı çıkardım diye beni çocuk kaçırmakla suçlayabilirler mi?" Sesli mesaj Carina'nın asabi kahkahasıyla son buluyordu.

Simon iki kere yedi tuşuna basarak mesajı sildi. Onu yarın, cumartesi günü, arayacaktı. O da çok gerekirse çünkü bu olayla tek bir ilgisi kalsın istemiyordu artık. Kendi sorunları yeterince boğazını sıkıyordu.

Paltosunu bile çıkarmadan posta kutusundan aldığı zarflarla salona yöneldi. Bir anlığına tavandaki avizenin düğmesine basınca bir hırsızlık çetesi tarafından yağmalanmış, kapıya dayanan kamyonla tüm nadide mobilyaları ve değerli eşyaları yüklenip götürülmüş gibi görünen salon manzarası ortaya çıktı. Birkaç saniye öylece baktı, ardından Engler ve Brandmann tarafından sorgulandığı odayı çağrıştıran rahatsızlık verici ışığı kapattı.

Salonunun bu altüst edilmiş haline bu hafta yaşadığı tüm olaylardan sonra ancak loş ışıkta dayanabilirdi.

Stern'in ayak sesleri kiraz ağacı parkelerin üstünden, tablosuz çıplak duvarlarda yankılanarak geri döndü. Kanepeye doğru giderken devrilmiş bir bahçe iskemlesi ile kurumuş bir salon bitkisinin yanından geçti. Ne konsollar ne perdeler, dolaplar ya da halılar vardı. Kanepenin yanında sadece şapkasız bir ayaklı abajur duruyordu ki o da zaten çarpıktı. Zaten açsa bile dört ampulünden üçü olmadığı için koca salona vereceği ışık son derece yetersizdi. Olası tek ışık kaynağı eski tüplü televizyon ise iki metre ötesinde, şöminenin önünde yerdeydi.

Stern kanepeye çöktü, uzaktan kumandayı eline aldı ve ekrandan gelen cızırtılar salona yayılırken gözlerini kapattı.

On yıl, diye düşündü ve eli kanepedeki boşluğa kaydı. Pürüzlü deri döşemeyi okşadı, bir yılbaşı gecesi Sophie'nin gülmekten elinden düşen mumun yaktığı yere dokundu. On yıl önce. O esnada âdeti iki hafta gecikmişti.

Stern'in aksine Sophie, Felix'in ölümünün ardından kendinden kaçmayı becermişti. İkinci bir evliliğe sığınarak. Ve süreç içinde iki çocuk doğurmuştu; ikiz. Kızları, Sophie'nin kendi depresyonunda boğulmamasının başlıca nedeniydi.

Tıpkı benim gibi.

Stern gözlerini açarak anıların akışını durdurdu. Sonra günlerdir yerde duran yarı dolu şarap şişesinin mantarını çekip çıkardı. Tadı berbattı ama içki amacına uygundu. Konuk beklemediği için buzdolabı tam takır kuru bakırdı, olur da bir meslektaşı habersiz uğramaya kalkarsa, ki şimdiye dek hiç olmamıştı, içeri almazdı.

Geliştirilmiş son teknikle hırsızlığa karşı kapı ve pencerelerdeki alarm sisteminin yenilenmesi için bir güvenlik firmasıyla her yıl anlaşma tazelemesi nedensiz değildi. Teknisyenlerin onu

dolandırıcı sandıklarından da emindi ayrıca çünkü evin tamamında tek bir değerli eşya dahi yoktu.

Aslında Stern'in korkusu hırsızlık değildi. O, keşfedilmekten korkuyordu. Pahalı takım elbiselerden, her daim cilalı arabasından ve Brandenburg Kapısı manzaralı derli toplu, şık ofisinden oluşan vitrinin ardında insanların Robert Stern'in bomboş ruhunun odalarını keşfetmesinden çekiniyordu.

Şişeden bir yudum daha içti ve beceriksizliğinden üstüne döktüğü kırmızı şarap bembeyaz gömleğinde yayıldı. Yorgun gözleriyle üstünü süzerken kafasında istemsizce doğum izinin anısı canlandı: Doğumdan hemen sonra sarıldığı, yeni yıkanmış bebek kundağı olmadan kucağına konduğunda ilk fark eden Sophie olmuştu. Önce omzunda kötü huylu deri değişimi var diye çok kaygılanmışlardı ama doktorlar onları yatıştırmıştı. Hatta Sophie bebek yağıyla ovarken, "İtalya haritasına benziyor," diye gülmüştü. Sonra keyifle ilk aile tatilini Venedik'te yapmaya karar vermişlerdi. Ama sonra üçü birlikte ancak mezarlığa kadar gidebilmişlerdi.

Stern şarap şişesini yere koyup gelen postayı karıştırmaya başladı. İki reklam mektubu, bir ceza pusulası ve bankasından haftalık hesap özeti. Tek kişisel olanı internet üstünden kiraladığı son çıkan DVD idi. Posta yoluyla film videoları kiralama sistemi oluşturulduğundan beri hafta sonları video dükkanına da gitmiyordu artık. Filmin adına dikkat etmeden küçük karton zarfı açtı. Genellikle çocuk ve aşk temalı film izlemekten kaçınırdı, dolayısıyla seçenek yelpazesi geniş değildi, bunu da daha önce izlemişti büyük olasılıkla.

DVD'yi taktıktan sonra ceketini çıkarıp yere attı ve yeniden kanepeye çöktü. Ölesiye yorgun olduğu için birkaç dakika sonra -hemen her hafta sonu olduğu gibi- kanepede uyuyakalacağı

kesindi. Neyse ki ertesi sabah onu burada bulacak kimse yoktu. Ne ailesi. Ne arkadaşları. Hatta temizlikçisi bile.

Avukat "oynat" tuşuna bastı, ileri sarılmanıza izin vermeyen, illegal kopya filmleri satan ve alanların hapisle cezalandırılacağı hakkındaki şu komik kısa uyarı filmini bekledi. Onun yerine ekranda kötü ışıkta çekilmiş tatil videosu gibi net olmayan bir görüntü belirdi. Birdenbire kaydın yapıldığı çevre tanıdık gelince yarı uykulu halinden sıyrıldı. Bir anda etrafındaki her şey algı alanının dışına çıktı. Ne elinden kayan şarap şişesini ne beyaz gömleğini baştan başa kan kırmızı renge boyayan sıvıyı hissetti. Tüm dış uyarılar silinmiş, sadece o ve televizyon kalmıştı. Ve kendisi de dönüşüme uğramıştı. Stern karşısındaki donuk renkli cama değil, hayatında bir daha asla girmek istemeyeceği bir mekâna açılan tozlu cama bakıyordu. Kamera zumlayınca bilincini yitirmekten korktu. Bir göz kırpışı kadar yakınındaydı.

7.

Deforme edilmiş bir sesin söylediği ilk cümle duyulduğunda yeni doğan servisinin yeşilimsi görüntüsü ekranda dondu:

"Ölümden sonra hayata inanıyor musunuz Bay Stern?"

Kelimeler hoparlörden metalik değişimle geliyordu ama öylesine korkunç gerçeklikteydi ki Stern, sesin kaynağı kanlı canlı salonda mı diye bir an etrafına bakınmaktan kendini alamadı.

Dehşet dolu bir saniyeden sonra kanepeden yere kaydı ve dizlerinin üstünde televizyona doğru süründü. İnanmayarak elektrostatik yüklü cam yüzeye dokundu, kör alfabesiymiş gibi tarih göstergesindeki dijital rakamları yokladı.

Gerçi kaydın ne zaman ve nerede yapıldığına dair kanıta gerek yoktu: On yıl önce, Felix'in kırmızı yanaklarıyla dünyaya merhaba ve sadece kırk sekiz saat sonra morarmış buz gibi dudaklarıyla elveda dediği hastanede.

Stern'in parmakları yeni doğmuş oğlunun çok sayıda bebekle aynı odada, pleksiglas yeni doğan yatağında yattığı kareyi gösteren ekranın ortasında dolaştı. *Ve Felix canlıydı!* Sophie ve Robert'in doğumdan çok önce kendi elleriyle yaptıkları ve şimdi yatağın metal aksamına takılmış dönenceye uzanmak istermiş gibi o narin kolları havadaydı.

"Astral yolculuğa inanıyor musunuz? Reenkarnasyona?"

Oğlunun ruhu seslenmiş gibi Stern televizyondan geriye çekildi. Uçuk mavi uyku tulumundaki bebeğin flu görüntüsü

tüm duyu organlarını öylesine ele geçirmişti ki teneke tıngırtısına benzeyen ses tümüyle aklından çıkmıştı.

"Neyin içine gireceğinize dair bir fikriniz var mı, yok mu?"

Stern, sesi gırtlak kanseri bir hastanın boğazına takılmış mikrofondan geliyormuş gibi çıkan anonim sözcüyle reel iletişim kurmuşçasına trans halinde başını salladı.

"Kolayca anlayacağınız nedenlerle size kimliğimi açıklayamam. Dolayısıyla bu yöntemle iletişim kurmak bana mantıklı geldi. Evinizi bir kale gibi tahkim ettiniz Bay Stern. Bir istisna dışında: posta kutunuz. Umarım DVD alışverişinde biraz karışıklığa neden olduğum için beni bağışlarsınız. Ama bana inanın: Az sonra size göstereceğim şey her zaman ısmarladığınız hayvan belgesellerinden çok daha çarpıcı."

Bakışları Felix'e odaklanmış olan Stern'in gözünden yanağına bir yaş damlası aktı.

"Öncelikle iyice konsantre olmanızı rica etmem gerekiyor."

Ekrandaki genel görüntü küçülür ve Felix'in yüzü büyürken Stern midesine tekme yemiş gibi sarsıldı.

Kim bu filmi çekti? Ve niçin?

Bir kalp atımı sonrasında zihninde başka soruları formüle edecek durumda değildi artık. Başını çevirmek, tuvalete koşmak, azıcık öğle yemeğiyle birlikte tüm anılarını kusmak istedi fakat kafası görünmez bir vidayla bedenine sabitlenmişti âdeta. Ve böylece oğlunun hayret dolu, inanamayarak bakan kocaman açılmış gözlerinin kumlu ekran görüntüsüne mahkûm oldu. Bebek az sonra o minicik bedeninin tüm fonksiyonlarının kesileceğini algılamıştı sanki. Felix nefes almaya çalıştı, titremeye başladı, büyük bir kemik parçası boğazına takılmış gibi morardı.

Tam o noktada Stern kendine daha fazla hâkim olamadı ve parke zemine kustu. Birkaç saniye sonra titreyerek ve korunmak istermiş gibi elini öne uzatarak tekrar ekrana baktığında olan

olmuştu. Az önce nefes alan oğlu boş bakışları ve açık ağzıyla şimdi yine görüntüye giren yeni doğan odasındaydı: İçeride artık dört yatak vardı. Hepsi doluydu. Ve akıl almayacak kadar sessiz.

"Üzgünüm. Felix'in son karelerinin size verdiği yoğun acıyı biliyorum."

Gıcırtılı sözcükler tıraş bıçağı gibi keskindi.

"Ama olması gereken buydu Bay Stern. Size söyleyecek çok önemli bir şeyim var. Beni ciddiye almanızı istiyorum. Tüm dikkatinizi bende topladığınızdan emin olmam gerekiyor."

8.

Robert bir daha asla hayatında normal düşünmeye yetkin olamayacağını hissetti. Ta ki yüzünden oluk oluk akan gözyaşlarının sisli perdesi ardından o acımasız sesi algıladığını anlayıncaya dek.

Gerçekten oldu mu? Oğlumun son saniyelerini gerçekten gördüm mü?

Görüntü değişti. Korkusu arttı.

Yeni doğan servisinin yerini dün Carina ile beklediği bina yıkıntısı aldı. Kayıt düne göre daha eski olmalıydı. Güneşli bir ilkbahar ya da yaz gününe aitti.

"Dün akşamüstü eski bir boya fabrikasının arsasında bir ceset buldunuz."

Ses bir süre sustu. Stern gözlerini kırpıştırdı ve bina enkazını tanıdı.

"Bunun olması için çok uzun süre bekledik. Tam zaman vermek gerekirse on beş yıl. Bu noktada çocuk doğruyu söyledi. Geçen bunca sürenin ardından cesedin bir köpek ya da evsiz biri tarafından bulunacağını düşünmeye başlamıştık. Ama o kişi siz oldunuz. Siz. Belirlenen kişi. Eşlikçisiyle birlikte. Ve bu nedenle artık siz de oyundasınız Bay Stern. İsteseniz de istemesiniz de."

Kamera üç yüz altmış derece daire çizip enkazın yanındaki üstünde firma logosu bulunmayan bir nakliye kamyonunda kı-

saca durdu, sonra Robert'in birkaç saat önce Simon'un peşinden gittiği yangın geçirmiş binaya odaklandı.

"Dün bodrumda bulduğunuz adamı kimin öldürdüğünü öğrenmenizi istiyorum."

Stern şaşkınlıkla kafasını salladı.

Ne demek bu? Felix'le ne alakası var?

"Adamı baltayla kim öldürdü? Cevabı benim için üst düzeyde acil."

Stern, çektiği azabın sebebiymiş gibi gözlerini DVD oynatıcısının mavimsi ışıklı dijital göstergesine dikti.

"Simon davasını üstlenmenizi istiyorum. Kim olduğumu bilseydiniz neden bizzat yapmadığımı anlardınız. Bundan dolayı siz onun avukatı olun. Çocuğun cesedi nereden bildiğini ortaya çıkarın."

Ses hafifçe güldü.

"Avukatların amme hizmeti yapmadığını bildiğim için size iş teklifinde bulunuyorum. Kabul etmeniz başta sorduğum soruya bağlı bay Stern: Yeniden dünyaya gelmeye inanıyor musunuz?"

Ekranda görüntü karlandı, Nuh devrinden kalma eski bir televizyonun çatı anteni çarpılmış gibi çizgiler görünmeye başladı. Sonra görüntü kalitesi bir anda düzeldi. Fabrika yıkıntısı kaybolmuş, yerini birkaç haftalık, yeni ve renkli yanıp sönen rakamlar almıştı. Stern'in bulantısı şiddetlendi. Yıl dışında tarih oğlunun doğduğu günü gösteriyordu.

9.

"Evet, onu tanıyor musunuz?"

Hafif dalgalı uzunca saçları olan, güneş yanığı yüzlü çocuğun bele kadar çıplak bedeninde siyah bir mercan kolye vardı sadece. Filme çekildiğini biliyor, beklentiyle kameraya bakıyordu. Sonra biçimsiz bir hareketle bir iskemleden kalktı ve koşup gitti. Çocuğun sırtındaki lekeyi gören Stern'in yüreği ağzına geldi. Küçük bir çizme gibi!

Olamaz! İmkânsız!

Robert'in yanakları sağlı sollu tokat yemiş gibi alev alev yanıyordu. Yüz hatları hem yabancı hem bir şekilde bilindik gelen çocuk geri geldi, elinde bir bıçak vardı. Ekranda görünmeyen biri ona bir şey söyledi. Mahcupça gülümsedi, derin bir soluk aldı ve dudaklarını büzdü. Şimdi kamera yirmi santimetre kadar aşağı indi ve masadaki doğum günü pastasını yakaladı. Çocuk üstündeki on mumu söndürmek için iki kere üflemek zorunda kaldı.

"İyi bakın, Bay Stern. Felix'in az önce gördüğünüz son görüntüsünü düşünün. Mezara kendi ellerinizle koyduğunuz o küçük tabutu hatırlayın. Ve sonra şu basit soruyu cevaplayın: Ölümden sonra yaşama inanıyor musunuz?"

Robert elini kaldırdı ve bir anlığına beyaz cama dokunmayı denedi. Kan dolaşımı yavaş yavaş kontrolden çıkarken gençleştiren bir aynaya bakıyormuş gibi gerçekdışı bir duyguya kapıl

Bu?.. Olamaz. Felix öldü. Sophie'nin kollarından aldığımda soğumuştu. Onu ben toprağa verdim ve...

"Bu görüntüler insanı kuşkulandırıyor, değil mi?"

...ve onu ölürken gördüm. Az önce!

Stern boğulurcasına öksürdü. Korkudan nefesini tutmuştu, acımasız resimler akmaya devam ederken de akciğerleri oksijen diye imdat kolunu çekmişti.

Ekrandaki çocuk pastayı kesti.

Ama bu... Bu tesadüften başka bir şey olamaz.

On yaşındaki çocuk solaktı. Robert gibi.

Stern tir tir titremeye başladı. Kendisinin bir kopyasına bakıyordu. Küçük bir çocukken aynen öyleydi. Her şey uyuyordu. Saçları, birbirinden biraz ayrık gözleri, hafif öne çıkık çenesi, güldüğünde sadece sağ yanağında beliren gamzesi. Aşağıdaki depoda eski aile albümlerini bulup kurcalasa tam da bu çocuk gibi kameraya bakan sararmış bir fotoğrafını bulması işten değildi. On yaşındayken.

Ve onun da doğum lekesi vardı.

Daha büyüktü, tabii. Ama Sophie'nin ilk kez çıplak olarak kucağına aldığı Felix'te fark ettiği lekeyle aynı orantıda.

"Anlaşmamız burada."

Ses tekrar Stern'den dikkatini talep etti ve bu kez sesi az öncesine göre çok daha insanlıktan uzaktı:

"Cevabınız karşılığında bir cevap. On beş yıl önce o adamı kim baltayla katletti, siz bana bunu söyleyin, ben de size ölümden sonra hayat var mı onu söyleyeyim."

Bu konuşmayla birlikte doğum günü çocuğu kayboldu ve Robert yine on yıl geriye, yeni doğan ünitesine savruldu. İki sabit resim dehşet verici bir ritimle yer değiştirmeye başladı. Felix hastane beşiğinde. Birinde canlı, birinde ölü.

"Katili bulun, demin gördüğünüz çocuğun adını ve adresini alın."

Canlı. Ölü. Canlı...

Stern acısını haykırmak üzere ayağa kalkmayı denedi ama gücü yetmedi.

Ölü.

"Bir cevaba karşılık bir cevap. Simon'la ilgilenin. Terapistleri biz üstleniyoruz. Beş gün süreniz var. Tek bir saat fazlası değil. Bu tarihi geçirirseniz beni bir daha asla göremez ve gerçeği öğrenemezsiniz. Ah evet. Bir şey daha var."

Ses, bir ilacın risklerini ve yan etkilerini sayan bir reklam spotu kadar ruhsuz ve ilgisizdi.

"Polise gitmeyin. Giderseniz, ikizleri öldürürüm."

Sonra ekran karardı.

10.

"Sarhoş musun sen?"

Sophie kocasını uyandırmamak için çıplak ayakla yatak odasından koridora çıkmıştı. Patrick birkaç saat sonra iş için Japonya'ya uçacaktı, uykusunu bölemezdi. Ayrıca saat yarımı geçiyordu, yıllardır doğum gününde bile aramayan eski eşinin neden bu saatte aradığını sorsa verecek cevabı yoktu.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Biliyorum, çocuklar uyuyor. Nasıl onlar, iyiler mi?"

İlk sorduğu soruyla ilgilenmemişti gerçi ama asıl cevap sesinden anlaşılıyordu. Müthiş korkmuş bir ses.

"İyiler tabii. Uyuyorlar. Gecenin bu saatinde her normal insan gibi derin ve mışıl mışıl. Lanet olsun, ne istiyorsun?"

"Bugün bir şey..." Robert duraksadı, sonra devam etti:

"Üzgünüm ama sana sormam gereken bir şey var."

"Şimdi mi? Sabaha kadar bekleyemez mi?"

"Çok uzun süre bekledi."

Sophie salona giderken hasır yolluğun üstünde kalakaldı.

"Neden söz ediyorsun sen?" Zamanlaması, sesi, imaları... konuşmadaki her şey huzursuzluk yaratıyordu üstelik sadece tişört ve külotla yattığından, üşüyordu da.

"Acaba o zaman hiç kuşkulandın mı?.."

Robert konuşmaya devam ederken Sophie gözlerini kapattı. *O zaman* kadar tüm olumsuz duygularını harekete geçirecek

başka iki sözcük olamazdı. Özellikle de Felix'i kollarından alan eski kocasının ağzından çıktığında.

"Diyorum ki belki nedensizce..."

"Nereye varmak istiyorsun?" Yavaş yavaş öfkelenmeye başladı.

"Gebeliğinde sigara içmedin. Felix'e sıcak tutacak bir şeyler giydirilmemiş, yüzüstü yatmasını önleyecek bir uyku tulumuna sokulmuştu."

"Ben kapatıyorum." Robert'in onu ani bebek ölümlerindeki risk faktörlerini saymak için uykusundan uyandırmasını aklı almıyordu. Gerçi bebek ölümlerinin yüzde kırkı bu nedenlerle oluyordu ama Felix'te bilinen hiçbir neden yoktu. Görünürde sağlıklı doğmuş bebeklerin açıklanamayan ölümlerinin bu korkunç kategoriye dâhil edilmesi olağandı.

"Dur, bekle lütfen! Sadece şu soruma cevap ver."

"Hangisine?" Sophie duvardaki aynaya yansıyan yüzünü görünce korktu. Üzüntü, umutsuzluk ve yorgunluk karışımı bir ifade.

"O olaydan sonra benden nefret ettiğini biliyorum."

Sophie, "Hasta mısın sen?" diye sordu. Robert sadece saçmalamıyor, sesi aynı zamanda üşütmüş gibi boğuk çıkıyordu.

"Hayır, hasta değilim. Sadece cevap istiyorum."

"Ama seni anlamıyorum ki. "Konuşmaya yüksek sesle başladı ama hemen sonra Patrick ve ikizler uyanmasın diye her kelimede ses tonu biraz alçaldı.

"Nefes almıyordu. Banyoya girdiğinde biraz katılaşmıştı hatta."

Robert konuşmaya ara verince telefondan bir hışırtı geldi.

"Sorum şu: Neden inanamadın, emin olamadın? Neden her şeye rağmen Felix yaşıyor diye düşündün?"

Sophie konuşmaya son verdi ve telefonu tutan eli halsizce aşağı indi. Eski bitkinliği sadece uyku ilacından bildiği bir derin uyuşukluk haliydi ama şimdi kendini evinde iç çamaşırı

çekmecesini karıştıran bir hırsız yakalamış gibi hissetti. *Ve tam da bu oldu,* diye düşünerek çocukların odasına doğru yürüdü. Robert bir telefonuyla dünyasını yıkmış, yeni eşinin, muhteşem ikizlerinin ve ünlü bir psikoterapistin sonsuz ve bir o kadar yoğun yardımı sayesinde düzene soktuğu ruhunun bir çekmecesini yeniden açmıştı.

İçeri girdi ve nefesini tuttu. Frida yorganını yatağın bir köşesine tekmelemiş, oyuncak pengueniyle sarmaş dolaş huzurla uyuyordu. Natalie'nin de o minik göğüs kafesi muntazam aralıklarla inip kalkıyordu. Doğumdan sonraki ilk kritik yıl boyunca Sophie alarm kurup her iki saatte bir çocuklarını kontrol etmişti. Artık geceleri sadece çocuklardan biri tuvalete gitmek isterse uyanıyordu. Ve eskiden yakasından hiç düşmeyen o korku sevecen bir rutin olarak geçmişte kalmıştı.

Şu ana dek. Robert'in telefonuna kadar.

"Neden Felix'in ölmediğini düşündün?

Sophie, Natalie'nin yatağının kenarına oturunca yumuşak döşek hafifçe çöktü. Kızının rüya kokulu nemli saçlarını geriye itti.

"Bazen hâlâ öyle düşünüyorum," diye fısıldadı. Sonra kızının alnına hafif bir öpücük kondurdu ve sessizce ağlamaya başladı.

ARAYIŞ

"Şimdiki biricik hayatımızda binlerce rüya görmemiz gibi, şimdiki hayatımız da bir başka gerçek hayattan geldiğimiz ve öldükten sonra tekrar geri döneceğimiz binlerce rüyadan biridir sadece."

Lev Tolstoy

"Her insan, daha önce hiç olmamış, ilk ve tek yenilik olarak dünyaya katılır."

Martin Buber

"Doğum izleri ve doğum lekeleri insanın tekrarlanan yeryüzü yaşamının kayıtlarıdır."

Ian Stevenson

I.

Belki de aşırı bitkinliktendi. DVD'yi ekranda değil, kafasının içinde sürekli baştan izlemek onu fena çarpmıştı.

Dün kendine güvenememişti. En azından tamamını izlemekte. Ölümle savaşan Felix'i tekrar görmeyi kaldıramazdı. O sahneleri atlayarak doğum günü çocuğuna gelmiş, hiç aralıksız isimsiz çocuğa bakmıştı. Ağır çekimde, dondurarak, hızlandırarak. Onuncu tekrardan sonra gözleri acımaya başlamış, DVD'de kırmızı çizgiler belirdiği sanrısına kapılmıştı.

Bu sabah, uykusuz bir gecenin ardından Stern kendini, Felix'i toprağa verdiği o günkü gibi çaresiz ve dağılmış hissediyordu. Gerçeklikle bağlantısı kopmuştu âdeta. Rasyonel hukukçu beyni sorunlara daima iki yönlü bakmaya antrenmanlıydı. Bir müvekkil, ya suçluydu ya da masum. Bu noktada dün bomba gibi tepesine düşen kişisel kâbusu, meslek hayatında alışık olduğu trajedilerden farklı değildi: Felix ya ölüydü ya canlı. İlkinin olasılığı daha fazlaydı haliyle. Doğum lekeli çocuk hık demiş Stern'in burnundan düşmüş gibiydi. Ama bu bir kanıt teşkil etmezdi.

Ne için kanıt? Robert hastanenin asansörüne binerken kendine bu soruyu sordu. Ağır bir problemle uğraşırken hep yaptığı gibi kafasında oluşturduğu beyaz, çıplak bir duvara önemli hipotezlerin yazılı olduğu pusulalar yapıştırdı. Mühim davalar için beyninde bir tür kapalı bölüm oluşturur, düşüncelerini sınıflandırmak için

zihnen oraya çekilirdi. Duvardaki büyük pusulada iri harflerle FELİX YAŞIYOR yazıyordu.

Ama bu mümkün müydü?

Tabii ki kendisi de definden sonra uzun süre acaba Felix hastanede değiştirildi mi diye düşünmüştü. Ama o gün servisteki tek erkek bebek oydu. Diğer üç anne kız doğurmuşlardı. Değişim olasılığı kesinlikle bertaraf edilmişti. Ayrıca otopsi sonucu da doğru bebek için gözyaşı döktüğünü ona kanıtlıyordu. Ölü küçük bedeni metal masadan kaldırıp vedalaşmak için parmaklarını doğum lekesinde dolaştırırken neler hissettiğini bugün bile çok net hatırlıyordu.

O halde yeniden dünyaya gelmek? Reenkarnasyon?

Stern hayalî duvardaki hayalî not kâğıdını yırttı. O bir avukattı. Sorunları çözmek için yasalara bakardı, parapsikolojiye değil. Ne denli canı acısa da. Doğrusu bu olmalıydı. Üçüncü bir kâğıda FELİX = ÖLÜ yazdı ve tam duvara tutturacakken kafası tekrar karıştı.

Ama şimdi neden biri onun aklına ölümüne dair kuşku tohumları ekmişti? Ve bütün bunların Simon'la alakası neydi? Çocuk o eski boya fabrikasındaki yıllanmış cesedi nereden biliyordu?

Stern, bu cumartesi sabahı Seehaus Hastanesi'ne gidip o son sorunun dayanağını araştırmaya ne tür bir ruh halinin sebep olduğunu çözemedi. Tekerlekli iskemledeki yaşlı adamı psikoterapiye götüren hasta bakıcıya dikkat edemeyecek kadar kendi kasvetli düşüncelerine gömülmüştü. Stern hastane koridorundaki köşeyi dönüp son hızla üstlerine bindirdiğinde ikisi bir ağızdan eski bir Abba klasiği olan "Money Money Money" şarkısını söylüyorlardı.

Krom tekerlekli iskemleye var gücüyle çarptı, dengesini kaybetti ve elleriyle tutunacak yer aradı. Hasta bakıcının ellerinden kayınca da çaresizce kafasının üstünden uçup hastanın koluna yapıştı. Sonuç olarak nane yeşili linolyum zemine iniş yapmadan önce iskemledeki adamın serum kanülünü çıkartmış oldu.

2.

"Aman Tanrım, Bay Losensky?" Sakallı hasta bakıcı, eğleniyormuş gibi elini sallayan hastasının önünde kaygıyla diz çöktü.

"Bir şey yok, bir şey yok. Koruyucu meleğim yanımda." Yaşlı adam tişörtünün altından ucunda haç sallanan gümüş kolyesini çıkardı. "Yerdeki dostumuzla ilgilenseniz daha iyi olur bence."

Stern, kuru muşamba zemine yapışırken korunmak için çarptığı avuçlarını ovuşturdu. Sızlayan diz kapaklarının acısına karşın daha da gülünç hale düşmemek için gayret etti.

İki ayağmın üstüne dikilmeyi başardıktan sonra, "Çok ama çok üzgünüm," dedi. "Bir aksilik yok ya?"

Hasta bakıcı, "Belli değil," diye homurdanarak adamın gömlek kolunu dirseğine kadar sıyırdı. Yaşlılık lekeleriyle dolu elinin üstünü inceledikten sonra, "Başka bir serum girişi açacağız artık," dedi ve Lobensky'den, uzattığı tamponu çıkan kanülün yerine sıkıca bastırmasını rica etti. Sonra kadidi çıkmış kolda morarma var mı diye kontrol etti. Boksör gibi elleri vardı ama hareketleri son derece özenli hatta hassastı.

"Birinden mi kaçıyordunuz? Nöroloji servisinde niye koşuyorsunuz böyle?"

Hasta bakıcı ciddi bir durum olmadığını tespit ettiği için Stern rahatlamıştı.

"Adım Robert Stern, tekrar tekrar özür dilerim, Bay..." adamın göğsündeki kargacık burgacık yazılmış isim etiketini okuyamadı.

"Franz Marc. Ressamınki gibi. Ama burada herkes bana eserlerini çok sevdiğim için Picasso der."

"Anlıyorum. Dediğim gibi gerçekten çok üzgünüm. Kafam çok karışıktı."

"Halinizden hiç belli değildi, ne dersin Losensky?"

Picasso'nun kulak memelerinin altından uzanan, fermuarla tutturulmuş gibi etli pirzola benzeri yanakları kumral sakalıyla birleşiyordu. Hele bir de dişleri tam tekmil ortada gülümseyince tavşandan farkı kalmamıştı.

"Verdiğim zararı ödemeye hazırım."

Stern ceketinin iç cebinden cüzdanını çıkardı.

"Hayır, hayır... burada işler böyle yürümez," diye Picasso karşı çıktı.

"Beni yanlış anladınız. Sadece kartvizitimi verecektim."

"Onu da kaldırın, sence de öyle mi Losensky?"

Tekerlekli iskemledeki yaşlı adam başını salladı, gür kaşlarının altından gözlerini devirerek eğlenceli bir yüz ifadesiyle baktı. Saçları epeyce seyrekti ama buna karşılık düşük gözkapaklarının üstündeki kaşları çelik yünü gibi gürdü.

"Korkarım anlayamadım."

"Az önce bizi fena halde korkuttunuz. Ve Frederik ikinci kalp krizinden sonra çok dayanıklı sayılmaz, değil mi?"

Yaşlı adam başını sallayarak onayladı.

"Öyle üç beş kuruş vererek çekip gitmek olmaz diyorum."

"Ne yapmalıyım o halde?" Stern sinirden güldü ve *kaçık mı ne bunlar,* diye düşündü.

"Yere eğilmenizi istiyoruz."

Tam Picasso'ya el işareti yapıp gidecekti ki şakayı son anda kavradı. Gülümsedi, çarpışmadan önce yaşlı adamın kafasında duran siyah beyzbol şapkasını ayaklarının dibinden alıp sahibine uzattı.

"Tamamdır. Şimdi hesaplaştık." Picasso güldü, yaşlı hastası tıpkı okul çocuğu gibi muzip muzip bakmaya devam etti.

Şapkanın üstünde ABBA logosunu görünce Stern, "Hayranı mısınız?" diye sordu.

"Hem de nasıl. Tanrısal şarkılar yaptılar. Siz en çok hangi şarkılarını seversiniz?"

Yaşlı adam alnına düşen birkaç inatçı beyaz saç tutamını kepinin altına tıkıştırdı.

"Doğrusu, pek bilmiyorum." Stern sıkılmıştı. Simon'u ziyaret edip dünkü gelişmeleri konuşmak istiyordu. Yetmişli yılların İsveçli pop müzik grubu hakkında sohbet etmeye hiç hevesli değildi.

Picasso iskemleyi itince tekerlekleri parlak muşamba zeminde yağ gibi kaydı.

"Kime gidiyorsunuz?" Hasta bakıcı dönüp Stern'e baktı.

"217 numaralı odayı arıyorum."

"Simon'u mu?"

"Evet, onu tanıyor musunuz?" Stern tekrar bu ikiliye katıldı.

"Simon Sachs, bizim yetim çocuğumuz." Hasta bakıcı birkaç adım sonra gri kapısının üstünde "Psikoterapi" yazan odanın önünde durdu. "Tabii ki onu tanıyorum."

Yerde çok sayıda spor matının, duvarlarında tırmanma çubuklarının ve sayısız spor aletinin bulunduğu salona girerlerken yaşlı adam, "Onu kim tanımaz ki?" diye mırıldandı. Sohbet dışında kalacağını bilmenin üzüntüsü sesinden anlaşılıyordu.

Picasso tekerlekli sandalyeyi bir masaj yatağına iterken, "O bizim güneş ışığımız," dedi.

"Çok kötü şeyler yaşamış. Asosyal annesi neredeyse açlıktan ölmesine yol açacak kadar çocuğu ihmal edince devlet elinden

almış. Şimdi de beyninde tümör var. Metastaz yapmamış diye doktorlar iyi huylu diyor gerçi. Pöh!"

Stern bir an Picasso'nun yere tüküreceğini sandı.

"O şey sürekli büyür ve beyne yapışırken neresi iyi huylu, hiç anlamıyorum."

Yandaki ofisle salonu bağlayan kapı açıldı ve judo kıyafetli bir Asyalı göründü. Anlaşılan Losensky'den o da hoşlanıyordu ki ıslıkla Abba'nın şarkısını çalmaya başlamıştı. Ne var ki, "Money, Money, Money"den çok, dolgun göğüslü bir kadının arkasından ıslık çalan inşaat işçisi gibiydi.

Az biraz daha hareketlenen koridora döndüklerinde Picasso hemşire odasının yanında soldan ikinci kapıyı işaret etti.

"Orada."

"Ne?"

"217 numaralı oda. Simon'un tek kişilik odası. Ama öyle gelişigüzel içeri giremezsiniz."

"Neden?"

Stern hemen en kötüsünü düşündü. Simon çok kötülemişti de steril kıyafetsiz yanına ziyaretçi alınmıyor muydu?

"Hediye getirmemişsiniz de ondan."

"Pardon?"

"Hasta ziyaretine çiçek, çikolata gibi şeyler getirmek âdettendir. On yaşında bir çocuğa müzik vs. dergileri de olur. Ama belki önümüzdeki hafta hayatta olmayacak bir çocuğun yanma bomboş ellerle girmek hiç..."

Picasso cümlesini bitirmeye fırsat bulamadı. Göz ucuyla bir şeyler gören Stern alarmın kaynağını tam anlamak için soluna döndü. Kapının üstünde yanıp sönen acil durum lambasını görünce o yana seğirten sağlıkçının peşinden koştu. 217 numaralı odanın önüne neredeyse aynı anda vardılar.

3.

İlk uyanışı saat dörtten az önceydi, uyanmış ve hemşirenin zilini çalmıştı. Carina gelmeyince bu durumdan artan mide bulantısından bile daha fazla rahatsız oldu. Sabahları yemek borusunun oralarda bir yerlerden yükseliyordu, mide ile gırtlak arasından ve genellikle kırk damla MCP ile baskılanıyordu. Sadece eğer daha geç uyanırsa ve baş ağrısı at nalları gibi şakaklarını döverse, ağrısının şiddet skalasında dörde düşmesi kimi zaman günlerce sürüyordu.

Carina genel durumunu hep böyle ölçerdi. Sabah ilk olarak sayıyı sormasıyla başlardı; "Bir" sıkıntısız ile "On" dayanılmaz arasında bir sayı.

Simon en son ne zaman üçün altına düştüğünü artık anımsayamaz olmuştu. Gerçi o kederli adam yatağının yanında biraz uzun kalsaydı bugün için mümkün olabilirdi belki de. Yüzünü görünce sevinmişti.

"Korkuttuğum için kusura bakmayın. Sadece televizyonu açmak istemiştim."

"Tamam, sorun yok." Simon'un acil çağrı düğmesine yanlışlıkla bastığı anlaşılınca heyecan dalgası yerini sakinliğe bıraktı. Picasso çocukla ilgili bir sorun olmadığına ikna olarak asabi avukatın odaya girmesine izin verdi.

Simon, "Carina sizden hoşlanıyor," diye konuya giriverdi. "Ben de Carina'dan hoşlanıyorum. Dolayısıyla size dayanabili-

rim." Çocuk, yorganın altından dizlerini ters V şeklinde büktü. "Bugün izinli mi?"

"Ah hayır. Daha doğrusu bilmiyorum." Stern biraz da beceriksizce yatağın yanına bir iskemle çekip oturdu. Bir önceki gün fabrikada bir araya geldiklerinde üstünde ne varsa yine onlarla olduğu Simon'un gözünden kaçmadı. Anlaşılan koyu renkli takım elbise giysi dolabında en sık müracaat ettiği kıyafetti.

"Bir şeyiniz mi var?" diye sordu.

"Nasıl?"

"Carina görseydi, *boğazına bir şey mi kaçtı da yutkunamıyorsun*, diye sorardı."

"Gece iyi uyumadım."

"Ama insan bu nedenle öyle kötü kötü bakmaz ki."

"Bazen olur."

"Ah, sizi rahatsız eden şeyi biliyorum ben. Özür dilerim." Simon başucu masasının çekmecesini açtı ve gerçek saçtan yapılmış bir peruk çıkardı. "Önceki gün fark etmemiştiniz, değil mi? Bu, kendi saçımdan yapıldı. Profesör Müller mürekkep kurutma kâğıdı işine başlamadan önce saçlarımı kesmişlerdi."

"Kurutma kâğıdı mı?"

Simon becerikli bir hareketle peruğu takınca başındaki yumuşak kabartı kapandı.

"Evet, burada bana bazen küçük bir çocukmuşum gibi davranıyorlar. Kemoterapinin ne olduğunu tabii ki biliyorum ama başhekim bana bebeğe anlatır gibi anlattı. Dedi ki kafamın içinde kocaman, karanlık bir leke varmış ve içtiğim ilaçlar bu lekeyi silecekmiş, tıpkı kurutma kâğıdı gibi."

Avukatın gözlerini yere çevirmesi Simon'un dikkatinden kaçmadı.

"Artık interferon almıyorum. Doktor, 'Onsuz da olur,' dedi. Ama Carina bana gerçeği söyledi tabii."

"Neymiş gerçek?"

"Çok kötü yan etkisi var." Simon peruğuyla oynarken cılız bir şekilde gülümsedi. "Beni öldürmeden o şeyi öldüremezler. Dört hafta önce zatürre oldum ve yoğun bakıma kaldırıldım. Sonrasında da artık ne kemo yaptılar ne ışın tedavisi."

"Üzüldüm."

"Ben hiç üzülmedim. En azından artık burnum kanamıyor, bulantı da sadece sabahları oluyor."

Simon yatakta doğrulup oturdu ve sırt yastığına dayandı. "Evet, şimdi size gelelim," derken sesi televizyondaki polisiye dizi oyuncuları gibi yetişkinlere özgü bir ciddiyet taşıyordu.

"Benim davamı üstleniyor musunuz?"

Avukat gülümseyince ilk kez sevimli göründü.

"Henüz bilmiyorum."

"Şöyle diyelim: Kötü bir şey yapmış olmaktan korkuyorum. İstiyorum ki..."

...gerçekten suçlu olup olmadığımı bilmeden ölmeyeyim, diye gerisini getirecekti aslında. Ama ölümden her söz ettiğinde yetişkinlerin ne kadar tuhaf davrandıkları aklına gelmişti. Üzüntüyle ya yüzünü okşarlar ya da çabucak konuyu değiştirirlerdi. Avukatın onu böyle de anladığını hisseden Simon cümlesini bitirmedi.

"Buraya sana birkaç soru sormaya geldim."

"Buyurun, atış serbest."

"Doğum gününde o şey nasıl oldu, öğrenmek isterim açıkçası."

"Doktor Tiefensee'den geri döndükten sonra mı?"

"Evet." Ceza avukatı bir not defteri ile kalem çıkarttı ve not almaya başladı.

"Bu konuda her şeyi bilmek istiyorum. Orada neler yaşadın ve o ceset hakkında neler biliyorsun?"

"Hangi ceset?" Robert Stern'in yüzündeki dehşet ifadesini gören Simon sırıtmayı kesiti.

"Şey, şu bulduğumuz adam. Demiştin ya, şeyle..."

"Ah baltayla doğradığım herifi söylüyorsunuz siz," diyen Simon yanlış anlaşılma halini çözmüş birinin rahatlığına bürünmüştü. Sadece avukat hâlâ şaşkın görünüyordu. Etraflıca açıklamaya girişmeden önce gözlerini yumdu. Kafasının içindeki seslere ve her bilinç kaybından sonra daha da belirginleşen dehşet verici görüntülere böyle daha iyi odaklanıyordu.

Garajda poşetle öldürülmüş adam.

Ocağın üstünde haykıran çocuk.

Karavan duvarlarında kan.

Geçmiş zamanda kaldığı için sadece bu sahnelere ulaşıyordu. On yıllarca geçmişte.

Başka bir yaşamda.

Alçak sesle, "Sadece tek bir ceset yok," dedi ve gözlerini açtı. "Ben çok insan öldürdüm."

4.

"Dur. Hızlı geçme, sırasıyla ağır ağır anlat."

Stern pencerenin önünde durup cama yapıştırılmış resme dokundu. Simon mum boyayla yemyeşil bir çayırın ortasında yükselen, hayret verecek kadar gerçekçi bir kilise boyamıştı. Ve her nedense artık, altına da "Pluto" diye imza atmıştı.

Sonra tekrar çocuğa döndü.

"Bu... bu kötü hatıralar..." Stern ifade edebilecek daha uygun bir sözcük bulamadı, "...daha önce de var mıydı?"

Burada olmayan birine bu konuşmayı nasıl izah edebilirim ki, diye kendi kendine sordu. Simon sadece yeniden doğmuş olduğuna değil, aynı zamanda seri katil olduğuna da inanıyordu besbelli.

"Hayır. İlk doğum günümden sonra." Çocuk çekmeceden ufak bir elma suyu kutusu aldı ve pipetini delikten soktu.

"Daha önce geçmişe yolculuk yaptığım olmamıştı hiç."

"Anlatmaya devam et. Tam olarak nasıl gelişti?"

"Eğlenceliydi. Tek aptal yanı yeni spor ayakkabılarımı çıkarma zorunluluğuydu."

Stern, konuşmanın gidişatını hızla daha ilginç bir mecraya dökme umuduyla Simon'a gülümsedi.

"Doktor harika bir evde çalışıyor. Televizyon kulesinin yakınındaymış, öyle dedi bana ama biz oradayken kendim görmedim."

"Muayenehanesindeyken sana bir şey verdi mi?"

Herhangi bir ilaç? Uyuşturucu? Psikotik madde?

"Evet. Sıcak ballı süt. O da harikaydı. Sonra uzandım. Yerdeki mavi döşeğe. Carina yanımdaydı, iki battaniyeyle üstümü sıkıca örttü. Sıcacık ve rahattı. Sadece kafam açıktaydı."

"Doktor sonra ne yaptı?" Stern bu akademik unvanı söylerken zorlandı, Tiefensee tarafından uydurulmuş ya da parayla satın alınmış olmalıydı çünkü.

"Aslında hiçbir şey. Onu görmedim bile."

"Ama odadaydı, değil mi?"

"Tabii ki. Konuştu. Müthiş uzun bir konuşmaydı. Sesi yumuşak ve güzeldi. Radyo tiyatrolarında olur ya öyleydi, anladın mı?"

Simon'un ilk kez senli benli konuşması Stern'in dikkatinden kaçmadı, ufak da olsa bu samimiyeti kurdukları için sevindi.

"Bay Tiefensee neler anlattı?"

"Dedi ki: 'Normal koşullarda senin yaşındaki çocuklara bunu yapmam.'"

Aman ne teselli, diye düşündü Stern. *Demek ki şarlatan herif sadece reşit olanları kandırıyor.*

"Ama hastalığım ve Carina nedeniyle bana ayrıcalık tanımış."

Carina. Stern not defterine yazdığı ismin harflerindeki boşlukları tükenmez kalemle karaladı ve ilk iş bu şarlatanla ilişkisi hakkında kadını sorgulamaya karar verdi. Tiefensee'yi tesadüfen seçmediği ortadaydı.

"Bana yığınla soru sordu. Başımdan geçmiş en güzel şeyleri. Neyi en çok sevdiğimi? Tatil mi, arkadaşlar mı, koşup oynamak mı? Sonra da bana dünyanın en güzel yerini düşünüp gözlerimi kapatmamı söyledi."

Denek şahsı uyurgezere dönüştürme hali. Simon'un anlattıkları dün gece internette araştırma yaparken sık sık karşılaştığı slogan sözcüğünü hatırlattığı için Stern içgüdüsel olarak başını salladı. Hiç düşünüp taşınmadan Sophie'yi aramasının ardın-

dan bilgisayarın başına oturmuştu. Tek bir arama kelimesiyle parapsikolojik dolandırıcılara ve ezoterik gruplara ait binlerce internet sitesine ulaşmış ama daha sonra eski yaşama dönüşe dair daha ciddi kaynaklar bulmuştu. Çoğu olası tehlikelere dikkat çekiyor, hayret verecek düzeyde daha fazlası ise reenkarnasyon denen şeyin mümkün olmadığından çok, sonucuna karşı uyarıyor ve psikolojik hasarı dile getiriyordu; örneğin geri dönüş deneğinin oturumda geçmişinden kalma güçlü bir travmayla yüzleşmesi gibi.

Simon, "Güzel bir kumsal düşündüm," diye anlatmaya devam etti. "Arkadaşlarımla partideydik, dondurma yiyorduk."

"Sonra ne oldu?"

"Üstüme yorgunluk çöktü. Bir arada doktor büyük bir şalter görüp görmediğimi sordu."

Simon'un gözkapakları oynamaya başlayınca Stern, çocuğun anlattığı şeyler nedeniyle yine bilincini kaybedeceğinden korktu. Ama bu kez öksürmemişti. Carina ona zatürre geçirdiğinden beri Simon'un epileptik kriz ya da baygınlık belirtileri gösterdiğini anlatmıştı.

"Kafamda bir şalter aradım, hani elektrik düğmesi gibi bir şey."

"Buldun mu?"

"Evet. Biraz sürdü ama sonra gördüm. Gözlerim kapalı olduğu için korkunçtu bir bakıma."

Bundan sonra ne geleceğini Stern biliyordu. Terapist, hastayı yönlendirmek için bilincini devre dışı bırakacaktı. Hayalî bir açma kapama düğmesi yardımıyla aklı bir nevi kapalı konuma getirmek en çok uygulanan yöntemlerin başında geliyordu. Bundan sonrasında parapsikolog, hastasını rahatlıkla istediği şeye inandırabilirdi. Stern'in anlam veremediği şeyse, Tiefensee'yi, bu duruma neyin motive ettiğiydi. Neden Simon? Neden ameliyatla

alınması mümkün olmayan beyin tümörlü, kanser hastası bir çocuk? Ve hepsinden önce neden Carina bunların farkında olmamıştı? Belki hafiften çatlaktı ve doğaüstü güçlere inanıyordu ama bir çocuğun böylesine adi bir amaç için kullanılmasına bile bile göz yummazdı. Üstüne bir de kendine hasta olarak emanet edilmiş bir çocuğun.

"Önce beceremedim. Düğmeyi çeviremedim," diye Simon sakin bir sesle anlatmaya devam etti. "Şalter elimin altından kaçıyordu. Çok da eğlenceliydi aslında ama doktor bana şeffaf bir bant verdi."

"Şeffaf bant mı?"

"Evet ama gerçekte değil. Hayal dünyamda. Kafamda tesafilmle düğmeye dokunmamı söyledi. Ve hemen de oldu. Düğme kaçmadı ve ben bir asansöre bindim."

Böylesine belirleyici bir noktada Stern çocuğun dikkatini dağıtmamak için hiç konuşmadı. Eski hayata dönüş şimdi başlıyordu. Bilinmeyene yolculuk.

5.

"Asansörde üstünde pek çok düğme olan pirinç bir levha vardı. Birini seçtim ve on bire bastım. Biraz sarsıldı, sonra aşağıya inmeye başladı. Çok ağır. Kapı açılınca öne bir adım attım. Dışarı çıktım ve gördüm..."

"...*dünyaya gelmeden önceki dünyayı,*" diye Stern içinden cümleyi tamamladı ve Simon bambaşka bir şey söyleyince afalladı.

"...hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Etrafım simsiyahtı."

Simon'un bakışları netleşti. Elma suyundan bir yudum daha aldı. Sonra kutuyu başucu masasına koymak için hafif dönünce tişörtü sıyrıldı ve Stern'in içi hopladı. Saniyenin onda biri süre içinde Simon'un kalça kemiğinin üstündeki uzunca doğum lekesini görmüştü.

İçgüdüsel olarak *yeniden dünyaya gelenlerin yara izi,* diye düşündü. Bu cilt lekesinin Felix'te olanla hiçbir benzerliği yoktu. Ya da DVD'deki çocuğunkiyle. Ama Ian Stevenson'ın daha bu sabah okuduğu makalesini hatırlamaktan kendini alıkoyamamıştı. Virginia Üniversitesi'nin artık hayatta olmayan hocalarından profesör ve psikiyatri şefi Stevenson az sayıdaki reenkernasyon araştırmacılarından biriydi ve incelemeleri saygın bilim insanları arasında ciddiyetle tartışılmış konulardı. Stevenson, yara izleri ile doğum lekelerinin ruhsal haritalar olduğu ve insanların geçmiş yaşamından izler olarak görülmesi gerektiği görüşündeydi. Kanadalı uzman yüzlerce hasta dosyası ve otopsi raporu incele-

miş ve yeniden dünyaya gelmiş çocuklardaki cilt değişimlerinin bununla dikkat çekecek kadar örtüştüğünü ileri sürmüştü.

"Bunu anlamıyorum." Stern tekrar Simon'un anlattıklarına odaklandı. "Tiefensee'nin yaptığı seansta görmediysen cesedi nereden biliyorsun?"

"Bir şeyler gördüm. Ama ancak uyandıktan sonra. Carina iki saatten fazla uyuduğumu söyledi. Ne kadar üzüldüğümü şimdi bile hatırlıyorum. Doğum günümdü, dışarıda hava kararmıştı."

"Kötü anılar uyandıktan sonra mı aklına geldi?"

"Hemen değil. Arabaya bindik, Carina bana nasıl geçtiğini sorunca oldu. Ben de anlattım. Görüntüleri anlattım."

"Nasıl görüntülerdi bunlar?"

"Kafamdakiler. Belirsiz resimler. Karanlıkta. Hani hemen uyanmadan önce rüya görürsün ya, öyle işte. Sana da oldu mu hiç?"

"Evet, olabilir." Simon'un neden söz ettiğini biliyordu aslında ama onun gündüz düşleri bu denli hastalıklı değildi. Felix'i düşünmediği zamanlarda.

Simon kafasını pencereye çevirdi ve düşüncelere dalarak dışarı baktı. Stern önce çocuğun sohbete ilgisini yitirdiğini, az sonra çekmecesinden bir bilgisayar oyunu çıkaracağını düşündü. Fakat sessizce kıpırdayan dudakları dikkatini çekti. Anlaşılan Simon izlenimlerini izah edebilecek uygun sözcükleri arıyordu.

Alçak sesle, "Yurttayken bodrumdaki ampulü değiştirmem gerekmişti," diye konuşmaya başladı. "Hiç kimse bunu yapmaya yanaşmamıştı. Hepimiz bodruma inmekten korkardık. Biz de uzun çöp kısa çöp oynadık ve ben kaybettim. Ortalık gerçekten de korkutucuydu. Çıplak ampul, bir telin ucunda tavandan sarkıyordu. Tenis topu gibiydi. Sarı çizgiliydi, üstü örümcek ağı ve tozla kaplıydı. Ve ses çıkarıyordu. Jonas gibi. Bir arkadaşım. Parmak eklemlerini çıtırdatır hep. Aynı öyle sesler işte. Lamba

yanıp sönüyor ve bir yetişkin gut hastalığı ve romatizmadan bahsedip onu durdurana kadar parmaklarını çıtlatan Jonas gibi sesler çıkarıyordu."

Stern araya girip soru sormak yerine çocuğu anlatması için rahat bıraktı. Ve gözü dua ediyormuş gibi iç içe geçmiş kendi parmaklarına kaydı.

"Çamaşırhaneye girince daha yüksek bir ses çıktı, ışık titremeye başladı. Bir yandı, bir söndü. Bir an daha uzun yandı, bir an daha uzun söndü. Yandığında bile etrafımı göremiyordum. Ampul aşırı kirliydi çünkü. Ve titrediği için de her şey hareket ediyormuş gibiydi. Ne olduğunu biliyordum tabii: Bir yanda kuruması için asılmış çarşaflar, havlular falan sallanıyordu. Diğer yanda bizim kıyafetlerin durduğu sepetler vardı. Ama ışık öyle çok titredi ki çarşafların arkasında birinin durduğundan ve beni yakalayacağından korktum. O zamanlar küçüktüm, neredeyse korkudan altıma yapacaktım."

Stern kaşlarını kaldırarak başını salladı. Bir yandan çocuğun korkusuna tam anlamıyla empati yaptığı için, diğer yandan da ona ne anlatmak istediğini yavaş yavaş kavramaya başladığı için.

"Yine mi öyle oldu? Gördüğün resimleri diyorum?"

"Evet. Eski yaşamımı anımsamam, yurttaki o gün gibiydi. Yine bodrumdaydım ve pis lambanın ışığı yanıp sönüyordu."

Çıt. Çıt.

"O yüzden sadece dış hatları, gölgeleri görüyorum. Çok belirsiz... Ama sanırım ışık bir geceden diğerine güçleniyor."

"Yani diyorsun ki sabahları uyanınca daha iyi hatırlıyorsun, öyle mi?"

"Evet. Mesela dün o adamı gerçekten öldürdüğümden pek emin değildim. Baltayla. Ama bu sabah çok netti. Tıpkı şu sayı gibi."

Çıt.

"Hangi sayı?"

"Altı. Boyayla yazılmış."

"Nerede?"

Çıt. Çıt.

"Kapıda. Metalden. Suya yakın duruyor."

Stern o anda bir yudum bir şey içmek istedi. Dilindeki kötü tadı gidermek için. Simon'un sözcüklerinin bıraktığı korkunç çağrışımın benzeri tadı.

"Orada ne oldu?" Aslında bilmek istemiyordu.

O kapının arkasında ne oldu? Altı numaralı odanın içinde?

Koridorda biri ıslık çalmaya başladı, ayak sesleri odadan uzaklaştı ama Stern'in beyni tüm akustik sapmaları süzdü, geriye sadece çocuğun anlattıkları kaldı. Simon'un on iki yıl önce öldürdüğü adamın ölüm kalım savaşını betimleyen cümleler.

Dünyaya gelmeden iki yıl önce.

Stern için için birinin gelip araya girmesini ve ayrıntıları öğrenmek zorunda kalmamayı istedi. Kurbanın, ölmeden önce saldırganını yaralamayı başardığı tırtıklı bıçağı. Simon'un buğday renkli tenindeki doğum lekesinin olduğu yerde.

Stern çaresizce kapıya baktı ama açılmadı. Doktor ya da bir hemşire içeri girip de Simon'un neredeyse ilgisiz ses tonuyla yaptığı açıklamaları bölmedi. Çocuğun iri gözleri yine kapalıydı.

Çocuk anlatmayı bitirince Stern, "Adresi biliyor musun?" diye hırıltıyla sordu. Kulaklarında kanının zonklaması öyle güçlüydü ki kendi sesini duymakta zorlanıyordu.

"Sanmam. Ama yok. Galiba."

Simon tek bir kelime söyledi ama bu tek sözcük Stern'in tepeden tırnağa ürpermesine yetti. Robert orayı biliyordu. Eskiden kimi zaman gezintiye giderlerdi. Sophie ile. O, hamileyken.

6.

"Hayır, arama emrim yok. Polis de değilim ayrıca." Stern, *burnunda piercing olan, saçı başı yıkanmamış şu tip acaba hayatında hiç okula gitmiş mi*, diye düşündü. Orta sıkletteki adamın dudakları diş etlerini açığa çıkartacak kadar gerilmişti, hiç aralıksız sırıtırken görünen iri üst dişleri ilk izlenimini destekliyordu.

Sly, "O zaman olmaz," diye homurdandı ve bacaklarını masanın üstüne kaldırdı. Stern birkaç dakika önce nakliye ve depolama firmasının zemin kattaki küçük ofisine girdiğinde, herif kendini şu gülünç takma adıyla tanıtmıştı.

"Altıda ne yapmak istiyorsunuz? Sanırım tek basamaklı garaj numaralarını artık kiralamıyoruz."

Simon hastanede adresi belli belirsiz hatırlayabilmişti. Ama "Spree Depoları" demesi yeterli olmuştu. Stern, Alt-Moabit kanalındaki harap depolama firmasını biliyordu. Bu tarife göre firmanın Berlin'deki merkezi suyun tam kenarında kum rengi bir tuğla binaydı. Hemen arkasındaki kulübelerde bazı müşterilerin geçici süreyle mobilya, elektronik alet veya ıvır zıvır eşyaları depolanıyordu. İşler bir süredir iyi gitmiyordu, bu yüzden depoda saati 2.50 avroya ağır çamaşır makinelerini taşımaya hayır demeyen yabancı işçiler çalışıyordu, dolayısıyla mal sahibi son yıllarda tadilat tamirat işlerine boş vermişti. Pislik içindeki ofis de büyük olasılıklı odayı sürekli havalandırma zahmetinden

kaçınmak için Sly'ın tavana astığı oda kokusunun da etkisiyle duman ve tuvalet kokuyordu. Kapalı jaluzi kenarlarının küf içinde olmasında şaşılacak bir şey yoktu. Özellikle böylesine kapalı bir sonbahar gününde odaya en ufak bir gün ışığının sızmaması için ne gerekiyorsa yapılmış olmasını Stern'in aklı almadı.

"Olası büyük bir servetin araştırmasını yapan bir miras avukatıyım," diye Stern hastaneden buraya gelirken düşünerek uydurduğu bahaneyi söyledi.

"Altı numaralı depoda işimize yarayacak kanıtlar olduğunu tahmin ediyoruz."

Konuşurken bir yandan da cüzdanından iki banknot çıkardı. Sly bacaklarını masadan indirdi, suratındaki salak sırıtma daha da genişledi.

Sonra, "Yüz kâğıda işimi riske atamam," diye huysuz huysuz söylendi.

"Atarsın, atarsın."

Stern paldır küldür içeriye dalan adama dönüp bakarken aynı anda parayı cüzdanına soktu.

Dazlak kafası terden sırılsıklam olmuş, ayaklı Buda heykeline benzeyen adam, "Kahretsin, burası sıçan saunası gibi kokuyor," diye homurdandı. Andi Borchert'in sırtı büyük boy bir plazma televizyonun omuzlara taşmadan monte edileceği kadar genişti.

Sly, "Siz de kimsiniz?" diye ayağa fırladı. Sırıtışı ütülenmiş gibi bir anda yüzünden silinmişti.

"Heyecan yapma, otur oturduğun yerde."

Borchert orta sıklet adamı koltuğuna geri itti, duvardaki Berlin haritasının yanında asılı duran anahtar tomarına yürüdü.

"Hangi depo, Robert?"

"Altı." Gerçi eski bir müvekkilini arayıp yardım talep etmekten dolayı içi pek de rahat sayılmazdı. Andreas Borchert'in, iki yıl önce onu hapse düşme noktasına getiren kendine özgü

sorun çözme yöntemlerini iyi biliyordu. O dönemde Borchert'in iş dalı ucuz "yetişkin film" prodüktörlüğü yapmaktı. İğrenç sert porno filmlerden epeyce bir servet yapmıştı ki günün birinde film setinde bir oyuncu vahşice tecavüze uğradı. Tüm kanıtlar fail olarak Borchert'i gösteriyordu, ta ki Stern çok ses getiren bu davada mahkemeyi aksine ikna edene kadar. Andi bir süreliğine ev hapsi cezasına çarptırıldı ve zaman dolunca gerçek suçluyu kendi imkânlarıyla bulup büyük bir zevkle eşek sudan gelene kadar dövdü. Bu noktada da yine devreye giren Stern ceza indirimi almasını sağlayınca Borchert'le arasında pek de hevesli olmadığı bir tür arkadaşlık bağının oluşmasına yol açtı.

Andi, Sly'a doğru, "Aynasızları çağırırsan başka bir yerde yine buluşuruz," diye homurdanırken tomarın arasından aradıkları anahtarı çıkartıp aldı. "Hem de evinde, anladın sen onu, değil mi?"

Eski müvekkilinin bunları söyleyip elemanın ürkekçe başım sallamasını bile beklemeden ofisten çıkması karşısında Stern gülmesini zor bastırdı.

Peşinden gitti, ikisi birlikte çakıllı yolda depolara doğru yürümeye başladılar.

"Bu insanlarla uzun konuşulmaz, kısa kesip işi bağlayacaksın."

Her iki adımda bir beyaz boksör botlarıyla bir su birikintisine basması Borchert'in pek umurunda değil gibiydi. Şakaklarından oluk oluk ter süzülüyordu. En ufak bir bedensel zorlanmada terleme özelliği yüzünden pek çok takma ada mazhar olmuştu. *Bay Rubens, Sumocu, Ter Bezi...* Hiç kimse doğrudan yüzüne söylemeye cesaret edememişti ama Borchert bu isimlerin hepsini bilirdi.

"Telefondan anladığım kadarıyla on yaşında bir çocuk adam öldürdüğü için yardıma ihtiyacın var."

"Birden fazla." Depo arazisinde yürürlerken Stern'in anlattığı deli saçması hikâyeyi dinleyen eski müvekkilin suratı allak bullak oldu. Sonunda inşaat atıkları için kullanılan, tam da o anda üstüne bir kara kedinin tırmandığı paslı kahverengi bir konteynerin önünde durdular.

"Öldürmüş mü? On beş yıl önce, eski yaşamında mı? Benimle kafa bulmayı kes!"

"Başka seçeneğim olsaydı seni arar mıydım, bir düşün bakalım!" Stern eliyle saçlarını geriye sıvazladı ve Borchert'e yürü işareti yaptı.

"Dün şu cesedi bulduğumdan beri Martin Engler de tepeme bindi. Seni kodese tıkmak isteyen komiser."

"O pisliği iyi hatırlıyorum."

"Mükemmel bir tutuklama başarısına engel olduğum için o da beni iyi hatırlıyor."

Engler soruşturma yaparken Borchert'in tıbbi dosyasını incelemeyi atlamıştı. Andi gençliğinden beri kısmen fonksiyonel ereksiyon yetersizliğinden muzdaripti. Daha açık olmak gerekirse: Hemen hemen iktidarsız sayılırdı ancak uzun süreli ön sevişmeyle ve alışık olduğu ortamda ereksiyon olurdu. Dolayısıyla Andi'nin genç kıza tecavüz etmesi imkânsızdı.

Sadece hapse düşmediği için değil, bu eksikliğinin topluma yansımasını önlemesi açısından da Borchert, Stern'e ebediyen minnet ve şükran doluydu. Şeyi kalkmayan bir porno prodüktörü, tam bir mizahi figür olurdu doğrusu. Pek çok iştah açıcı ayrıntıya karşın Borchert, Stern sayesinde film işine sırtını dönmüş, artık Berlin ve çevresindeki ünlü diskoteklerin işletmeciliğine soyunmuştu.

"Beni ipe çekmekten büyük keyif alacağından eminim."

"Sana elbette yardım edeceğim ama anlamadığım bir şey var. Bu işe nasıl bulaştın?" Borchert önüne çıkan boş bir teneke bira kutusuna tekme salladı.

"Çocuğun davasını üstlendim, anladın mı?"

Stern soruya doğrudan cevap vermekten kaçınmıştı.

Borchert'e DVD konusunu anlatsaydı neden yanında bir korumaya ihtiyaç duyduğu aydınlanacaktı ama istemiyordu. Andi fazla izahat beklemeden elini onun için boka sokacak, tanıdığı en soğukkanlı adamdı. Fakat Simon'un eski hayatında hangi yoldan yürüdüğünü tam olarak anlatırsa, Borchert delirdiğine hükmederdi.

Hatta belki de öyleyim, diye düşündü. *Delirdim.* Bir yanda şu iki dakikalık video, diğer yanda doğa yasalarına tamamen aykırı da olsa Felix'in hayatta olabileceğine dair o ima. Fakat Simon'un doğmadan önce yaşanmış cinayetleri anımsaması da öyleydi.

"Tamam. Başka soru yok patron." Borchert, Stern üstüne silah doğrultmuş gibi teslim anlamında kollarını havaya kaldırdı.

"Ama rica ediyorum, burada yeni bir ceset aradığımızı söyleme sakın."

"Söylemek zorundayım. Az önce hastanede Simon'un yanındaydım ve bana bu adresi verdi."

Ahmak ıslatan yağmur dinmiş, Stern yüzüne düşen damlacıkları silmekten kurtularak dosdoğru karşıya bakma imkânına kavuşmuştu. Altı numaralı metal garaj kapısına daha elli metre vardı ve yer itibarıyla Spree Nehri'ne bir taş atımlık mesafedeydi.

"Simon, on iki yıl önce buzdolabına sığdırmak için bacaklarını kestiğini söyledi."

7.

Kapıyı açarlarken Stern neyle karşılaşmayı beklediğini bilmiyordu. Belki taş zeminde bir kolu kemiren koca bir sıçan ordusu ya da yarı açık buzdolabının üstünde kara bulut gibi dalgalanan sinekler. İç gözü ölüm belirtilerine öylesine odaklanmıştı ki gerçek manzara karşısında tarifsiz bir keder duydu.

Aslında boş depo odasının hali bir anlamda rahatlamasına da neden olabilirdi. Mobilya yoktu. Elektronik alet yoktu. Kitap yığınları yoktu. Tozlu ampul eski tabak çanakla dolu iki koli ile bir ofis sandalyesini aydınlatıyordu sadece. Başka bir şey yoktu. Stern içinde bir supap kapağının açıldığını, tüm umutlarının oradan tahliye olduğunu hissetti. Nasıl bir akıldışı acelecilikle, depoda gerçekten de bir ceset bulma isteğine kapıldığı acı gerçek olarak kafasma dank etti. Simon'un belleğindekiler şimdiki zamanda izah edilemez oldukça omzunda doğum lekesiyle doğmuş Felix ile on yaşındaki bu erkek çocuğunun arasındaki bağlantıya inanmak da anlamını yitiriyordu. Bilinçaltında böylesine irrasyonel bir eşitleme yapmak, Stern için bile akılla kavranmayacak kadar tuhaftı.

Borchert, "Feng-Shui saçmalığı buraya kadarmış," diye homurdandı. Stern ev ve bahçe düzenlemesi konusundaki klasik Çin felsefesinin reenkarnasyonla ilgisinin olmadığını ona açıklama zahmetine bile girmedi. Diskotek işletmecisi için gözle

görülür, elle tutulur olmayan her şey spiritüel psikoaptallıktan, işsiz güçsüz insanların uydurmasından öte değildi.

Ve bu basit hayat görüşü kısa süre öncesine kadar Stern için de geçerliydi.

Stern birdenbire dizlerinin üstüne çöküp yerde bir şeyler aramaya başlayınca Borchert, "Bu da ne demek şimdi?" diye sordu. Beriki cevap vermek yerine tozlu zemindeki derzleri elleriyle yoklamaya başladı. Yaptığı işe devam ederken anlamsızlığının farkındaydı gerçi.

Ayağa kalkıp kaşmir paltosundaki tozu silkelerken, "Yanlış alarm," dedi. "Zemin çift kat değilmiş."

"Anlattıkların şu ana dek öyle mantıklıydı ki işte şimdi buna çok güldüm," diye Borchert işi şakaya vurdu. Gerçi son birkaç dakikadır yerinden milim kıpırdamamıştı ama her nedense yine de oluk oluk ter döküyordu.

Stern son bir kez daha içeriye göz atıp dışarı çıktı ve kapıyı kilitlemesi için anahtarı yardımcısına uzattı.

Sonra kendi kendine konuşur gibi, "Tuhaf," diye söylendi. "Yerine oturmayan bir şey var sanki."

"Şu son söylediğin var ya, tam da aklımdan geçenle aynı." Borchert anahtarı kilitten çıkartırken Stern'e gülerek baktı. "Yağmurlu havada bir depo odasında ceset aramak olmasın sakın bu?"

"Hayır. Onu demedim. Önceki gün yanımda olsaydın ne demek istediğimi anlardın. Diyorum ki çocuk son aylarda hep hastanede, ondan önce de yurttaydı. Terk edilmiş bir endüstri tesisinin bodrumundaki cesedi nasıl bilebilir? Cinayet tarihini bile aşağı yukarı tam söyledi."

"Bu dediğin kanıtlandı mı?"

Stern, kaynağını açıklamadan sadece, "Evet," demekle yetindi. Şimdiye kadar DVD'deki sese güvenmişti.

"O halde biri ona söylemiş olmalı."

"Ben de öyle düşünüyorum ama yine de birbirini tamamlamayan şeyler var."

Borchert omuzlarını kaldırdı. "Küçük çocukların konuştuklarını iddia ettikleri görünmez arkadaşları olabilirmiş, böyle bir şeyler duymuştum."

"Evet ama ancak dört yaşına kadar. Simon'un şizofren olduğunu ima etmek istiyorsan, değil. Sanrıları yok. Kafası baltayla parçalanmış adam gerçekti. Kendim buldum. Ve burası. Altı numara." Boyası yer yer sıyrılmış kapı numarasını gösterdi. "Tam da Simon'un tarif ettiği gibi numara kapıya boyanmış."

"Belki de buraya geldi ve gördü."

"Çocuk esirgeme yurdunda yaşıyordu. Karlshorst'ta. Arabayla bir saatlik yolda. Dediğin imkânsız. Hem olsa bile anlamsız. Başka biri ona söyledi diye Simon neden katil olduğuna inansın ki?"

"Ne yapıyoruz şu anda? Bilgi yarışması mı? Ben nereden bileyim?" diye homurdanan Borchert'i, Stern duymadı bile. Anahtar soruların yanıtlarını bulmaktan çok kendi düşüncelerine çeki düzen verebilmek için soru üstüne soru üretmeye başladı:

"Tamam, diyelim ki Simon'u biri kullandı, katil bizi cesede götürmek için neden küçük bir çocuğu seçsin? Neden bu zahmete girsin? Alır eline telefonu, polisi arardı."

Ana binanın girişinden bir ses, "Hey, siz oradakiler!" diye haykırdı. Lacivert işçi tulumlu, ufak tefek, oldukça kambur bir adam onlara doğru geliyordu.

Borchert, "Firmanın sahibi bu yaşlı adam," diye açıkladı. "Onca ağır eşya taşıdıktan sonra kambur olması normal."

Adam, "Arazimde ne işiniz var, gereksiz mahluklar?" diye bağırarak elini kolunu salladı ve Stern, *bir sonraki tartışmaya merhaba*, diye düşündü. Ama firma sahibi aniden durdu, ağzı kulaklarında gülmeye başladı.

"Ah, sensin demek Borchert. Benim işe yaramaz yeğen neden altına kaçırmış şimdi anladım."

"Sen yoktun, bizim de acelemiz vardı Giesbach."

"Tamam, tamam. Telefon açsan da olurdu."

Adam Borchert'in elinden anahtarı aldı ve dönüp Stern'e baktı.

"Altı numara, ha?"

Stern firma sahibinin açık havada esmerleşmiş yüzünü daha iyi incelemek isterdi ama ağzından çıkan her sözcükle birlikte akan salyalarına daha fazla tahammül edemedi, adam hapur hupur lezzetli bir pizzayı lüpletiyormuş gibi görünüyordu.

"İçeride neye baktınız?"

"Dostumun acilen bir yedek mekâna ihtiyacı var."

"Bak sen, hem de altı numara ha?"

Stern atıldı: "Neden hem de diye vurguladınız?"

"Uzun süreli kiraladığım tek kulübe de ondan."

"Kime?"

"Delikanlı, peşin para ödeyenin kim olduğu sence umurumda olabilir mi? On yıllık hem de!"

"Ama hem kiralayıp hem boş tutmak normal mi?"

"Boş mu?"

Yaşlı adamın kahkaha attığı o anda Stern biraz önce depoda neyi atladığını kavradı. *Sürüklenme izleri. Tozlu yerde.*

"Boş falan değil, tepeleme doluydu. Kontrat geçen hafta bitince biz de ne var ne yok fırlatıp attık."

"Ne?" Stern ve Borchert aynı anda bağırdılar.

"Eşyaları nereye attınız?"

"Ait oldukları yere. Çöpe." Kambur adamın bakışlarını izlerken Stern'in kalbi bir anlığına durdu sanki. Ve yine geri döndü. Umut.

"İki yıl önce yapmalıydık aslında. Boşaltmalıydık. Ama tek göz depoları artık kiralamadığımız için kontratın bitiş tarihini atlamışız. Hepsini yıkmak şart oldu."

Stern döndü ve havada yürüyormuş gibi adım atarak az önce önünden geçtikleri pas rengi konteynere doğru gitti. Biraz yaklaşınca siyah kedinin hâlâ orada olduğunu gördü. Sararmış bir koli kutusunun yanındaki eski gazete tomarının üstüne çöreklenmişti ve görünüşe göre sarımsı bir sıvının sızdığı aletin yanındaki korunaklı yerinden memnundu. Konteynere tırmanan Stern bile kedinin rahatını bozamadı. En az on iki yıl önce piyasadan kalkmış olan eski buzdolabının kapak lastiğini yalamakla meşguldü.

8.

"Bunu nasıl düşünebilirsin?"

Carina ayağıyla araba kapısını kapattı ve kulağına yapıştırdığı cep telefonuyla hastanenin giriş kapısına yürüdü. Aracını doğrudan kliniğin önüne park etmesinin nedeni otoparktaki birkaç boş yerin yabancı taşıtlarca doldurulmuş olmasıydı. Gerçi kendine ayrılmış bir park yeri de yoktu artık çünkü resmen uzaklaştırma almış, zoraki izne çıkarılmıştı. Kısa zamanda yeni bir iş arasa iyi olurdu.

Stern'in, "Yüksek güvenlikli bölümde değil!" dediğini duydu. Sesi kesintili geliyor, araya trafik gürültüsü karışıyordu. "Simon'u oradan çıkarmanın bir yolu mutlaka olmalı."

Adamın aramasından mutlu olduğu söylenemezdi. İki gün boyunca Robert'ten bir yaşam işareti beklemişti ama nafileydi. Ve şimdi de arayacağı tutmuştu! Hem de izahı mümkün olmayan son günlerdeki olayları sakin bir üslupla konuşmak varken kalkmış bir de zaten içine düştüğü zorluğu daha da tırmandırmak istiyordu

"Simon'dan ne istiyorsun?"

"Benden rica ettiğin şeyi. Anlattıklarının izini sürüyorum."

Bak sen, ne harika.

İhale yine ona kalmıştı. Neticede ikisini bir araya getiren kendisiydi. Çocukla ilgilenmesini o istemişti.

Ama böyle değil!

Avukat olarak değil. Buluşmayı ayarlarken gerçekte gayet naif bir arzuyla hareket etmişti. Tabii ki Simon önceliğiydi. Aptalca bir fikirle, çocuğun eski hayatına dönmesiyle ölüm korkusundan kurtulacağına inanmış ama daha beter sorunlara yol açmıştı. Katil olduğuna inanıyordu ve bu yanılsamayı mutlaka durdurmalıydı.

Keşke bodruma girmek için Robert'i hiç çağırmasaydı. Büyük olasılıkla Picasso daha faydalı olurdu. Hayır, esas niyeti Robert ile Simon'u bir araya getirmekti. İkisinin arasında bir ilişki kurulmasını, böylece avukatın çocuğun sorunlarına eğilerek ruhsal dünyasını gizleyen kalkanda bir gedik açılmasını ciddi ciddi ummuştu. Çünkü Simon bu konuda inanılmaz yetenekliydi: Hastalığına karşın salt varlığıyla hastanedeki kederli insanların dudaklarında bir tebessüm yaratmayı, depresyondaki hastaların melankoli perdesinden ışık gibi sızmayı iyi biliyordu.

Evet, işte bu kadar salağım, diye düşündü. *Attığım her adım ayrı bir hata.*

Carina saatine baktı, şu çılgınlığa kalkıştığından beri sadece yirmi dört saat geçmiş olmasına şaşırıp kaldı. Sabah on biri biraz geçiyordu ve daha önce hiç bu saatte kliniğe gelmiş değildi.

Cep telefonuna, "Ondan daha ne öğrenmek istiyorsun?" diye kısık sesle fısıldadı. Yanından aceleyle geçen bir meslektaşına selam vermek için cebine soktuğu diğer elini çıkarıp salladı. Carina kişisel eşyalarını almak ve iş arkadaşlarıyla vedalaşmak için buraya bir kere gelmişti zaten. Stern'in ondan istediği şey normal düzene aykırıydı.

"Bu sabah yanındaydım, bana yeni bir ipucu söyledi. İnanmayacaksın ama gerçekten de bir tane daha bulduk."

"Bir tane daha ne?" Carina tekerlekli sandalye rampasından binanın girişine yürüdü. Arkadan esen rüzgâr saçlarını karıştırdı ve biri sanki ensesine nemli hava üflemiş gibi hissederek ürperdi

"Bir ceset. Buzdolabına sokulmuştu. Tam da Simon'un anlattığı gibi plastik bir torbayla boğularak öldürülmüş."

Carina kapı görevlisine güç bela gülümsedi ve hızla asansörlerin olduğu tarafa ilerledi.

Başı dönüyordu. Robert Stern ile bağlantısının bir gün başına ciddi sorunlar açacağını hep hissetmişti. Tam üç yıldır psikolojik bulaşı tehlikesine karşı kendisini uyaran ne iç ne dış sesine kulak asmıştı. Kasvetli ruhsal ve zihinsel hali radyoaktif ışın gibiydi. Görünmeyen ama maruz kalan kişilerde korkunç yan etkileri olan bir şey; ona çok bağlanırsa aşırı dozda kötü enerjiyle yüklenmekten korkmuştu hep. Yine de çocuğun yakınlığını aramış ve istemişti, koruyucu giysisi olmadan. Üstelik bu kez, görünüşe göre, onunla daha da yakın olma olasılığı söz konusuydu. Ortak serüvenleri sadece ruh sağlığı için tehdit olmaktan çıkacaktı.

"Ve cesedin yanında başka bir şey de bulduk."

Biz mi? diye sormak istese de önce doğru soruyu sordu: "Ne?"

Asansörü çağırma düğmesinden çektiği parmağı geride nemli bir iz bıraktı.

"Bir not. Ölünün yanındaydı. Daha doğrusu çürümüş parmaklarının arasına sıkıştırılmıştı."

"Ne yazıyor?" Gerisini duymak istemiyordu.

"Daha önce de gördün."

"Ne?"

"Simon'un odasında."

"Şaka yapıyorsun."

Asansörün kapıları ağır ağır açılırken Carina sabırsızlıkla kapıyı tıkladı. Şu kapalı kutunun kozasından kendini bir an önce dışarı atmak istiyordu.

"Bir resim," diye açıkladı Stern. "Çayırın ortasında küçük bir kilise resmi."

Olamaz.

Carina nöroloji servisinin kapısını iterek açtı ve gözlerini kapattı.

Simon'un penceresindeki resim. Daha üç gün önce boyamıştı. Eski hayatına gidip geldikten sonra.

"Onu neden görmem gerektiğini şimdi anladın mı?"

Carina hiçbir şey anlamamıştı ama yine de, "Evet," diye telefona fısıldadı. Kendini üç yıl önce ilişkileri koptuğu andaki gibi hissediyordu. Stern, her şey çok hızlı gelişti gerekçesiyle frene bastığı andaki gibi.

"Simon'u hayvanat bahçesine getir," diye talimat verdi. "Yarım saat sonra Filler Kapısı'nda buluşalım. Çocuklu aile gibi görünür, dikkat çekmeyiz."

"Neden işi yokuşa sürüyorsun? Hastaneye onu görmeye gelsen daha kolay değil mi?"

"Bu ikinci cesedi ve olay yerini yine ilk ben buldum. Engler'in şüpheli listesinde sence kaçıncı sıradayım?"

"Anlıyorum." Carina tekrar zemin kata inmemek için kendini zor tuttu. O anda tek istediği her şeyden kaçıp kurtulmaktı.

"Polis gelmeden önce oradan bu nedenle uzaklaştım. Ama cesedi yine benim bulduğumu belirlemeleri an meselesi. Az bir avantajım var ve ondan yararlanmak istiyorum."

"Niçin?"

Stern cevap vermeden önce derin bir soluk aldı ve Carina 127 numaralı odanın kapısını açarken sesinde güvensizlik tınısı hissetti.

"Bir randevum var. Senin bir arkadaşınla."

Normal koşullarda hemen kim diye sorardı. Fakat sözcükler dudaklarından çıkamadı. Simon'un bu saatte televizyonda en sevdiği polisiye dizinin tekrarını izlediğini bilirdi. Televizyon da açıktı zaten.

Yatağı ise boştu.

9.

"Onu sorgulamak mı istiyorsunuz?"

Profesör H. J. Müller Mainz'daki bir başhekim meslektaşına yazdığı mektubun altına okunması mümkün olmayan imzasını attı ve belge dosyasını kapattı. Sonra gümüş zarf açacağım alıp başparmağının tırnak altındaki kara çizgiyi temizledi.

"Sorgulamak bu durumda yanlış kelime." Karşısında oturan polis öksürerek genzini temizledi. "Sadece birkaç soru soracağız."

Müller, kendini Komiser Brandmann olarak tanıtan adama bakarken *neden acaba,* diye düşündü. Normal birkaç soru olmayacağı apaçık ortadaydı.

"Böyle bir uygulamaya onay verebilir miyim emin değilim. Resmî izin belgeniz var mı?"

"Var tabii ki."

Gerçekten mi? Bunun özel izne tabi olması Müller'in aklına hiç yatmamıştı. İster başkomiser olsun ister savcı.

"Ortağınız nerede?" Müller masa takvimine baktı. "Sekreterim randevuyu Dengler isminde birine vermiş."

Brandmann, "Engler" diye düzeltti. "Mesai arkadaşım özürlerini yolladı. Bununla direkt bağlantısı olabilecek başka bir olay mahallinde şu anda."

"Anlıyorum." Klinik şefinin dudak köşeleri, karşısında inceleyecek biri varsa hep olduğu gibi aşağı bükülmüştü.

Çalışma masasının önündeki misafir koltuğunda oturan aşırı kilolu adama bir an için hasta gözüyle baktı, ilk iş ona sıkı bir rejim ve fazlasıyla fırlak âdemelması yüzünden de etraflıca tiroit kontrolü tavsiye edebilirdi.

Başını sallayarak zarf açacağını reçete bloknotunun üstüne bıraktı.

"Hayır. Cevabım hayır. Hastamın gereksiz yere stres yüklenmesini istemiyorum. Sanırım teşhisinin ne olduğunu biliyorsunuzdur?" Müller kollarını kavuşturdu. "Simon Sachs S -PNET hastası, anlamına gelince beyninde serebrumda supratentoryal primitif nöroektodermal tümör mevcut. Beynin sol yarısından sağ yarısma uzanmaya başladı. Yani korpus kallosum üzerinden hareketli. Biyopsisini ben yaptım, kafatası açılarak yapılan tümör ameliyatına uygun değil."

Klinik şefi acı bir tebessümle ekledi: "Ya da sizin gibi meslekten olmayan birinin daha kolay anlayacağı şekilde ifade edeyim; Simon ağır hasta."

"Biz de zaten bundan dolayı ona mümkün olduğunca hızlı bir test yapmak istiyoruz. Sıkıcı bir sorgulama ve zaman kaybından kaçınmak için. Duyduğum kadarıyla çocuk zatürre nedeniyle ölümün eşiğine gelmiş, öyle mi?"

Aha. Rüzgâr bu yönden esiyor demek ki.

Çocuk onlar için en önemli tanıktı. Hazır zaman varken sorgulamak istiyorlardı.

Kemoterapi ve ışın tedavisi hayati tehlike arz eden pnömoniye yol açınca, Müller meslektaşlarının tavsiyesine karşı gelerek agresif tedavi yönteminin durdurulmasına karar vermişti. Büyük olasılıkla hastanın hayatını uzatmayacak ama çektiği acıyı azaltacak bir önlem olarak.

Profesör, "Evet, doğru," diye cevap verdi. "Şimdilik Simon'a sadece beyin genişlemesine karşı kortizon ve krizlere karşı da

carbamasepin veriliyor. Işın tedavisine devam edilebilir mi tespit etmek amacıyla onu yeniden etraflıca muayene edeceğim ama çok zayıf bir ihtimal."

Nörolog masasından kalktı, pencereye yakın devasa bir konuşma kürsüsüne doğru yürüdü.

"Sizin araştırmalar ne durumda? Dün Simon'un katkısıyla bulduğunuz cesedin kimliği hakkında fikir sahibi oldunuz mu?"

"Size şöyle anlatayım isterseniz..." Brandmann kaplumbağa gibi kırışık boynunu profesörün olduğu yere döndürdü. "Eğer Simon gerçekten yeniden dünyaya gelmişse, eski hayatında bize büyük bir iyilik yapmış olmalı."

"Ceset bir caninin mi?"

"Evet. Hem de en azılılarından. Harald Zucker on beş yıl önce hiç iz bırakmadan ortadan kayboldu. İnterpol onu Güney Amerika'da çok sayıda işkence sonucu cinayet vakasıyla ilişkilendirip baş şüpheli olarak tanımlamıştı. Görünüşe göre henüz İnterpol listesinden düşmüş de değil."

"Zucker mı?" Müller kürsünün üstündeki el yazısıyla tutulmuş konferans notlarını karıştırdı.

Kapı çalındı, gel denmeden içeri biri girdi. Burada herkesin Picasso diye seslendiği hasta bakıcıydı, gerçi Müller adamın kaba saba görünümüyle ünlü ressam arasında herhangi bir bağ kurabilmiş olmasa da. Picasso sağ kolunu omzuna doladığı küçük bir erkek çocuğu hafifçe içeri itti.

"Merhaba Simon." Brandmann ağır gövdesini misafir koltuğundan kaldırarak çocuğu eski bir tanıdıkmış gibi selamladı. Simon ürkekçe başını salladı. Açık mavi, bol cepli bir kot pantolon, fitilli kadife bir ceket ve yepyeni beyaz tenis ayakkabıları giymişti. Boynundan bir MP3çaların kulaklıkları sarkıyordu.

Klinik şefi kürsünün arkasından çıkarken, "Bugün nasılsın?" diye sordu.

Çocuk iyi görünüyordu; yüzünün solgunluğu, dikkati saptıran peruk nedeniyle olabilirdi.

"Çok iyiyim, sadece biraz yorgunum."

"Güzel." Müller, Simon'la konuşurken, gerinip bedenini esnetti. Görünüşe göre komiserle arasındaki gözle görülür boy farkını dengelemek için.

"Bu bey Kripo'dan, dünkü olaylar hakkında sana soru sormak istiyor. Aslında soru değil de bir test yapacakmış. Bunu kaldırabilir misin çok da emin değilim."

"Ne testi?"

Brandmann öksürerek boğazını temizledikten sonra çocuğun kalbini kazanacak, dostça bir tebessüm için kendini epey zorladı.

"Simon, yalan detektörü denen şeyi hiç duydun mu?"

10.

Hackeschen Pazarı'nın etrafında arabayı park edecek yer bulmak mucize ötesi bir durum olduğundan, Rosenthaler Caddesi'ndeki muayenehaneye vardıklarında, Boechert ikinci sıraya park edip arabada kaldı. Moabit'ten şehrin merkezine doğru yol alırlarken Stern çeşitli kişilerle telefon konuşması yapmıştı; özellikle de bir görüşme, Dr. Johann Tiefensee hakkında bilgi sahibi olması açısından çok yararlı geçmişti. Onu en şaşırtansa adamın sadece psikolog değil, aynı zamanda tıp eğitimi almış bir psikiyatr olduğunu öğrenmekti hatta Humbolt Üniversitesi'nden tıbbi hipnoz dalında doçentlik unvanı da vardı.

"Bir dakika dur Robert."

Borchert'in parmakları emniyet kemerini çözmekte olan Stern'in bileğini mengene gibi sıktı.

"Sen şu kızı, Carina'yı, kafaya alabilirsin ama bana yuttu-ramazsın."

"Ne demek istiyorsun?"

Stern bileğini çekti ama kurtaramadı.

"Neden mezar kazıcısı rolünü sen üstleniyorsun? Benim tanıdığım savunma avukatı villasından sadece biriyle görülecek hesabı varsa çıkar. Zihni allak bullak bir çocuk için asla çalışmaz. Dur da konuşayım."

Andi'nin parmaklarının baskısı avukatın bileğini felç edecekti neredeyse. Gelip geçen arabaların kornaları adamın umurunda değildi.

"Ben aptal değilim. Senin gibi avukatlar sebepsiz yere polisten kaçmaz. Söylesene bana, nakliye firmasındayken polisin gelmesini neden beklemedin?"

"Engler'le tartışmamak için."

"Saçma. İhtiyar Giesbach ötünce iki hatta üç misli hır çıkacak aranızda. Bir desene hele, bu işin esası nedir?"

Robert film tabakasıyla kaplı yan camdan coşkulu kentin geniş kaldırımına baktı. Daha yeni ekim sonu olmuştu ama köşedeki kafenin vitrinine Noel Baba yerleştirilmişti bile.

Sonunda, "Haklısın," diye içini çekti. Elini tekrar hareket ettirebilir duruma gelince paltosunun düğmelerini çözdü.

Stern burnunun dibine DVD'yi sokunca, Borchert'in kaşları havaya kalktı.

"Bunu dün gece posta kutumda buldum."

"İçeriği ne?"

Robert cevap vermek yerine diski DVD oynatıcıya taktı, navigasyon sisteminin küçük ekranı aydınlandı.

"Kendin izle."

Gözlerini kapattı ve o uğursuz sesin zehirli bir gaz gibi hoparlörden arabanın içini doldurmasını bekledi. Ama bunun yerine sadece bir takım çıtırtılar duyuldu.

"Beni mi yiyorsun, Robert?"

Stern şaşkınlıkla gözlerini açıp kırmızı benekli ekrana baktı.

"Hiç anlamıyorum." DVD'yi oynatıcıdan hızla çıkarttı ve çizilmiş mi diye inceledi. "Bozulmuş olmalı! Dün çalışıyordu."

Ya da diskin aşınmasına işaret eden görüntüler optik bir yanılsama olabilir miydi?

Andi, "Dün ne izledin? Ne vardı dün?" diye sordu.

"Her şey. Ses, yenidoğan servisi..." Stern gerildi, panik atak krizinin eşiğinde olduğunu hissetti. "...Felix'in ölümünün görüntüsü. Ve şu küçük çocuk, oğlummuş gibi görünen çocuk."

Andi boş boş bakınca baştan aldı ve dün geceki şoke edici görüntüleri dili döndüğünce anlatmaya çalıştı.

"İşte bu nedenle polise gitmiyorum. İkizleri öldüreceğini söyledi. Simon'un bu cinayetleri nereden bildiğini kendi başıma bulmak zorundayım. Sadece dört günüm kaldı," diye bitiren Stern'in kendi kulağına bile sözleri gülünç gelmişti. İki gün önce biri gelip böylesine akıl almaz bir hikâyeyi masasına koysaydı önce alay eder, sonra da "Cehennemin dibine kadar yolun var," diyerek kovalardı.

Andi DVD'yi çekip aldı, arabanın iç ışıklarını yaktı. Dışarıdaki hava yağmurlu olduğu için bulanık bir buhar banyosu kıvamındaydı. Borchert bir dakika süreyle hiç konuşmayınca Robert dayanamadı: "Ne düşünüyorsun?"

Adam sonunda, "Sana inanıyorum," diyerek gümüşi diski geri verdi.

"Gerçekten mi?"

"Dün gece bunun çalıştığına inanıyorum demek istedim. Şu şey EZ -D."

"Ne, ne?"

"Tek kullanımlık disk. Film işindeyken bu tip şeyler sadece prototip olarak vardı. Oksijenle temas edince reaksiyon gösteren polikarbon kaplama. Oynatıcıdan çıkarılınca ışık ve havayla temas ediyor ve kullanılamaz oluyor. Esasen video kulüpler için geliştirildi, kiralayan filmi izledikten sonra geri götürmesine gerek kalmasın diye."

"Tamam, bu da bir kanıt işte." *Tek kullanımlık DVD ne işime yarar ki artık? Kimseye söylememem gereken bilgiler buna kaydedilmişti.*

"Robert, bana kızma ama..." Borchert kel kafasını kaşıdı, "... önce şu cesedi buluyoruz, sonra tanımadığın biri oğlunun hayatta olduğunu söyleyerek sana baskı yapıyor. Acaba diyorum bu ses sadece kafanın içinde mi?"

Stern, adamın kıpkırmızı suratına baktı ve çok haklı bir soru sorduğunu kavradı.

Belki de Felix'in ölümü on yıl sonra aklını başından almıştı. Kesinlikle böyle olmalıydı. Tüm tarafsız belgelerde Felix'in öldüğü yazıyordu. DVD'deki dehşet saçan o ses ve Simon'un varlığı kendisinin bile habersiz olduğu içindeki birikimin önünü açmış, serbest bırakmıştı: doğaüstü güçlere eğilimli bir damar. Stern şok da geçirse itiraf etmek zorundaydı ki daha yüksek bir gücün oğluyla yeniden buluşmasını mümkün kılmasına inanacak, rasyonel açıklamalara aldırmayacak kadar kendini kaptırmıştı. Borchert haklıydı.

Gerçekten de aklını oynatmanın eşiğindeydi. Elini Andi'nin omzuna koyarken gözleri doldu.

"Onu sadece üç kere kollarıma aldım, biliyor musun?" Bunu neden söylediğini kendi de bilmiyordu.

"Üçüncüsünde ölüydü."

Sözler kontrolsüzce ağzından fışkırmaya başladı:

"Bazen gece yarısı uyanırım. Bu gece de oldu. O burnumun ucundadır. Kokusu. Sophie ellerini çektiğinde Felix'in bedeni soğumuştu. Ama hâlâ sabah bebek yağıyla ovulmuş o ilk kokusu üstündeydi."

"Ve şimdi de öğrenmek istiyorsun, acaba o..."

Stern sözcüklerin Borchert'in ağzından nasıl zor döküldüğünü ayrımsadı.

"*...yeniden dünyaya geldi mi?*"

"Evet. Hayır." Robert burnunu çekti. "Bilmiyorum Andi. Ama itiraf etmeliyim ki bu benzerliğin rasyonel bir açıklamasını bulamıyorum."

Doğum günü pastasının mumlarını üfleyen çocuktaki doğum lekesini anlattı.

"Felix'te neredeyse, onda da aynı yerdeydi. Omzunda. Ender görülen bir şeydir. Genellikle yüzde ya da ensede olur. Şimdi daha büyük tabii ama en korkuncu da şekli. Çizme biçiminde."

"Ve Felix'te..." Borchert duraksadı. "Yani toprağa verdiğiniz bebekte de aynısı mı vardı?"

"Evet, kendi gözlerimle gördüm. Ölmeden önce de sonra da.""

Stern gözlerini yumdu, üzerine çökmekte olan hatıralar duvarının altında kalmamayı diledi. Hastane odası ve üstünde oğlunun yattığı metal otopsi masası yine de gözlerinin önünde canlandı.

"Üzgünüm." Stern alnını ovuşturdu, kısa bir an durdu, sonra arabadan indi.

"Bana inanmamanı ve bu çılgınlığın dışında kalmayı tercih etmeni anlayışla karşılarım."

Arabanın kapısını kapattı ve Borchert'in tepkisini beklemeden binanın giriş kapısına yürüdü.

Oymalı demir kapının yanındaki isim listesinden doğru adrese geldiğini anladı. Beşinci kat, soldaki kapı. Stern tam zile basacaktı ki kapının kapanmasını önleyen tokmağı gördü. Pek çok Berlin apartmanında olduğu gibi burada da asansöre anahtarla biniliyordur diye düşünerek merdivenlerden çıkmaya başladı, en üst kata ulaşması biraz sürdü. Soluk soluğa tırabzana tutundu ve korkuyla soluğunu tuttu. Endişesinin kaynağı kondisyon eksikliği değil, muayenehane kapısıydı.

Kapı ardına kadar açıktı.

II.

Profesör Müller konuşma düğmesini basılı tutarak, "İyi misin Simon?" diye sordu ve kar beyazı MR aletinin olduğu kontrol odasının kalın camından içeri baktı. Simon'un bir tişört, bir şortla uzandığı masa birkaç dakika önce fırın gibi bir borunun ağzından içeri girmişti. İki yılda beşinci kez yarım saatlik bu prosedüre tabi tutuluyordu. Şimdiye kadar çekilen manyetik alan taraması görüntülerinde beyninde kontrol altında tutulamayan hücre büyümesi teşhis edilmişti. Ama bugün bu araştırmanın esas nedeni sıra dışı olarak beyni değildi.

"Evet, iyiyim."

Simon'un sesi mikrofondan yeterince yüksek ve net yankılandı.

"Bu işe yarıyor mu gerçekten?" Çocuk yan odada konuşmalarını duymasın diye Profesör ses ileti düğmesinden parmağını çekmişti. Bu testin yapılmasına onay vermesinin bir nedeni de şimdiye dek sadece okuduğu bu nöroradyolojik deneyi kendi gözleriyle görmeyi istemesiydi. Bilgisayar odasında o ve Komiser Brandmann dışında androjen bir sarışın vardı. Kendisine Eyalet Suç Polis Dairesi'nin tıp eğitimli sorgulama uzmanı olarak tanıtılmıştı ve şimdi de monitör masasının altında bir şeyler yapıyordu.

"Evet. Bu yöntem geçmişteki yalan makinesi testinden çok daha net sonuç veriyor. Ayrıca siz zaten Simon'un klinikten dışarı çıkarılmasına izin vermezdiniz. O nedenle biz de Seehaus

Hastanesi'nin kendi yalan detektörüne bel bağladık." Brandmann bir kahkaha attı. "Hastanenizde böyle bir aygıtın olduğunu siz de bilmiyordunuz, değil mi?"

"Profesör Müller?" diye Simon yan odadan mikrofona seslendi.

"Evet?"

"Gıdıklanıyorum."

"Olsun. Sakın hareket etme."

Brandmann, "Ne diyor?" diye sordu.

"Kulağındaki ses koruyucuyu diyor. Köpükten şeyler ısınınca kulaklarını gıdıklıyor."

"Tamam, neredeyse bitiyor." Sarışın, kendi bilgisayarını hastane bilgisayarıyla eşleştirdikten sonra ağzında sakızıyla masanın altından çıktı. Bir ofis sandalyesi çekti, üstünde küçük gri bir monitörün durduğu tekerlekli arabanm önüne oturdu ve karşılıklı konuşma düğmesine bastı.

"Selam Simon, ben Laura." Sesi beklenmedik derecede tatlıydı.

"Selam."

"Sana birkaç soru soracağım. Çoğuna evet ya da hayır diye cevap vereceksin, anlaştık mı?"

"İlk soru ne?"

Odadakiler güldüler.

"Güzel, iyi anlaşıyoruz. Başlayalım o halde. Son bir şey daha var: Kesinlikle gözlerini açmayacaksın, oldu mu?"

"Oldu."

"Beyler." Laura yanıma gelin der gibi elini salladı.

Müller deneyimli hareketlerle MR cihazının elektronik sistemini devreye soktu ve araştırma bir değnekle yere vuruluyormuş gibi tipik monoton seslerle başladı. Ses geçirmez kapıya karşın bu odada dahi davul gibi sesler sadece duyulmuyor, hissediliyordu da. Birkaç dakika sonra midelerinde gümbürdemeye başladı.

Laura, "Önce adını ve soyadını söyle lütfen," diye rica etti.

"Simon Sachs."

"Kaç yaşındasın?"

"On."

"Annenin adı ne?"

"Sandra."

"Babanın?"

"Bilmiyorum."

Laura hemen Müller'e baktı. Adam omuzlarını kaldırdı. "Çocuk yetim. Annesi yurda bırakmıştı. Babasını hiç tanımamış."

Kriminal uzman on tane daha evet hayır sorusu sordu, sonra testin ikinci kısmına geçti:

"Tamam Simon, şimdi ciddileşiyoruz. Senden bir yalan söylemeni istiyorum."

"Neden ki?"

"Beyninin bilgisayar fotoğraflarını daha önce gördün, değil mi?"

"Evet, ikiye ayrılmış ceviz gibiydi."

Memur güldü. "Haklısın. Şimdi de aynı ceviz resimlerinden çekiyoruz. Daha sonra videoda izlersin. Ve eğer bir yalan söylersen, baktığında kendin de çok deli bir şey göreceksin."

"İyi bari."

Laura, Brandmann ile Profesör'e kısa bir bakış attı, sonra sorguya devam etti: "Ehliyetin var mı?"

"Evet."

Müller ekranda beliren üç boyutlu görüntülerden büyülenmiş gibi gözlerini alamıyordu. Önceki yanıtlarda hiçbir farklılık tespit etmemişti. Ama şimdi ön neokortekste kırmızı bir kabartı oluşmuştu.

"Araban ne marka?"

"Ferrari."

"Nerede yaşıyorsun?"

"Afrika'da."

Laura, Brandmann'a, "Gördünüz mü?" diye fısıldadı. "Talamus ile amigdalada aşırı beyin aktivitesi. Tüm alanlarda duygusal işlev, sorun çözümleme ve düşünce kontrolünde yapılan ölçümlere dikkat edin."

Ucunu çiğnediği bir tükenmez kalemle ekrandaki nabız gibi atan kırmızı lekeyi işaret etti. "Bu, çok tipik. Gerçek söylendiğinde burası soğuk kalır. Ama yalan söyleyen denek düş gücünü zorlar ve dolayısıyla daha yoğun odaklanır. Bizim yazılımımız da bu dikkat çekici beyin akımlarını kırmızıya boyar ve yalan böylece görünür olur."

Müller, "İnanılmaz," diye mırıldandı. Bu yeni sistemin eski yalan makinesini fersah fersah geçmiş olması mucize değildi. Normal bir yalan makinesi nabız, kan basıncı, solunum ve ter gibi tipik değişimleri ölçerdi. Deneyimli ve psikolojik yöntem eğitimli olan denekler yalan söylerken bu reflekslerden bazılarını baskılayabilirdi. Ama hiç kimse beynindeki biyokimyasal oluşumları kontrol edemezdi. En azından yıllarca kendini buna hazırlamamışsa.

Laura sakızını yuttu ve karşılıklı konuşma sistemini harekete geçirdi.

"Çok iyi, harika gidiyorsun Simon. Şimdi son sorular geliyor, ardından serbestsin. Sorduğum soruya hiç düşünmeden hemen gerçek cevabı ver, tamam mı?"

"Sorun yok."

"Doğum gününde verilen hediyeleri say."

"Spor ayakkabı."

"Başka?"

"Bir geri dönüş."

"Doktor Tiefensee'de mi?"

"Evet."

"Carina'nın hediyesi mi?"

"Evet."

"Hipnotize mi edildin?"

"Bilmiyorum. Galiba öncesinde uyudum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Carina ve doktor söyledi. Ama siz de bakabilirsiniz."

"Nasıl?" Laura da o anda Komiser Brandmann kadar şaşkındı. Böyle bir cevabı hiç beklemiyordu.

"Doktor Tiefensee oturumu kayda aldı. İzleyebilirsiniz."

"Tamam, önerin için teşekkürler. Yeniden uyanınca neler oldu?"

"Kafamda bir anı vardı."

"Hangi anı?"

"Ceset. Bodrumdaki."

"Hiç daha önce böyle bir anın olmuş muydu?"

"Hayır."

"Herhangi birinden 'Harald Zucker' adını duydun mu?"

"Hayır."

"Fabrikaya gitmeni kim söyledi?"

"Hiç kimse. Carina'dan bana bir avukat bulmasını istedim."

Müller, gözünü ekrandan ayırmayan Brandmann'a baktı. Şu ana dek en ufak bir kırmızı leke görünmemişti.

"Neden avukat istedin?"

"Polise gitmek istiyorum. Kötü bir şey yaptım. Bunu birine söylemeliyim. Ama filmlerde daima önce avukat istenir."

"İyi, neredeyse bitiriyoruz. Şimdi en önemli soru geliyor Simon: Birini öldürdün mü hiç?"

"Evet."

"Ne zamandı?"

"Biri on beş yıl önceydi, diğerleri üç yıl sonra."

Müller aniden miyop olmuş gibi ekrana iyice yakla

"Simon, şimdi senden rica ediyorum, son haftalarda ve aylarda kimlerle konuştuğunu düşün. Hastane içinde ya da dışında. Robert Stern'i, Carina Freitag'ı, Doktor Tiefensee'yi, doktorlarını düşün. Kim olursa olsun. Herhangi biri bize bu hikâyeyi anlatmanı söyledi mi sana?"

"Hayır. Uydurduğumu düşünüyorsunuz, biliyorum." Simon'un sesi yorgundu ve kızgınlıktan ziyade üzüntü yaşıyordu. "Sanki kendimi ön plana çıkarmak için yapıyorum, öyle bir şey. Başka birinin aklıma soktuklarını papağan gibi tekrar ediyorum sanki."

Laura ve Brandmann aynı anda başlarını salladılar.

Simon, "Ama konu bu değil," diye devam etti. Sesi gitgide yükseliyordu. "Bendim. Ben öldürdüm. İlk defa on beş yıl önce. İlk adamı baltayla, diğerini boğarak öldürdüm. Birkaç tane daha var ama kaç tane, ben de tam emin değilim."

Laura, Brandmann ile Müller'e döndü, sersemlemiş vaziyette kafasını salladı.

O anda monitörde akan görüntü tek kelimeyle inanılır gibi değildi.

12.

Açık bir sokak kapısı Berlin'de sıra dışı sayılmazdı, özellikle bir muayenehaneninse. Boş bir hasta kabul masası ile ıssız bir bekleme salonuysa, tam tersi. Stern, muayene odalarına girip çıkarken doğuştan sahip olduğu kendini koruma güdüsünü zorla bastırdı.

"Kimse yok mu? Doktor Tiefensee? Burada mısınız?"

Girişteki yumuşak aydınlatmalı cam muayenehane tabelası genel standartlara uygun değildi, meslek dalları gibi şeyler yazmıyordu. İç dekorasyon da Stern'in şimdiye kadar gördüğü doktor muayenehanelerinden oldukça farklıydı. Hasta bekleme salonunda pek öyle her yerde görülmeyen İngiliz kır stili berjer koltuklar vardı.

Stern telefonunu çıkarıp bilgi aldığı kişinin yolladığı numarayı tuşladı. Birkaç saniye sonra arka odalardan birinden bir zil sesi duyuldu. Cevap gelene kadar on kere falan çaldı. Stern şimdi psikiyatristin sesini hem telefondan hem de en fazla yirmi adım ilerisinden duyuyordu.

Koridor tam ortada bir kıvrımla sola döndü. Stern köşeye kadar yürüdü ve Tiefensee'nin bant kaydındaki sesi yükseldi. Doktor randevu zamanlarını anlatıyordu, bugün cumartesiydi. Sadece anlaşma yapıldıktan sonra randevu zamanı saptanırdı.

Acaba bir oturumda mı? Belki de bu nedenle telefonu açmıyor?

Stern telesekreterli telefonun olduğu oda diye tahmin ederek ilk kapalı kapıyı tıklattı. Cevap gelmeyince Simon'un bu sabah tarif ettiği odaya girdi. Yerde açık mavi mat duruyordu. Her şey yerli yerinde ve temizdi. Kasvetli sonbahar gününe rağmen yine de pencereden girmeyi başarmış ışık odaya huzurlu ve sevimli bir hava veriyordu.

Stern yeniden, "Kimse yok mu?" diye seslendi. Yan odadan boğuk bir gürültü gelince hemen o tarafa döndü.

Neydi bu?

Boğuk gürültü yinelendi. Tahtaya bir şey çarpmış gibiydi, yere kemik düşseydi aynı ses çıkardı. Stern hemen koridorda geri döndü ve bir sonraki kapının önünde durdu. Pirinç kapı kolunu büktü. Nafile. Kapı arkadan kilitliydi.

"Doktor Tiefensee?" Eğilip anahtar deliğine gözünü uydurdu. Değişen ışığa gözünün uyum sağlaması biraz sürdü çünkü psikiyatristin çalışma masasındaki lamba loş ışık veriyordu. Stern bir iki kere gözünü kıpıştırdıktan sonra görüşü netleşti. Bir iskemle. Parke zemine devrilmişti. İlk anda yerde perde gibi dalgalanan gölgenin nereden kaynaklandığını kavrayamadı. Fakat hırıltıyı duyunca daha fazla düşünmeye gerek görmedi. Kolu sıkıca bastırıp var gücüyle kapıyı silkeledi. Boşuna. Bunun üstüne gerilip kapıya darbe vurdu. Bir kere. Sonra hızlı bir tane daha. Cilalı ahşap sarsıldı ve menteşeler inledi ama ancak dördüncü denemede kapının direnci kırıldı.

Önce büyük bir çatırtı duydu, ardından ceketinin omzu uzunca bir tahta parçasına takıldı ve sonunda Stern kırılan kapıyla birlikte şık ofisin ortasına düştü.

13.

Lütfen yine olmasın!

Stern eliyle ağzını kapattı ve hiç kıpırdamadan Tiefensee'nin bacaklarına bakakaldı. Açık gri, jilet gibi ütülü flanel pantolonun içindeki bacaklar sırt üstü devrilmiş sandalyeden bir metre yukarıda, havada sallanıyordu. Bakışları yukarıya çevrildi, keşke hiç bakmasaydı. Umutsuzca üstüne dikilmiş, acıyla yuvalarından fırlamış gözler. En kötüsüyse şu andan itibaren kâbusu olacak ellerdi; psikiyatristin parmakları, boynuna gömülmüş ilmek şeklindeki halatta kayıp duruyordu.

Eski binanın süslemeli tavanındaki çengel ağır avizeler için öngörülmüştü. Uzun boylu doktorun ağırlığını taşımaya dayanıklıydı. Stern ilk iş devrik iskemleyi ayağa dikerken birkaç değerli saniye uçup gitti. Her nedense psikiyatrist epeyce yukarıdaydı. Ayakları ileri attığı iskemlenin oturağına değmiyordu.

Ya da tekmelediği mi?

Doktorun bacaklarını yakalamak istedi ama çok güçlü devinim halindeydiler. Doktoru yukarı itmek için bacaklarını omuzlarına almayı beceremedi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!..

Ölmekte olan, hırıltısı gittikçe azalan adamın basması için ağır Biedermeier stili yazı masasını çekmeyi denedi. Birkaç saniye daha böylece aktı gitti ve psikiyatristin hızlı hareketleri

ağırlaşmaya başladığında Stern masayı bıraktı. Kendi iskemleye çıktı, Tiefensee'yi diz çevresinden kucaklayıp yukarı itti.

"Çok geç."

Deforme edilerek yapaylaştırılmış ses öylesine şaşırtıcıydı ki Stern neredeyse doktorun havada sallanan bacaklarını bırakıyordu.

Bulunduğu pozisyonda arkasına bakmanın imkânsızlığı içinde, "Kim var orada?" diye öksürür gibi sordu.

"Beni tanımadınız mı?"

Tabii tanıdım. Ne kadar istesem de sesini unutamam.

"Neredesiniz?"

"Burada. Hemen yanınızda."

Stern az önce yerinden bile oynatamadığı çalışma masasının üstüne, aşağıya baktı. Kırmızı ışığı yanıp sönen bilgisayarın web kamerası tam olarak üstüne çevrilmişti. Katil onunla internet üstünden konuşuyordu!

Stern soluk soluğa, "Ne demek bu?" diye sordu. Sarf ettiği her sözcükle birlikte Tiefensee'nin ağırlığı artıyordu, bu yükü daha ne kadar taşıyabileceği meçhuldü.

Ses, "Bence artık bırakabilirsiniz," diye önerdi.

Stern başım tavana kaldırdı. Tiefensee'nin başı öne düşmüş, ağzı son bir sessiz çığlıkla açık kalmıştı. Hayat gözlerinden uçup gitmişti. Stern yine de yükünü bırakmayıp pozisyonunu değiştirmedi. Vazgeçmek ona ihanet gibi geliyordu.

Çaresizce, " Neler oluyor burada?" diye haykırınca sesi dairede çınladı.

"Esas soru siz burada ne arıyorsunuz? Bir anlaşma yapmıştık. Siz çocukla ilgilenecektiniz. Biz de terapistle."

"Onu neden öldürdünüz?"

"Ben öldürmedim. Şansını kullanamadı. Katilin adım bana verseydi şimdi hayattaydı."

"Pis domuz!"

"Rica ederim. Duygusallığı bırakın. Kibarca sohbetimize devam edelim."

Stern'in kolları yanan bir ocağı kucaklıyormuş gibi alev alev olmuştu. Daha fazla dayanamadı ve Tiefensee'yi bıraktı. Tavandaki kanca yük artışıyla birlikte çatırdadı.

"Tiefensee ölüme giden yolu sonlandırabilirdi. Adamlarım iskemlenin arkalığını tam altına koyarlarken ben evden parmak uçlarında dengesini daha ne kadar koruyacak diye rahatça izledim. On iki dakika kırk dört saniye sürdü. O yaştaki bir adam için hiç fena sayılmaz."

"Aşağılıksınız. Tam bir delisiniz." Stern bilgisayara doğru atıldı.

"Neden? Aslında sevinmelisiniz. İnanın bana, eğer Tiefensee, Simon'un cesetlerin yerlerine nasıl vakıf olduğunu bilseydi ayakları kaymaya başladığı anda bana söylerdi."

Stern'in telefonu cebinde titreşti ama gelen aramayı reddetti.

"Bu da sizin için bir eksik şüpheli anlamına geliyor. Her neyse şu andan itibaren zamanınızı boşa harcamayın derim."

"Kimsiniz siz?"

Robert fareyi tıklayınca ekran koruyucu silindi. Fakat normal ekran yüzeyinden başka bir görüntü açılmadı. Tam internet bağlantısını kontrol ediyordu ki web kamerasının ışığı söndü. "Ses" bağlantıyı bitirmişti. Aynı anda başka bir harici programla tüm tarayıcı aktarımları silindi ve bilgisayar kendiliğinden kapandı. "Ses" dijital izlerini yok etmişti.

Kahrolasıca pislik!

Stern kan ter içinde çalışma masasının koltuğuna kendini bıraktı, gözleri gri tavandan bir sarkaç gibi sallanan cansız bedene dikildi.

Birkaç saniye sonra masadaki sabit telefon çaldı.

Hoparlörün düğmesine bastı. "Siz misiniz?" diye sordu.

Ses, "Tabii ki benim," diye cevap verdi. "Ama siz telefondan uzaklaşsanız daha iyi olur sanırım."

"Neden?"

"İşitmiyor musunuz?"

Stern ayağa kalktı, masadan bir adım uzaklaşarak kapıya baktı.

Gerçekten. Apartmandan metal bir halatın gerilince çıkarttığı gıcırtılar duyuluyordu.

Asansör.

"Ziyaretçiniz var. Önünüzdeki randevu takvimine bakın."

Altı kırmızı çizgiyle vurgulanmış randevuyu okuyunca Stern'in gözbebekleri büyüdü: POLİS SORUŞTURMASI - KOMİSER MARTIN ENGLER.

Saatine baktı. Zaman uyuyordu.

"Tahminen otuz saniye sonra yanınızda olacak."

Lanet olsun! Borchert neden beni uyarmadı? Stern telefonunu cebinden çıkarıp bakınca çok sayıda arama gelmiş olduğunu gördü. Telefonu sessizde kalmıştı.

Tam o anda yine bir sinyal geldi. Ardından zil sesi duyuldu. Öncekinden daha güçlü. Cırtlak alarm sadece odada değil, dairenin tümünde çın çın ötüyordu. Şok geçiren Stern neden sonra bu sesin cep telefonundan değil, sokak kapısından geldiğini kavradı. Engler dairenin önündeydi.

14.

"Doktor Tiefensee? Hey?"

Komiserin sesi artık yakından geliyordu. Engler'in nezlesi düne göre daha da artmış, bronşları dolmuştu. Kısık sesini psikiyatriste duyurmak için kendini zorladığı belliydi.

Stern telefon almacına, "Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı. Polis duymasın diye hoparlörü kapatmıştı. Henüz hasta bekleme salonundaydı. Ama az sonra koridorda yürüyecek, köşeden dönecek ve kırılmış kapıyı görecekti.

Şantajcı, "Benden mi yardım bekliyorsunuz?" diye sordu. "Özellikle benden?"

Stern öfkeyle, "Polisle konuşmamı istemiyorsanız beni buradan çıkarın," diye tısladı. "Arka çıkış gibi bir şey var mı?"

"Hayır. Pencereden de hiç denemeyin. Anında enselenirsiniz."

"O halde ne yapacağım ben?"

Engler çivili çizme giymişti herhalde ki parke zemin attığı her adımda gıcırdıyordu.

"Beni mi arıyorsunuz?"

Stern soluğunu tuttu ve öylesine gerildi ki kulakları patlayacak gibi zonkladı. Birdenbire konuşmayı daha net duymaya başlamıştı. Fakat bu yeni sesi tanıdık bir yüzle bağdaştıramıyordu.

Adam sesindeki yapay değişim olmaksızın, "Kıyafetimi mazur görün, bir deneyin tam ortasındaydım," dedi. Yine de sesi herhangi bir bezin arkasından geliyormuş gibi boğuktu.

Komiser, "Siz Doktor Tiefensee misiniz?" diye sordu.

"Hayır. Doktor yemeğe çıktı. Ama durun, neyse şansınız varmış, geliyor."

Stern'in Engler'den duyduğu son söz, "Nerede?" sorusu oldu. Hemen sonra kısa bir elektrostatik çıtırtı geldi. Ömrünü tüketmiş bir ampulün son saniyelerinde çıkarttığı ses gibi ama daha yüksek.

Robert, *elektroşok,* diye düşündü, içinden yükselen bir ses var gücüyle, *koridora koş ve her şeyi gözlerinle gör,* diye bağırıyordu. Fakat korkusu çok daha güçlüydü. Engler'den değil. Tutuklanmaktan bile değil. Sesini ilk kez aslına uygun, değiştirilmeden duyduğu o çılgından.

Elini içgüdüsel olarak kapattığı ağzmdan çekti. Sonra ayak sesleri duydu. Lastik tabanlar yerde zıplayan bir top gibi ses çıkararak uzaklaştılar.

Stern sırtını dayadığı duvardan koridora doğru titrek adımlarla yürüdü. Ağır sokak kapısını küt diye çekip kapatan uzun saçlı şahsı arkasından görecek kadar zamanında. Sonra ürpertiyle Engler'e baktı. Tahmin ettiği gibi dedektif boylu boyunca yerde yatıyordu, kolları ve bacakları son hızla araba çarpmış bir kazazede gibi doğal olmayan şekilde sağa sola bükülmüştü.

Stern eğilip nabzına baktı. Komiserin yaşadığını anlayınca rahatlayarak kapıya yöneldi. Önce nispeten hızlı adımlarla merdiven başına kadar gelip ilk iki katı indi, üçüncü kattan itibaren hızla koşmaya başladı. Basamakları ikişer üçer atlarken tırabzana yapışmıştı. Apartmandan hayat dolu caddeye adım attığında geç kaldığını biliyordu. Çok geç. Engler'i etkisizleştiren ve hemen öncesinde Tiefensee'yi katletmiş olan beyaz doktor önlüklü uzun saçlı adam çoktan turistlerin, iş insanlarının ve yayaların arasına karışıp gözden kaybolmuştu. Ve onunla birlikte Felix'e dair gerçekler de.

15.

Geceleri aktif olan hayvanların kafesleri vahşi hayvan bölümünün en alt katındaydı. İçerideki yoğun karanlık Stern'e, film başladıktan sonra girilen ve en heyecanlı sahnede koltuk numarası aranılan bir sinema salonunu çağrıştırdı. Burnu ise aşırı ısıtılmış bir hayvan barınağına hâkim olan ılık nemli havanın buğusuyla doldu.

"Bitkin görünüyorlar." Simon onu kocaman açılmış gözleriyle kımıl kımıl kocaman bir kürk yumağının bulunduğu kalın camlı bir kafesin önüne çekti. İnsanların karanlık bir yerde nedensizce alçak sesle konuşmaları gibi Simon da fısıldadı: "Bak bunlar daha canlı."

Stern mat ışıklı tabelada "Cüce Plumplori" yazısını okuduysa da minicik maymunlara dönüp bakmadı bile. Yaşadığı şoktan kurtulmamıştı henüz. Muayenehaneden çıkınca Borchert onu Carina ile buluşacağı yere getirmişti. Ve şu anda Berlin Hayvanat Bahçesi'nin gece hayvanları evinde olsa da beyni henüz dış izlenimleri algılamaya açık değildi. Hep aynı bilinmez sorular kafasında son hızla tur atıyordu:

"Ses" kim? Simon cesetleri nasıl biliyor? Geçmiş zamanda o insanları kim katletti? Ve şimdiki zamanda katili bulmak için kim yeni cinayetler işliyor?

Stern bu soruların kendini tek bir nedenle ilgilendirdiğini tespit edince epey şaşırdı: cevaplar onu oğluna götüreceği için. Gözlerini kapattı.

Ne büyük yanılgı.

Öte yandan Simon'un anılarının, reenkarnasyonun kanıtı olabileceğini de ciddi ciddi umut ediyordu. Ve bununla ilintili olarak Felix'in yaşadığının da kanıtı. Tüm objektif verilere karşın.

"Özür dilerim, ne demiştin?"

Stern, kolunu çekiştiren Simon'a eğildi. Çocuk bir şeyler söylemişti ama sözcükler kulaklarına giden yolun bilinmez karanlığında yitip gitmişti.

"Carina hemen gelir mi?"

Robert başını salladı. Kadın rahatça ağlayabilmek için ziyaretçi tuvaletine kapanmıştı.

Az önce Filler Kapısı'nda buluştuklarında Carina hayatında hiç olmadığı kadar ona öfkeliydi. Arkadaşı olan bir hasta bakıcının yardımıyla Simon'u klinikten çıkarabilmiş ve böyle bir riski göze almasına da en çok kendi şaşırmıştı. Nihayetinde Robert her şeyi ona baştan sona anlatmak durumunda kalmıştı; şu an için ziyaretçisi az olan hayvanat bahçesinde gezinirlerken, Simon duymasın diye fısıldayarak: DVD, doğum lekeli çocuk ve "Ses"in ona yüklediği dehşetli görev. Borchert'in aksine Carina ona hemen inandı. Stern, kadınının Felix'in reenkarnasyon yoluna açılacak olasılıkları bulmaya kendinden de hızlı davrandığını hissetti bir şekilde.

Fakat ona Tiefensee'nin korkunç bir cinayete kurban gittiğini de anlatınca Carina hepsinin içinde bulunduğu tehlikenin çapını ancak anladı. Kollarındayken metindi ama Stern kadının içinden geçenleri anlamıştı. Yalnız kalmak için yanından kaçınca peşinden gitmenin hata olacağını düşündü.

"Evet, az sonra döner," diye mırıldandı, ikisi birlikte kafesleri dolaşmaya başladılar.

"İyi," dedi Simon. "Picasso en geç saat dörde kadar dönmemizi tembihledi. Gecikirsek bizi ele verirmiş."

Picasso mu? Stern, sakallı hasta bakıcının siluetini gözünün önüne getirdi. Daha bu sabah erken saatte ona ve yaşlı Abba hayranına çarpmıştı fakat bu hadise şu anda zihninde başka bir hayatta geçmiş gibiydi. Bir bakıma Simon'la aynı sayılırlardı.

"Kaygılanma," diyerek çocuğun peruklu kafasını okşadı. "Yalan detektörü konusunda da kaygılanma ayrıca."

Buluşmanın ilk anında Simon ilk iş üzüntüyle, "Başardım," demişti. Stern çocuğun içinden geçenleri anlıyordu. Deneyden çıkan sonuç onu yalancılık ithamından kurtarmış fakat aynı zamanda da katil diye damgalamıştı. Simon doğru söylüyordu. Bu habere sevinmek Robert'i utandırdı da aynı zamanda. Ama Simon'un sırrı ne kadar anlaşılmaz olsa da Felix için umudu o kadar artıyordu.

Robert, "Gerçekten korkacak bir şey yok," diye tekrar etti ve çocukla birlikte funda sıçanlarının olduğu kafesin önünde durdular.

"Neden öyle dedin, bunlar kafeste zaten."

"Onu demedim. Senin şu kötü hatıralarından söz ediyorum. Korkuyor musun onlardan?"

"Şey, evet. Ama..."

"Ama ne?"

"Ama belki de bu benim cezamdır."

"Ne için?"

"Belki bu yüzden hasta oldum. Eskiden çok çok büyük kötülükler yaptığım için."

"Asla böyle düşünmemelisin, dinle beni!" Stern kolunu çocuğun omzuna doladı.

"O insanları kim öldürmüş olursa olsun, şu anda yanımda duran Simon Sachs kesinlikle bunun sorumlusu değil."

"İyi de, kim o zaman?"

"Ben de bunu bulmaya uğraşıyorum işte. Ve yardımına ihtiyacım var."

Robert o anda gece hayvanları evinin hayvanat bahçesinin geri kalanına göre daha az ziyaretçi çekmesine çok memnun oldu. Bu denli garip bir sohbete kulak misafiri olacak hiç kimse yoktu en azından. Dolaşırlarken bir anlığına Simon'un reenkarnasyonla ilgili beyinsel fantezilerine dâhil olmaya karar verdi.

"O zamanlar, yani on beş yıl önce başka bir ismin mi vardı?"

"Bilmiyorum."

"Ya da başka türlü mü görünüyordun?"

"Fikrim yok."

Simon'un kolunu bıraktı. Çocuk işaret parmağını kıvırıp içinde hayvan değil sadece toprak yığını ve değişik çöl bitkilerinin olduğu bir bölmenin camını tıklamaya başladı.

Bu arada Carina da dönmüş ama konuşmayı bölmemek için biraz geride durmuştu. Stern, izahı mümkün olmayan algıları özellikle yarasa kafesinin önünde konuşmanın tesadüf olamayacağını düşündü. Burada sergilenen uçan kan emicilerin bir özelliği ultra ses dalgaları buluşunun ana kaynağıydı.

"Neden erkekleri öldürdüğünü biliyor musun?" diye sordu.

Oradan geçen biri şu soruyu duymuş olsaydı ilk iş güvenlik birimini çağırırdı.

"Bilmiyorum. Sanırım kötü oldukları için."

Çıt çıt.

Stern, Simon'un bu sabah anlattığı bodrumdaki titrek ampulü düşündü.

Yandı. Söndü.

Hatırladığı bir şey varsa da söylemeye fırsat bulamayan Simon kuru kuru öksürdü, Stern korkuyla Carina'ya baktı. Kadın aceleyle yanlarına geldi.

Elini alnına koyup ateşine bakarken, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Sonra çocuğu, ziyaretçilere kat planı hakkında bilgi veren salonun tam ortasındaki büyük panoya götürdü. Bodrum katındaki evin en aydınlık yeri olduğu için çeşitli gölge oyunlarından da uzaktı Stern, Carina'nın rahatladığını yüzünden anladı. Simon gülümsedi. Sadece yutkundu.

Stern bu fırsattan yararlanarak paltosunun cebinden bir kâğıt çıkardı. On yıl kadar önce öldürülmüş bir cesedin elinden almasına karşın kâğıt hayret verecek şekilde düzgündü.

"Simon şuna bak. Tanıdın mı?"

Carina resme gölgesi düşmesin diye bir adım geri çekildi.

"Benim değil," dedi Simon.

Çıt.

"Biliyorum. Hastane odandaki resme benziyor ama."

"Birazcık."

"Onu ne zaman çizmiştin?"

Çıt.

"Uyandıktan sonra, eski hayata dönüş seansından bir gün sonra, rüyamda görmüştüm bunu."

"Ama niçin?" Stern, Carina'ya baktı ama kadın omuzlarını kaldırdı. "Neden bu çayır?"

"Simon, "Bu bir çayır değil," dedi ve yine öksürdü.

Sonra gözlerini kapatınca Stern bodrumdaki o tozlu lambanın yeniden çıtırdamaya başlayarak Simon'un anılarını tül gibi bir ışıkla aydınlattığından emin oldu.

"Ne o halde?"

Bir kapı çarptı, bir kız çocuğu kıkırdadı.

Simon, "Bir mezarlık," diye cevap verdi.

Çıt.

"Kim var o mezarlıkta?"

Çıt. Çıt.

Stern, bir dükkânda hırsızlık yaparken yakalanmış gibi omzunu sıkan bir el hissetti. Ve bu acı veren temas için Carina'ya minnet duydu. Simon'un sözcükleriyle içine daldığı psikolojik gerilimin karanlığından bu sayede sıyrılabilmişti:

"Galiba adı Lucas. İsterseniz sizi ona götürebilirim ama..."

"Ama ne?"

"Mezarda sadece kafası var."

16.

Öyle yorgundu ki. Önce sorular, sonra boruların içindeki uyku getiren mırıltılar, nihayet açık hava ve en son gece hayvanları evinin loş ışığı. Uyanık kalmak, konuşulanları dinlemek istiyordu. Ama anbean zorlanıyordu, arabanın içindeki o hoş koku ve beşik gibi sallantı son noktayı koymuştu.

Simon başını Carina'nın yumuşacık koluna dayayıp gözlerini kapadı. Midesi gurulduyordu, kendini kötü hissetmeye başlamıştı. Bir süre önce Robert'in kollarında titremeye başladığı andan itibaren hiç iyi değildi. Belki de arabayı süren ve Robert'in "Borchert" diye tanıştırdığı, genzinden konuşan şu adamdan hoşlanmamıştı. Soğuk havaya rağmen üstünde koltuk altları yarım ay şeklinde açık, ince bir tişört vardı sadece.

Robert ön koltuktan, "Daha önce Ferch'e giden var mı aranızda?" diye sordu. Hayvanat bahçesinde söylediği bu semt adını duyan Simon gözlerini kırpıştırdı. Aslında şu anda mezarlık orada mı değil mi emin sayılmazdı. Bulanık bir izlenimden başka bir şey değildi an itibarıyla. Ferch. Gözlerini yeniden yumunca beş harf yanıp sönen işaretler gibi zihninde belirdi.

"Evet, Schwilowsee'de, Caputh'un hemen arkasında."

Stern kuşkuyla sordu: "Nereden biliyorsun?"

"Titanic oradaydı da ondan. Eskiden en büyük diskomdu."

Carina koltukta kıpırdandı.

"Saat dörde kadar dönebilecek miyiz?"

"Navigasyona göre kırk beş dakika sonra orada olacağız. Zaman dar. Etrafı incelemek için yetmez."

Stern içini çekti. Öylesine sesli oflamıştı ki Carina irkildi.

"Çocuk uyuyor mu?"

Simon kadının üstüne eğildiğini hissetti. Nefesini tuttu.

"Evet, sanırım uyuyor."

"İyi, sana bir şey sormak istiyorum. Ama lütfen doğru cevap ver, aklımı kaybetmek üzereyim. Böyle bir şeye gerçekten inanıyor musun?"

"Neye?"

"Ruhsal seyahate. Reenkarnasyona. Daha önce de başka hayatlarımız olduğuna."

"Şimdi, ben..." Karşısındakinin tepkisini saptamak için önce duraksayan insanların yaptığı gibi Carina da bir an sustu.

"Evet, öyle düşünüyorum. Ölümün eşiğinden dönmüş insanların anlattıklarına dair raporlar veya haberler var. Hemen hepsi, tekrar hayata dönmeden önce ruhun bedenden ayrıldığını hissettiğini söylüyor. Sadece bu da değil hatta bazıları ölürken ruhunun hangi yeni bedene geçeceğini bile anlamış."

"Bunlar efsane, somut kanıtlar değil."

"O da var."

Avukat, "Nasıl yani?" diye hayretle sordu.

"Altı yaşındaki Taranjit Sing vakasını biliyor musun?"

Cevap duyulmayınca Simon, Stern'in başını salladığını tahmin etti.

"Hindistan'da yaşıyor, Jaladhar kentinde. Olay gerçek hatta daha geçenlerde röportajını gördüm. Reenkarnasyon Hinduizm'in bir ögesidir. Hindular her insanın ölümsüz bir ruha sahip olduğuna, bedensel ölümden sonra ruhun başka

bir bedene, hatta kimi zaman bir hayvana veya bitkiye geç tiğine inanırlar."

Stern, Simon'un duymakta zorlandığı bir cümle sarf ederek, "Bu beni şu anda neden ilgilendirsin ki?" diye kendi kendine konuşuyormuş ki mırıldandı.

"Taranjit, Hindistan'da belgelenmiş sayısız yeniden doğuş vakalarından sadece biri. Saygın bir araştırmacı, Ian Stevenson, orada üç binden fazla çocuk üstünde araştırma yapmış."

Stern homurdanarak onayladı.

"bunu ben de duydum."

Borchert, "Tanjuk'a ne olmuş?" diye konuya daldı.

Carina, "Taranjit," diye düzeltti. "Çocuk 1992 yılında komşu köyde otomobil kazasında ölen bir çocuğun yeniden dünyaya gelmiş hali olduğunu iddia ediyor. O köye hayatında hiç gitmediği halde, akla hayale gelmez ayrıntılar veriyor."

"Belki de ailesini kaza hakkında konuşurlarken duydu, ya da gazetede okudu."

"Evet, bunlar bilindik antitezler ama esası şimdi geliyor."

Simon, Carina'nın kalp atışlarının hızlandığını duydu.

"Bir Hintli, çok tanınmış bir kriminolog, Raj Singh Chauhan somut kanıt elde etmek istiyor. Ne yapmış dersiniz?"

"Simon'a yapılan gibi yalan testi mi?"

"Daha iyisi. Adam aynı zamanda el yazısı analizi konusunda deneyimli bir uzman. Taranjit ile ölen çocuğun el yazılarını karşılaştırıyor."

"Ah, hadi ama..."

"Kesinlikle gerçek. El yazıları birbirinin aynısı. Bunu nasıl izah edeceksin?"

Simon, Robert'in yanıtını duyamadı. Hiç olmazsa bir dakika daha uyanık kalmak için kendini aşırı zorlamış ama uykuya yenik düşmüştü. Kulağına çalınan tek tük kelimeler Felix adı

ile DVD oldu, sonrasını hatırlamıyordu. Rahatsız edici rüyası her zamanki gibi başladı. Sadece kapı bugün biraz daha kolay açıldı.

Ve merdivenlerden aşağıya, karanlık bodruma inmek ilk kez daha az zor oldu.

17.

Sert bir frenle öne savrulan Simon uyandı.

Carina, "Biraz dikkatli olsana!" diye söylendi. Sesi genizden geliyordu, her an yeniden ağlayacakmış gibi.

"*Sorry*, lambada sol ok yeşil sandım önce."

Simon az sonra merkezkaç kuvvetinin kafasını Carina'nın göğsüne iyice bastırdığını hissetti. Kavşaktan sapınca yol kaba parke taşlı bir zemine dönüştü ve araba sallanmaya başladı.

"Şu DVD neden dün geldi, bir fikrin var mı Robert?"

Simon esnemesini bastırdı. Ne konuştuklarını hiç anlamamıştı.

"İşin pisliğini domuzlar için ben temizleyeyim diye. Katili bulmak zorundayım."

Carina, "Saçma," diye karşı çıktı. "On yıl öncesine dair görsel materyalleri elde edip böyle bir video hazırlayan kişi tesadüfen işe karışmış bir ceza avukatının yardımına neden muhtaç olsun ki?"

Borchert, "Hanımefendi haklı," diye araya girdi.

"Sizin fikriniz nedir?"

"Eğer biri onca yıl sonra böyle bir amaç güdüyorsa sadece iki şeyi düşünmek lazım: Para ve para."

"Çok esprilisin Andi. Daha somut bir teorin var mı acaba?"

"İyi madem, şuna ne dersin: Simon, o heriflerin kötü olduğunu anlattı. Yani suçlu. Belki birbirleriyle ilintiliydiler. Çete falan gibi. Bana kalırsa bir tanesi uyuşturucu işinden iyi para götürdü ve paylaşmak istemedi. Hepsini susturdu. Biri hariç."

Stern, "DVD'deki sesi!" diye atıldı.

"Aynen öyle. Şimdi de payını almak için katilin peşine düştü."

"Mümkün. Hatta akla yakın geliyor geliyor. Ama Simon bunu nereden bilebilir? Ve doğum lekesi olan o çocuk kim?" diye Carina düşüncesini söyledi. "Bu soruların cevabı yok. En belirgin şey şu ki Robert, seni kullanıyorlar. Geriye şu soru kalıyor: Ne için?"

"Tamam kızlar." Borchert frene bastı. "Geldik."

Simon gözlerini açtı. Önce film kaplı araba camından gözyaşı gibi akan yağmur damlalarına odaklandı. Sonra dışarı baktı. Arkasında nemli yapraklarla örtülmüş, yukarıya doğru yumuşak bir tepeciğin olduğu, düzgün şekillendirilmiş bir çimden çitin yanından geçtiler. Borchert hızını azalttığında manzara daha da netleşti. Simon, Carina'nın kollarından sıyrılıp terli avucunu cama dayadı. Karşıdaki tepe ona tanıdık gelmemişti. Ama kum rengi kiliseyi bir kere görmüştü. Hastane odasındaki pencerede duran kendi yaptığı resimdeki gibiydi.

18.

"İnanamıyorum."

Borchert güldü ve cenaze cemaatinden birinin ters ters bakmasına neden oldu. Dil çıkardığı siyah kısa saçlı kadın öfkeyle önüne dönünce sırıttı.

"Tam tarihe geçecek bir gün yaşıyoruz."

Stern de durumun gülünçlüğü itiraf etmek zorunda kaldı.

On dakika önce kum taşından kiliseye girdiklerinde gözlerine ve kulaklarına inanamamışlardı. Sade çizgilere sahip Protestan mihrapta kısa saçlı ve gözleri samimiyetle parlayan bir adam duruyordu. Rahip ruhani kıyafet yerine lacivert yelekli takım elbise giymişti. Kravat takmamış, omuzlarının üstünden yeşil bir şal sarkıtmıştı ve atkının önde gelişigüzel düğümlenmiş olması adama daha da sempatik bir hava vermişti. Tıpkı yaptığı cenaze konuşması gibi. O sırada, ölünün alışkanlıklarından söz ediyor, orman gezilerinde, nasıl yaban domuzlarının dışkısına batıp çıkarak geri döndüğünü anlatıyordu. Kanıt olarak da cemaate kocaman bir fotoğrafını gösterdi. Daha çok kadınlardan oluşan cemaat, yaşarken en az otuz kilo ağırlığında olan zavallı kızıl kahverengi Base cinsi köpeğe hayretle baktılar.

Rahip Ahrendt ile ökümenik hayvan ibadeti. Her ayın dördüncü cuması. Kilisenin kapısına yapıştırılmış bu duyuruyu ancak grubun peşinden dışarı çıkarlarken gördüler. An itibarıyla kilisenin arkasındaki iri çakıllı orman yolunda yürürlerken Stern ilk kez

yanında şemsiyesi olmadığı için sinirlendi. Gömleği göğsüne yapışmış, fanilası tüm ıslaklığı emmişti. Böyle giderse Simon gibi zatürre olması kaçınılmazdı. Neyse ki ufaklık Carina ile arabada kalmıştı.

"Aklım almıyor." Andi boğulurcasına kahkaha atıyordu. "Şu şişko şeyi resmen ahşap tabutta götürüyorlar."

"Ne var bunda? İlk köpeğimde ben de aynısını yapmıştım."

"Atıyorsun."

"Neden atayım? Simon'un yaşındaydım ve babam böyle bir veda töreni organize etti diye çok sevinmiştim. Gerçi biz onu bahçeye gömmüştük, böyle sahici bir mezarlığa değil."

Hayvan barınağının özel arazisini, resmî kilise parselinden ayıran çarpık bir avcı çitine yaklaştılar.

Stern biraz hızlanıp sıra dışı rahibin yanına gitti. Konukları için bel hizasındaki bahçe kapısını açık tutan adam Robert'i de elini sıkarak hoş bir tebessümle selamladı. Stern, *böyle ağzı kulaklarında gülünce protez dişleri çok belli oluyor*, diye düşündü.

"Çok özür dilerim. Buradan resmî mezarlığa geçiş var mı?"

Ahrendt şaşırdı. "Hannibal'ın hayranlarından değilsiniz anladığım kadarıyla."

"Maalesef değiliz. Biz, biz bir mezar, yani bir insanın mezarını arıyoruz." Stern yanlış bir şey söylememişti ama kendini yine de yalancı gibi hissetti.

"O halde hayal kırıklığına hazır olun. Hayvan barınağı bu araziyi bize hibe etti. İnsan mezarları için vergiler yüksek, bizim cemaatin de parası yok. Bunun için bir sonraki yere gitmeniz gerekiyor."

"Anlıyorum."

Rahip özür dileyerek arazinin en dip köşesindeki çalılıkların orada kendisini beklemekte olan cemaatin peşinden hızla ilerlerken, Stern de arkasından bakakaldı. Borchert, rahibin

son cümlesine şaşırarak başını salladı. "Tam delilik. Normal bir mezarlık ancak bir sonraki şehirde, hayvanlaraysa futbol sahası kadar arazi tahsis edilmiş."

Bu saptama abartılıydı gerçi, parsellere bölünmüş çayırın en fazla beş yüz metre karesi bu işe ayrılmıştı. Yine de esas amacı için aşırı büyüktü. Stern, bu yörede hayvan mezarı talebi nasıl bu kadar yüksek olur diye şaşırıp kaldı. Araziye dağılmış mezar taşlarının sayısı da bu düşüncesini doğruluyordu. Çam ağaçlarıyla birbirinden ayrılmış taşlar düzensiz ve çarpık dişler gibi yerden bitmişlerdi. Stern geri dönmeden önce etrafa bir göz atmak istedi.

Ulu bir meşe ağacının altına sığınmış olan ve yağmurdan ıslanmayı daha fazla gözü yemeyen Borchert arkasından, "Burada bekliyorum," diye seslendi.

Vertigo, Fienchen, Mickey, Molly, Vanilya... mezar taşlarının üstündeki hayvan isimleri de mezarlar gibi farklıydı. Çoğunda beyaz bir haç ya da kusursuz bir yazıyla bezeli küçük granit levhalar vardı. Bazı hayvan sahipleri masraftan kaçınmayıp mezar bakımını ihmal etmemişlerdi. Örneğin "Banko"nun mezarında taze çelenk ile iki orkide duruyordu. Ve "Kleopatra" altı ay önce "bir araç sürücüsü tarafından katledilmeden" önce tam bir kraliçe kedi olmalıydı. En azından minyatür Keops piramidi şeklindeki mezarının üstündeki pirinç levhada öyle yazıyordu.

Borchert, "Saçmalıyorsun," diye seslendi. "Burada Lucas falan yok."

"Nereden biliyorsun?" Stern dönüp baktı. Borchert meşe ağacının civarında yeşil bir vitrin keşfetmiş, camın üstünde parmağını gezdiriyordu.

"Mezarlıktaki hayvanların tam listesi var. Abaküs'ten, Zyle'ye kadar."

Kuru üzüm tanesi kadar yağmur damlalarının ensesini dövdüğü Stern kendini fırtınadan sallanan ıslak bir ağacın altındaymış gibi hissetti.

"Ama Lucas yok. Gidelim buradan. Şuradaki hanımların hışmına uğramadan araziyi eşelememiz imkânsız."

Stern, sırtı onlara dönük son bir veda konuşması yapan, elli metre ötedeki rahibe baktı. Schwielowsee tarafından esen sonbahar rüzgârı köpek için son sözlerini ters yöne taşıyordu.

Sonunda, "Tamam, gidelim," dedi. *Bugünlük ceset görme kotamı doldurdum zaten.* Ayakkabısının ucuna yapışmış çürük yaprakları temizlemek için tam yere eğilecekti ki olduğu yerde kalakaldı.

Borchert'in son sözleri kafasında dönüp duruyordu. *Burada Lucas yok.* Elini yağmura karşı gözlerine siper etti ve karşısındaki tablonun ayrıntıları arasında mantıklı bir ilişki kurmaya çalıştı. Etrafına bakıyordu ama görüşü yağmur ve çamurdan leş gibi olmuş bir araba camından bakar gibiydi. Gözlerini kırpıştırdıkça görüntünün tamamı netliğini daha da yitiriyordu.

Rahip ve o küçük insan grubu. Keops piramidi. Orkideler.

Bunda bir terslik vardı.

Az önce anlamlı bir şey görmüş ama yerli yerine oturtamamıştı. Kolonları yanlış dizilmiş aylık bir takvim yaprağı gibi.

Stern'in gerildiğini fark eden Borchert, "Ne var yine?" diye sordu.

Stern sol elinin işaret parmağını bir dakika dur anlamında havaya kaldırırken, sağ eliyle cebinden telefonunu çıkardı. Ve aynı anda gerisin geri yürümeye başladı. Hayvan mezarlığının taşlarına doğru.

İlk çalışta cevap veren Carina'ya, "Simon uyuyor mu?" diye sordu.

"Hayır ama aradığın iyi oldu." Kendi de korktuğu için kadının sesindeki kaygıyı duymazlıktan geldi. Simon'a soracağı sorudan korkuyordu.

"Telefonu ona versene."

"Mümkün değil."

"Neden?"

"Şu anda konuşamaz."

Stern daha ucuz görünümlü bir mezar taşına eğildi. Alnından gözlerine doğru yayılan acıya karşı başını arkaya eğdi.

"İyi değil mi?"

"İyi. Ne soracaksın ona?"

"Hastanede çizdiği resimde tam olarak ne var, sorsana. Lütfen, çok önemli. Hangi isimle imzalamış onu sor."

Telefon koltuğa bırakıldı ve Stern bir kapı gıcırtısı duyduğunu sandı, gerçi tam emin olmasa da. Arka plandan gelen sesler kötü bir radyo frekansı gibiydi. Hattan çın sesi gelene kadar neredeyse yarım dakika geçti, Carina yanlışlıkla başka bir tuşa basmış olmalıydı.

"Beni duyuyor musun?"

"Evet." Granit taşın üstüne kazınmış yazıyı izlerken Stern'in parmakları titriyordu. Carina'nın söylediği ismi taşın üstünde aynı anda okudu.

"Pluto. Simon 'Pluto' diye imzalamış. Ama bir an önce buraya gelsen iyi olacak."

Stern algılamadı am cevap mekanik şekilde ağzından çıktı. "Neden?" Gözleri taşın üstündeki karikatür figürünün adına saplanmıştı. Yağmurdan dolayı sıvı yağa batmış gibi görünüyordu.

"Hemen buraya gel!" Carina'nın sesindeki korku sonunda bilincindeki şalteri açtı. Şu anda mezarda kim ya da neyin yattığını ve nedenini aydınlatamazdı.

"Bir hayvan mı? Bir insan mı? Bir kafatası mı?"

Birden fazla kişinin elinde gördüğü resimdeki yere Simon'un onları neden getirdiğini de aydınlatamazdı. O ellerden biri bir ölünündü, diğeri de Simon'un. O an için anlayabileceği tek şey Carina'nın neden panikle telefona haykırdığıydı.

"Yine ne oldu Tanrı aşklına?"

"Simon," diye kekeledi kadın. "Yine yapmak istediğini söylüyor."

"Neyi?" Stern ayağa dikilip, Borchert'e baktı. "Neyi yine yapmak istiyor?"

Ve "yine" ne demek?

"Acele et. Kendi daha iyi anlatır sana."

19.

Hiç kimse yoktu. Kilise boştu ve bu basit ortamda teselli bulan insanları tahayyül etmek bile ona zor geldi. Stern ıslak paltosunu çıkararak koluna attı. Ama hemen sonra pişman oldu. İçerisi soğuk ve esintiliydi. Havada toz ve eski ilahi kitaplarının kokusu vardı; renkli camlı tavan pencerelerinden güneşin girmemesi iyi bir şeydi belki de aksi halde ihmal edilmiş temizliğin izleri daha da belirgin olabilirdi. Zangocun, *çarmıha gerilmiş İsa ikonunu kilisenin haraplığını örtmek için duvara asmış olması bile mümkün,* diye düşündü Stern. Her şekilde burası ruhani atmosferden yoksun bir kiliseydi.

"...artık bilmiyorum. Doğru mu, yanlış mı? Yapmalıyı mıyım, yapmamalı mıyım?"

Stern soluğunu tutarak önden ikinci sıradan gelen fısıltıyı dinledi. İçeri adım attığı anda bunu fark etmişti aslında. Simon. Bu mesafeden ufak tefek bir yetişkin gibi görünüyordu. Yaradan'la baş başa bir konuşmaya girişmiş, kendi içine dönmüş yaşlı bir adam. Stern ses çıkarmamaya çalışarak fısıltıya yaklaşmaya başladı ama kösele tabanlı ayakkabılarının tozlu taş zeminde gıcırdamasını önleyemedi.

"...Lütfen bana bir işaret ver, yapa..."

Simon sustu ve etrafa bakındı. Dua ederken gözetlenmekten rahatsız olmuş bir dindarın tavrıyla bağladığı ellerini çözdü.

"Özür dilerim, rahatsız etmek istememiştim."

"Sorun değil."

Çocuk bir koltuk yana kaydı.

Stern oturunca aklından, *koltuklar bu kadar sert olunca kilisede ayine katılanların sayısı da az olur tabii*, diye geçirdi.

Simon, gözlerini mihraptan ayırmadan, "Bitirmiştim zaten," dedi. Stern onu kucağına alıp kilisede asabiyetle gezinerek sigara içen Carina ve Borchert'in yanına koşmak istedi.

Alçak sesle, "Tanrı'ya dua mı ediyorsun?" diye sordu. İkisinden başka kimse olmadığı halde gece hayvanları evindeki gibi o da fısıldayarak konuşmuştu.

"Evet."

"Belli bir şey istemek için mi?"

"Kim ne anlarsa artık."

"Tamam, beni ilgilendirmez zaten."

"O değil. Diyorum ki..."

"Ne?"

"Neyse. Anlamazsın zaten. Sen Tanrı'ya inanmıyorsun."

"Kim dedi bunu?"

"Carina. Eskiden başına kötü bir şey gelmiş, o zamandan beri kimseyi sevmiyormuşsun. Kendini bile."

Avukat, Simon'a baktı. Çocuk askerlerin yüzlerindeki boş ifadeyi değerlendiren gelişim uzmanlarının ne demek istediğini kilisenin loş ışığında o anda çok iyi anladı. Pürüzsüz tenli küçük bir çocuk ve gözlerinde ölüm. Öksürerek genzini temizledi.

"Az önce bir işaretten söz ettin. Tanrı'dan nasıl bir işaret yollamasını istiyorsun?"

"Devam edeyim mi, etmeyeyim mi diye."

Stern, "*Yine yapmak istiyor,*" diyen Carina'nın sesini düşündü.

"Neye?"

"*O* işe."

"Sanırım pek anlayamadım."

"Arabadayken uyuyakaldım."

"Yine rüya mı gördün?"

Çıt. Mihraptaki mum, uykusunda Simon'un anılarını aydınlatan bodrum lambasının yerini almış gibiydi.

"Evet."

"Cinayetlere mi?"

"Öyle." Simon avuç içlerini yukarıya çevirdi ve gizlice baktı. Okuldaki bir sınavda avuç içlerine tükenmez kalemle birkaç kopya yazmış öğrenci gibi. Ama doğal çizgilerin dışında uygun kelimeleri bulması için Simon'a yardım edecek hiçbir şey yoktu.

"Resme neden 'Pluto' yazdığımı biliyorum artık."

Çıt.

"Neden?"

"En sevdiği hayvandı."

"Kimin?"

"Lucas Schneider'nın. Tam benim yaşımdaydı. O zaman demek istiyorum. On iki yıl önce."

"Onu öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

O zaman. Eski hayatında?

Düşünsel boyuttaki bu çılgınlığa yakınlaştıkça Stern'in baş ağrısı arttı.

"Hayır." Simon öfkeyle ona baktı. Yaşam belirtisi gözlerine geri dönmüştü, kızgınlık ifade ederek de olsa. "Ben hiç çocuk öldürmedim."

"Biliyorum. Ama diğerleri. Suçlular mıydı?"

"Evet."

"O halde sen bir tür intikamcı olmuştun."

"Belki de."

Simon'un bedeni sarsıldı.

Çocuk yine kriz geçirirse gerekli ilaçları yanında bulundurduğunu umduğu Carina'yı çağırmak istedi. Sonra, çocuğun yanaklarındaki gözyaşlarını gördü.

"Tamam, geçti. Gel." Ağlayan oğlana tereddütle elini uzatt; omzuna değerse eli yanacakmış gibi korkarak. "Kalk gidelim."

"Hayır, daha değil." Simon burnunu çekti. "Henüz işim bitmedi. Gerçekten yapmalı mıyım diye sormam gerekiyor."

Çıt. Çıt. Çıt.

Kısa bir an için sakinleşmişti ama bodrum lambası öncesine göre daha hızlı yanıp sönmeye başlamıştı.

"Ne oldu?"

"O zaman her şeyi bitirememiştim."

"Seni anlamıyorum Simon. Ne demek istiyorsun? Neyi bitirememiştin?"

"Adamları. Eskiden pek çoğunu öldürdüm. Bunu iyi biliyorum. Sadece senin bulduğun o ikisi değil. Daha çoktu. Çok fazla. Ama tam yapamadım. Bir eksik var."

Stern artık göz yaşlarını tutmakta zorlanıyordu. Bu çocuğun avukata değil, acilen psikoloğa ihtiyacı vardı.

"Ve bu nedenle geri döndüm, inan bana. Bu benim misyonum. Bir kere daha yapmaya mecburum."

Lütfen yeter. Lütfen artık sus.

"Öldürmek. Son bir kere. Öbür gün, Berlin'de. Köprüde."

Simon dönüp mihraptaki İsa figürüne baktı. Ellerini kavuşturdu, gözlerini yumdu ve dua etmeye başladı.

HÜKÜM

"Ölüm, varoluşun yok oluşu değil, varlığın bir formdan diğerine geçişteki ara oluşumudur."
Wilhelm von Humbolt

"Ruh insandan insana dolaşıyorsa sadece sabit sayıda ruh var. Bugün ise altı milyardan fazla insan var. Aralarında ruh serpintileri mi paylaşılıyor? Bunlardan yüzde doksan dokuzu boş kaplar mı yoksa?"
Yeniden doğuş olasılığı konusunda bir internet forumundan

"Bilim hiçbir şeyin iz bırakmadan yok olmadığını tespit etti. Doğa yok etmeyi değil, dönüşümü tanır. Bilimin bana öğrettiği ve öğretmeye devam ettiği her şey ruhsal varlığımızın ölümden sonra devamlılığına dair kanımı güçlendiriyor."
Werner von Braun

"Eski yaşamlarında İsa Peygamber'in çarmıha gerildiğini izlediklerini söyleyenlerin hepsi gerçekten orada olsaydı, mekânda Roma savaşçılarından kimseye duracak yer kalmazdı."
Ian Stevenson

1.

Esnek polis kordonunu başının üstüne kaldırıp altından geçer ve bu arada adli tıp uzmanına el ederek, onu olay yerine çağırırken bu işte nasıl çuvalladığını izah edecek kelime bulamıyordu. Diğerleri görevdeyken Engler öğleden sonrasını birkaç paket kâğıt mendil, dört aspirin ve birkaç kutu birayla televizyonun karşısmda, sıcacık yatağında geçirmeyi planlamıştı. Bunun yerine şimdi sağanak yağmurun altında bir cesetle uğraşıyordu. Daha doğrusu cesetten geriye kalanla. Bir Rottweiler'ın mezarında buldukları kafa o kadar küçüktü ki kanıtlar toplandıktan sonra karton bir ayakkabı kutusunda götürülebilirdi.

Avcı çitinin hemen arkasında sığınmak için geçici olarak kurulan çadıra giderken, su birikintilerinden birine dalarak iyice öfkelendi. Buraya geldiklerinden beri yağmur fena hızlandığından, Brandmann çadırın tepesinde biriken suyu boşaltmak için arada bir sopayla dürtüyordu.

Özel ajanın, "Kahretsin!" diye yüksek sesle küfrettiğini duydu. Brandmann yağmur suyunun yarısını yuttu ve Engler şu beceriksiz tipin Eyalet Suç Polis Dairesi'ne kadar nasıl yükseldiğini merak etmekten kendini alamadı. Dev bebek kılıklı adam çekip gidince kilisede üç mum yakacaktı. Ancak o zaman alışık olduğu ve denenmiş çalışma sistemine dönebilirdi.

Engler soğuktan titreyerek çadıra sığınınca Brandmann, "Başınız nasıl?" diye sordu. "Ne başı? Ahlaksız herif elektroşok aletiyle sırtıma vurdu."

"Stern olmadığından yüzde yüz emin misiniz?"

"Daha kaç kere söyleyeceğim?" Engler, yere tükürme isteğini güç bela engelledi.

"Adam gözlerinin altına kadar ameliyat maskesi takmıştı; doktor önlüğü giymiş, büyük olasılıkla kafasına uzun saçlı bir peruk geçirmişti. Hayır, tam emin değilim. Ama konuşması başkaydı, boyu da daha kısa."

"Çok komik. İddiasına varım olay mahalinde Stern'in parmak izini bulacağız."

"Ben de iddiaya girerim..."

Engler cümlesini kesti, titreşimdeki telefonunu cebinden çıkardı ve yıpranmış ekranda bilinmeyen numara uyarısını gördü. Brandmann zaten konuşmuyordu ama Engler yine de parmağını dudaklarına götürerek sus işareti yaptı ve telefona cevap verdi:

"Alo?"

"Haklı mıymışım?" diye sordu Robert'in tanıdık sesi.

2.

Engler burnunu çekti ve üniformalı bir polisin getirdiği dumanı tüten karton kahve bardağını minnetle aldı.

"Evet, maalesef. Tabutta bir kafatası var."

"İnsan mı?"

"Evet. Ama neden bize ihbar ettiniz? Mezarı nereden biliyordunuz?"

Stern bir an sustu, sonra cevap yeni aklına gelmiş gibi konuştu:

"Simon'dan."

Engler, konuşmayı hoparlöre verdi. Hizmet telefonu gereğinden fazla kullanıldığı için ses dışa verilince tam duyulmuyordu. Brandmann tek kelimesini bile kaçırmamak için iyice yaklaştı.

"Saçmalamayın Stern. Sadede gelin: Bu işe nasıl bulaştınız?"

"Bunu size söyleyemem."

Yüksek sesle konuşan iki polis çadıra yaklaşıyorlardı. Engler'den azarı yiyip gerisin geriye döndüler.

"Şimdi neden arıyorsunuz o halde?"

"Zaman istiyorum. Mezarlık olayını sizden bir şey saklamadığımın kanıtı olarak kabul edin. Simon sizin kadar benim için de tam bir bilmece. Ama çözeceğim. Ve bunu ancak beni rahat bırakırsanız yapabilirim."

"Korkarım bunun için çok geç."

"Neden? Ben yasalara karşı gelmedim ki."

"Hiç öyle görünmüyor ama. Arabanızı bulduk. Ne tesadüf, Moabit'teki bir nakliye firmasının yakınında park edilmişti."

"Park yasağı ihlali varsa cezayı yollayın."

"Orada cesedin olduğu buzdolabını açan adamın tarifi sizinle çok uyumlu. Ne tuhaf, değil mi? Park ihlali ne ki? Bugün ayrıca Hackeschen Pazarı'nın orada siyah bir cip de ikinci sırada park etmişti. Tiefensee'nin muayenehanesinin tam önünde. Siz orada mıydınız?"

"Hayır."

"Ama ya Andreas Borchert desem? İzinizi sürdük. İddialara göre siz ve tecavüzcü bu sabahtan beri ayrılmaz ikili olmuşsunuz."

"Andi beraat etti."

"O. J. Simpson da öyle. Neyse, bunu geçelim. Yine sizin kanalınızla şu anda başka bir olay yeri araştırması daha yapma durumunda kalmamıza ne diyorsunuz peki, önemsiz bir ayrıntı mı?"

"Bu işle ilgim olsaydı sizi haberdar eder miydim?"

"Hayır. Bir katil olduğunuzu sanmıyorum Stern."

Sadece bu cümle Engler'in dudaklarından tereddütsüzce çıkmıştı.

"Değilsem, neyim?"

Güneş batmış, konuşmadaki her cümleyle birlikte hava daha da kararmaya başlamıştı. Engler destek çadırını az da olsa aydınlatan şantiye lambasına sevindi. Duraksayarak Brandmann'a fikrini sorar gibi bir bakış attı.

Bunu yapmalı mıydı? Ona kalsa hiç mi hiç istemiyordu ama kriminal psikolog onay vererek başını sallayınca Engler de daha önce Amir Hertzlich'le yaptıkları toplantıda anlaşmış oldukları stratejiye uydu.

"Güzel, size şimdi bir şey açıklayayım. Ama sadece yarın sabah gazetelerde göreceğiniz için: Kafası baltayla parçalanmış

maktulün adı Harald Zucker. Buzdolabındaki de Samuel Probtjeszki. İlki on beş yıldır, ikincisi de on iki yıldır kayıptı. Bugüne kadar neden hiç de umursamadığımızı biliyor musunuz?"

"İkisi de suçluydu."

"Doğru. Hem de en belalı türden. Cinayet, tecavüz, fuhuş, işkence. Ceza yasasındaki her paragrafı tek tek ihlal ettiler, ülkenin bir ucundan diğerine kanlı izler bıraktılar. O izleri temizlemeyi başaramadık."

Engler, Brandmann'ın sigara yaktığını duydu. "Düşüncemiz, Zucker ve Probtjeszki'nin psikopat bir çete oldukları. Son yıllarda arkalarında hiç iz bırakmadan kaybolan bir tek onlar değil. Toplam yedi aydınlanmamış dosya var elimizde."

Olay yeri inceleme ekibi az ötede halojen lambalarla nemli toprağı araştırıyordu. Adamlarından ikisi beyaz tulumlarıyla çamurda diz çökmüş, başka bir mezarın daha toprağını kaldırıyorlardı. Büyük olasılıkla Pluto burada tek değildi. Engler, Charlie'yi düşündü. Neyse ki bir kız arkadaşı zavallı hayvanla ilgilenip çişe çıkarmayı üstlenmişti ama bu yağmurda sokakta gezmenin labradoruna keyif vereceğinden kuşkuluydu.

Stern, "Son buluntu için ne diyorsunuz?" diye sorarken bir yandan da az önce edindiği bilgiyi hazmetmekle meşguldü. "Sıralamaya uyuyor mu? Bir çocuk, değil mi?"

"Evet. Lucas Schneider'la ilgili sanırım. Probtjeszki'nin işi. Çetenin, başarısız fidye talebinin kurbanı. Çocuğun vücudunu on iki yıl önce bir çöp bidonunda bulmuştuk. Kafasını boş yere aradık. Bugüne kadar."

Engler pantolon cebinde mendilini aradı. Tam zamanında bularak ağzını burnunu tıkadı. Bir keresinde ona hapşırırken kendini sıkarsa kafasındaki basıncın artacağı hatta kalp krizine bile neden olabileceği söylenmişti ama kötü kaderin onu tam da hayvan mezarlığında bulacağına ihtimal vermiyordu.

Stern, "Bana neden bunları anlatıyorsunuz?" diye sordu.

Engler başını sallayıp kızgınlıkla Brandmann'a baktı. Hertzlich'le durum değerlendirmesi yaparlarken aynı soruyu kendi de sormuştu çünkü. Basit, ucuz tiplerdi, her enayiliğe atlarlardı. Ve Stern de öyleydi.

"Sizi anladığım için," diye kararlaştırdıkları gibi ama isteksiz cevap verdi.

"Gerildim şimdi doğrusu."

"Profesyonel değilsiniz Stern. Ayrıca, çok hata yapıyorsunuz. Zekâ göstergesi tek hareketiniz cep telefonunuz yerine şu anda benimle konuştuğunuz uydu telefonu. Ama sanırım bunu da size Borchert tavsiye etmiş olmalı."

"Ben kaçak değilim. Hiç kimseyi öldürmedim."

"Size öyle bir suç isnat etmedim."

"Ama?"

"Tamam, size şimdi vakaları tek tek sayıyorum. Birincisi: Son yıllarda yedi psikopat birbiri ardına sahneden indi. İkincisi: Bunlardan iki tanesini bize siz geri getirdiniz. Ceset halinde. Ve üçüncüsü: Siz ceza avukatısınız."

Stern hattın diğer ucunda içini çekti.

"Bunlarla nereye varmak istiyorsunuz?"

"Mesleğiniz pisliği örtmek. Bütün bunların Simon'la hiç ilgisi yok. O sadece öne sürülen bir piyon. Tahminime göre cesetlerin yerleri size aşağılık müşterilerinizden biri tarafından söylendi."

"Neden böyle bir şey yapsınlar ki? Hangi amaçla?"

"Bu müvekkil belki de kurbanların yanında bir şeyler sakladı ve sizin alıp getirmenizi istiyor, olamaz mı? Benim bir fikrim yok ama bana açıklayacaksınız. En geç sizi tutukladığımda."

"Çok gülünç. Tamamen saçma."

Engler, Brandmann'ın sigarasından gözlerine dolan dumanı eliyle yelpazeledi.

"Öyle mi düşünüyorsunuz? Yargıç yarım saat önce tutuklama emrinizi imzalarken çok akla yakın buldu ama. Ayrıca Carina Freitag ve Borchert için de çocuk kaçırmaya yardım ve yataklıktan suç duyurusu var."

Engler öfkeyle telefonu kapattı ve Brandmann tombul elini ona uzatınca nedenini merak etti.

Ona göre daha başlangıçta farklı yöne evrilen konuşmanın siniriyle, "Ne var?" diye sordu.

Brandmann, "Cep telefonu," diye rica etti.

"Ne yapacaksınız?

"Teknisyenlere vereceğim, yer tespiti yapabilirler belki. Gizli numaralarda da..."

"...arayanı tespit etme olanağı var, biliyorum." Engler telsiz telefonu uzattı ve yanına doğru bir adım attı.

"Bu son kezdi. Bir kere daha asla yapmam, anlaşıldı mı?"

"Neyi?"

"Şu kukla tiyatrosunu. Belki yanılıyorumdur ve Stern'in cinayetlerle alakası vardır. Ama öyle ya da böyle, soruşturmamızın sonuçlarını ona söyleyerek kendi ayağımıza sıkmış olabiliriz."

"Ban başka görüşteyim. Sesini duydunuz herhalde, sürekli yükseldi. Bu da onu korkuttuğunuz anlamına gelir. Stern bir acemi. Boynuna asılmış kanser hastası küçük bir çocukla kaçan deneyimsiz, asabi bir sivil. Asabiyet kat sayısı arttıkça hataları da artacak. Tökezleyecek, düşecek ve sonra biz onu... yüreğimden geçen kelimelerle ifade edeyim..." Brandmann sigarasını yere attı, "...bir böcek gibi ezeceğiz."

Sıcaktan soğuğa çıkarken kriminal psikolog tüm ağırlığını önce sağ ayağına verip havayı kontrol etti. Sonra tek söz etmeden çadırdan uzaklaştı, küçük su birikintilerinin üstünden

sıçrayarak yamaç aşağı arabasına doğru gitti. Engler arkasından baktı. Ve psikolog görüş alanından çıkarken bu garip özel ajanın dosyasına bakması için ricacı olabileceği personel dairesindeki tanıdıklarını düşündü.

3.

Stern alev alev yanan yüzünü aynalı cama dayadı.
Son yıllarda yedi psikopat birbiri ardına sahneden indi.

Yirmi metre aşağıdaki, yanardöner disko toplarıyla ışıklar saçan dans pistine bakarken dedektifin bu sözleri kafasında dönüp duruyordu.

Diskotek sahibinin ofisi cam bir kartal yuvası gibi mekânın en tepesinde yer alıyordu ve burada kaptan benim der gibiydi. Simgesi olan pembe boyanmış bacası ana binanın kar beyazı pruvasında yükselerek dans ateşiyle yanan gençliğe kilometrelerce öteden Brandenburg gecelerinin yolunu gösteriyordu. Bir anahtarı hâlâ Borchert'te olduğu için "Titanic" en azından üç saatlik bir saklanma yeri olarak işlerine yarayacaktı. Diskoteğin kapıları müşterilere açılana kadar.

Stern, diğer üç kaçağın yanına inmek üzere yerinden kalktı. Beş yıldızlı otellere özgü dört bir yanı camlı asansörle piste inerken durumu onlara nasıl açıklayacağını düşündü. Şu andan itibaren hepsi resmen kaçaktı. Borchert'e göre bu sıradan bir süreç olabilirdi ama Carina için bir ilkti doğrusu. Asansörün kapısı açıldı, havayı hızlı müzik sesi doldurdu.

Andi ona doğru, "Hey, ufaklık zevk sahibiymiş," diye seslendi. Dans pistinin öbür ucunda, Simon'la yan yana kalçalarını sallıyorlardı. Çocuk kocaman hoparlörlerden yükselen rock müziğine kendini kaptırmış, el çırparak tempo tutuyordu.

Carina, "Simon'un iPod'unu diskoteğin müzik sistemine bağladı," diye açıklama yaptı. Stern, kadının yanına geldiğini fark etmediği için aniden irkildi.

On beş metre ötede Borchert kafasını arkaya atmış, olmayan bir mikrofonun ayağını köpek tasması gibi arkasından çekerek dans ediyordu.

"Acil toplantı yapmalıyız." Stern doğrudan konuya girdi. Carina'ya haklarında arama emri çıkarıldığını açıkladı.

Engler'le konuşmasının özetini, "Üzgünüm," diye bitirerek kadının gözlerinde huzursuzluk ve telaş işareti aradı.

Carina, "Gerek yok," diye cevap verdi. "Kendi seçimimdi. Sizi bir araya ben getirdim. Ben olmasaydım şu pisliğe bulaşmayacaktın."

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" Stern bir anda iki yıl önceki bir sahneyi hatırlamıştı. McDonald's'ın otoparkında. İlişkiyi bitirdiğini söylediğinde kadının gülerek karşılamasını.

"Değdiği için."

"Hiç anlamıyorum."

"Şöyle düşün. Simon'u altı aydır tanıyorum. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

Stern, Borchert'in el salladığını gördü ve, *dünyaya Carina'nın gözleriyle bakmak daha mı iyi acaba*, diye düşündü. Kadından, ilk beraberliklerinin üstünden en fazla on gün geçtikten sonra ayrılmaya karar vermişti. Tam anlamıyla ona âşık olmadan önceki en uygun zamanda. Vedalaşırlarken hafifçe yanağına dokunduğunda kendi hakkında dikkat çekici bir olgunun ayırdına varmıştı. En korkunç durumda bile olumsuzlukları kenara iten hatta bir savaş alanının kenarında biten güle sevinen Carina'daki yaşamsal filtre kâğıdı onda eksikti.

Şu anda da gözlerindeki ışıltıyı, göz kenarlarındaki ince kahkaha çizgilerini görüyordu. Carina için o an katil, beyin

tümörü ve arama emri yoktu. Hayatında ilk kez diskotekte dans eden bir çocuğun mutluluğu karşısında duyduğu sevinç vardı sadece. Onun aksine Stern'in kederi gitgide artıyordu. O, bu çocuğun bir cumartesi gecesi ilk aşkıyla diskotekte dans edip öpüşüp koklaştıktan sonra eve geç kalma korkusunu hiç yaşamayacak olmasına üzülüyordu.

Tam o anda olumsuz duygularıyla örtüşen yeni bir şarkı başladı. Salon melankolik bir baladın ezgileriyle doldu.

"Havalı," diye tezahürat yapan Simon yere oturdu. Kahverengi saçları hâlâ dalgalanıyordu.

Carina'nın elini hisseden Stern, "Onu hemen hastaneye götürmeliyiz," diye karşı çıktı.

"Gel dedim sana. Sadece bir dakika."

İlk gece onu nasıl yatak odasına götürdüyse şimdi de dans pistine götürüyordu.

"Olmaz burada..."

"Hiişşşt..." Kadın parmağını dudaklarına götürdü ve hafifçe erkeğin saçlarını okşadı. Şarkının nakaratı başladığında Stern'i kendine çekti.

Fakat o bu özenli kucaklamaya karşılık vermedi. Kendini üstünde "Dikkat - cam eşya - kırılır" yazan bir paket gibi hissediyordu.

Kadını kendine çeker ve kucaklarsa, içinde bir şeyler zarar görür korkusundan nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Neden sonra bu aptalca korkunun üstesinden geldi ve kollarını uzattı.

Borchert'in arabasında Simon'un kollarında nasıl uyuduğunu dikiz aynasından kaçamak bir bakışla gördüğü anı hatırladı. İlk anda duygularını yorumlayamamıştı. Ama şimdi yine içinde yükselen hislerin özlem ve pişmanlık karışımı olduğunu çözümlemişti. Felix'e olduğu kadar, buna benzer sevgi dolu temasa da özlem. Ve apansız ayrılarak her ikisini de Carina'dan esirgediği

için duyduğu pişmanlık: hem kendi çocuğunun hem de hâlâ çekim alanında olduğu, şu an kollarındaki kadının eksikliği. Ve kendisi bu yakınlığı asla hak etmiyordu.

Carina erkeğin içindeki zıt duygularla savaşımını hissetmişti, ılık bedenini onunkine sıkıca yaslayarak son fiziksel bariyerleri yıktı. Stern gözlerini yumdu, pişmanlığı silindi gitti. Ne yazık ki bir anlığına. Nabzının müziğin ritmiyle attığını hissettiği o sihirli an belirgin bir zil sesiyle yerle bir oldu. Carina'nın kollarında kasılıp kaldı.

Nasıl olurdu?

Borchert bu numarayı kimsenin bilmediğini söylemişti. Ama pantolon cebindeki uydu telefonuna bir kısa mesaj gelmişti.

4.

"Kahretsin, ne oluyor böyle?"

"Hiçbir fikrim yok."

Borchert arama motoru çubuğuna bir internet adresi yazdı ve "ara" komutu verdi.

"Bu numarayı hiç kimseye vermediğini söylemiştin."

"Evet, evet, evet, daha kaç kere anlatayım? Şu şeyi sadece acil durumlarda kullanıyorum. Çalıyorsa, arayan sadece benimdir, anladın mı?"

Bazı Berlinli işletmeciler gibi Borchert'in de hesaplarının tamamı resmî tutulmazdı. Muhasebecisiyle, içki satıcılarıyla ya da karaborsacılarla konuşurken güvenlik adına uydu telefonu kullanıyordu. Şimdi, tavsiyelerine uyulduğu ve klasik cep telefonlarının pilleri çıkartıldığı için bu kaba telefon kutusu dış dünyayla tek bağlantısıydı.

"Şimdi ne oldu peki?"

"Birazdan anlarız."

Borchert ayağa kalktı ve düz ekranın karşısına oturması için koltuğu Stern'e verdi. Hep birlikte hemen ofise gitmişler ve gelen kısa mesajı okumuşlardı. Mesaj tek satırdan ibaretti:

http://gmtp.sorbjana.org/net.fmx/eu.html

Önce bir şey olmadı. Ekranda Titanic Diskosu'nun internet sayfası vardı hâlâ.

Carina sol alttaki uyarıyı okudu: "Proxy ayarlarından ara."

Fakat hemen sonra ekran aniden karardı. Ortada beyaz yükleme çubuğu belirdi ve on saniye sonra kartpostal boyutunda bir video ekranı açıldı. Stern, bilgi içeriği gibi bir şey göremedi. Karanlık ekranda düzensiz aralıklarla yıldız kümeleri gibi ışıklar yanıp sönüyordu.

Borchert sesi sonuna kadar açtı. Sonuçsuzdu.

"Ne görüntü, ne ses," diye mırıldandı. "Ama..."

"Saçma bir şey bu," diyecekti ki uydu telefonu yine çaldı. Kare ekranda "bilinmeyen numara" ibaresi belirdi.

Konuşmayı kabul eden Stern midesinin kasıldığını hissetti.

5.

"Anlaşmaya uymadınız."

Sesteki bozulma hafif değişmişti. Şimdi daha insani olduğundan DVD'dekinden çok daha fazla tehditkârdı.

Konuşmacı neden yapay sesten vazgeçmiyor, diye düşündü. Tiefensee'nin muayenehanesinde gerçek sesini duymuştu. Birkaç kelime de olsa.

"Buna nasıl hükmettiniz?" diye sordu Stern ama nafileydi.

"Yalan söylemeyin. Aklınızdan bile geçirmeyin. Bunu polise yapabilirsiniz, olanakları sınırlı. Ama bana sökmez."

"Madem öyle, Engler'le telefonda konuştum. Ama sadece zaman kazanmak için. DVD ve anlaşmamız hakkında tek söz etmedim."

"Bunu biliyorum. Aksi halde şu anda hayatta olmazdınız."

Ekrandaki görüntü titremeye başladı, sonra rengi değişti. Stern, *biri merceğe renk şablonu sürüyor*, diye yorumladı. Video kaydı yeşil renge büründü. Ve avukat neyi izleyeceklerini anladı. Yine midesi kasıldı.

"Gece görüş kameram mezarlıkta mükemmel kayıt yapmış, sizce de öyle değil mi? Dostumuz Engler'i görüyor musunuz, arkada duruyor?" diye "Ses" sordu. "Ve Brandmann, şişko ortağı, rahat rahat filtresiz sigarasını tüttürüyor. Zavallı domuzlar sizin yüzünüzden yağmur altında saatler geçirirken ben şansıma kuru bir yerdeydim."

"Bu telefon numarasını nasıl elde ettiniz?" Onca sorunun arasında, o sırada Stern'in en çok merak ettiği şey buydu.

"Sevgili avukat bey, bu kadar naif olmak zorunda mısınız? Doğrusu beni bazen çok şaşırtıyorsunuz. Ne şekilde para kazandığımı yavaş yavaş anlasanız iyi olacak. En sevdiğim ortam internet diyelim mesela. Malımı burada satışa çıkarıyorum. Ve bilgileri buradan topluyorum. İsterseniz Borchert'e cep telefonu faturasını nasıl ödediğini sorun."

Borchert arkadan, "İnternetten," diye tısladı.

"Gördünüz işte. Tek becerim ağlardaki izlerimi silmek değilmiş, anladınız mı şimdi? Ben bir bilgi edinme ustasıyım."

"Neden aradınız şimdi?"

"Size bir şey göstermek istiyorum."

Stern'in kulak zarında bir damar patlamış gibi oldu. İlk önce kulaklarında bir uğultu hissetti, sonra hışırtıya döndü ve ardından yerini tatsız bir sağırlık duygusuna bıraktı.

"Bu ikisini tanıdınız mı?"

Carina eliyle ağzına bir şaplak indirdi. Ekrandaki yeşil görüntüler kayboldu. Yerini işkence gibi bir ağır çekim aldı. Kamera önce bir çocuk odası kapısına odaklandı, görünmeyen bir el kapıyı açtı ve uyuyan iki küçük kız kayda girdi: Frida ve Natalie.

Stern, Sophie'nin çocuklarını yakından tanımazdı ama onların ikizler olduğundan bir an bile kuşku duymadı.

"Neden bunu yapıyorsunuz?"

"Her şeyi yapabildiğimi size kanıtlamak için."

Mesaj yeterince açık ve netti. "Ses" her yerdeydi. Attığı her adımı kontrol ediyordu. Ve hedefine ulaşmak için dört yaşındaki iki kız çocuğunu öldürmekten asla çekinmezdi. Carina haklıydı: Böylesine vicdansız, üstüne bir de mükemmel düzeyde teknik donanıma sahip olan biri, Stern'in bilgi servisiyle yetinecek değildi. Katil ondan ne istiyordu?

Stern bu soruyu sordu ve yanıt olarak ekran görüntüsü yine değişti. Önce gri, bulanık bir beton yüzey göründü. Biri koşu yaparken yolu kayda alıyormuş gibi. Çekim kalitesi kötü ve kumluydu, ta ki kamera zum yaparak yukarıda bir yere dönene kadar Stern bir anlam veremedi.

Önce Carina, "Arkada bir kapı var," dedi. Stern ve Borchert de aynı anda kapıyı gördüler.

Stern, "Nedir bu?" diye sordu.

Ses güldü. "Anlamadınız mı?"

"Hayır." Stern bu ucuz, amatör çekimin neye yaradığını kavrayamamıştı.

Kapalı bir kapıya doğru koşan birinin bulanık görüntüsü. Borchert içini çekene kadar Stern olayı çözemedi.

"Yok artık, olamaz."

Borchert kel kafasını yumrukladı.

"Neden, ne oluyor?"

"Andi?"

Borchert, Stern ve Carina'nın birbirine karışan seslerini duymazlıktan geldi. Yazı masasının üst çekmecesini hızla açtı, sonra ikincisini. En alttakinde aradığını buldu, dokuz milimetrelik bir tabanca.

Stern, "Bu nerenin kapısı?" diye var gücüyle haykırınca kanepede oturan Simon elleriyle kulaklarını tıkadı.

Borchert cevap vermedi. Masanın üstündeki bilgisayarın yanında olan kırmızı bir düğmeyi işaret etti. Yanıp sönüyordu. *Yandı. Söndü. Yandı. Söndü.*

Neden sonra ekrandaki görüntüyü göstererek, "Personel kapısı," dedi. "Biri zili çaldı."

6.

Aşk...
Sadece bir posta kartı. Başka bir şey değil.

Kapıyı açtıklarında ve Borchert silahının emniyet mandalını kaldırdığında Stern ister istemez bir cinayete tanık olacağı hissine kapıldı.

"Yalnız değil. Seni öldürecekler. Dışarı çıkarsan ölürsün!"

Stern'in, mantığından her zaman kuşku duyduğu eski müvekkili uyarılara kulak bile asmadı. Andi şu andan itibaren sadece hayvani içgüdülerinin kontrolündeydi.

Fakat dışarıya çıkınca gördü ki savaşmaya hazırlandığı biri yoktu. A4 formatında somon renkli bir hediye kartının dışında.

Borchert saldırganlık potansiyelini şimdi de naralar atarak vurgularken Stern yerdeki paspasın üstünde duran zarfı aldı.

"Gel buraya. Pislik yaratık. Korkak herif. Gel de haddini bildireyim..."

Sesi arka avluya düşen yağmur tanelerinin arasında ta ormana kadar gürlüyordu.

Sevgi... Stern kartın kapağını kaldırdı... *her şeyi söylemek demektir.* Klişe, sıradan bir anı kartı yazısı. Altına el yazısıyla yazılmış büyük harflerle bir başka not eklenmişti: "YENİ NE VAR?"

"Nasıl, nezaketimden etkilendiniz mi?"

Personel girişine koşarlarken Stern, "Ses"in tek bir kelimesini bile kaçırmamak için kulaklıkları çıkarmamıştı. Şimdi yine ona hitap ediyordu.

"Ne sahneliyorsunuz siz böyle?" Stern telefona tükürür gibi konuştu. Borchert'in sinir patlamasının onu nasıl motive ettiğini şimdi idrak ediyordu. Potansiyel katiline bağırıp çağırmak pekâlâ iyi bir fikir olabilirdi. Belki de kaybedeceği hiçbir şey kalmamıştı. "Hastasınız siz."

"Kartpostal."

Yapay değişime rağmen ses bir rock konserindeki bas sesler kadar kulak tırmalayıcıydı.

"Size verdiğim ültimatomun ilk günü bitti. Şu ana dek ne bulduğunuzu merak ediyorum."

"Neden bana soruyorsunuz? Her şeyi biliyorsunuz zaten. Buzdolabındaki adam. Mezarlıktaki çocuk kafatası. Hatta oradaydınız bile! Başka anlatacak ne kaldı?"

"Beni Harald Zucker ile Samuel Probtjeszki'nin katiline götürecek bir ipucu. İyi düşünün. Çocuk bugün size neler açıkladı?"

"Fazla bir şey değil." Stern yutkundu. Gün boyu sürekli konuşmaktan kafası altüst olmuştu. Büyük olasılıkla şu pis havada üşütmüştü de.

"Anlattıklarını ben de anladım sayılmaz," diye tereddütle konuşmaya başladı. "Simon işinin daha bitmediğini söyledi. Tekrar öldürmek istiyor."

Sessizlik. Stern hangi mecrada hareket ettiklerini bilmese de ilk kez o anda rakibine karşı bir adım önde olduğu izlenimine kapıldı.

"Onu bana verin."

"Çocuğu mu?"

"Evet. Konuşmak istiyorum."

Stern etrafına bakındı. Telefon konuşması sırasında Carina ve Borchert'in arkasından nereye geldiğine dikkat etmemişti. Şimdi yine giriş katındaki dans pistinin kenarında toplanmışlardı. Simon'un MP3 çaları kapalıydı ama az sonra buraya üç bin gencin hücum edeceği de ayrı bir gerçekti.

"Olmaz." Stern, Simon'a doğru baktı. Ufaklık bardaki yüksek taburelerden birine oturmuş, kendi etrafında dönüyordu.

"Rica ettiğimi sanmıyorum." "Ses," her kelimeyle birlikte daha ısrarcı oluyordu. "Telefonu çocuğa verin. Onunla konuşmak istiyorum. Hemen! İkizlerin fotoğrafını tekrar görmeyi mi tercih edersiniz yoksa? Sonlarının Tiefensee gibi olmasını mı istiyorsunuz?"

Stern gözlerini kapattı, göz kapaklarının ardında şimşekler çakana kadar sıkıca yumdu. Şu anda Simon'a yapmak zorunda olduğu şey midesini bulandırıyor, başını döndürüyordu.

7.

"Evet, selam?"

"Selam Simon."

Çocuk sesin tuhaf tınısını yadırgadı.

"Amma komik konuşuyorsunuz. Adımı nereden biliyorsunuz?"

"Robert söyledi."

"Ha tamam. Sizin adınız ne?"

"Benim adım yok."

"Aaa, nasıl yani? Herkesin adı vardır."

"Hayır. Herkesin değil. Tanrı, örneğin. Onun da adı yok."

"Ama siz Tanrı değilsiniz ki."

"Değilim ama çok benziyorum."

"Nasıl yani?"

"Bazen insanları ölüme yolladığım için. Bu kadar basit. Beni anlıyor musun? Carina ve Robert gibi insanları. Onları seviyorsun, değil mi?"

Simon sol elini yumruk yapıp açtı. Kolunda bir karıncalanma vardı ve anlamını biliyordu. Doktorlara bunu söylediğinde aşırı kaygılandıkları yüzlerinden anlaşılırdı hemen. O zaman ona testler yaparlar ve parmaklarından akım verirlerdi. Tümör beyninin sağ lobundayken neden sol yandaki sinirlerin etkileşim aldığını bugüne kadar çözebilmiş değildi.

Simon, "Beni korkutuyorsunuz," diye telefona fısıldadı ve barın çevresini dönen parlak krom çubuğu sıkıca tuttu. Başı dönmeye başlayınca tabureden inmişti.

"Birkaç soruma cevap verirsen, korkutmam bir daha."

"O zaman onlara bir şey yapmazsınız, değil mi?"

"Şeref sözü. Ama buna karşılık bana anlatmam istediğim bir şey var."

"Nedir?"

"Robert, birisini daha öldürmek istediğini söyledi, doğru mu?"

"Hayır. İstemiyorum. Ama olacağını biliyorum."

"Tamam. Biliyorsun. Kim bu? Kimi öldürmek istiyorsun?"

"Adını bilmiyorum."

"Görünüşü nasıl?"

"Onu da bilmiyorum."

"Robert ve Carina'yı düşün. Onlara bir kere daha dikkatle bak. Onların ölmesini istemezsin, değil mi?"

Simon "Ses"in verdiği talimata uyup başını çevirdi. Carina ve Robert barda, yanında duruyorlardı. Uydu telefonunun sesi dışarı veren hoparlörü olmadığı için iyice dibine sokulmuşlar, bu korkunç diyalogdan birkaç kelime duymaya çalışıyorlardı.

"Hayır, onların ölmesini istemiyorum."

"İyi. Şunu anlamanı istiyorum: Onların hayatta kalması sana bağlı. Sadece sana."

Simon'un kolundaki karıncalanma dalgalar halinde yayılmaya başladı.

"Ama ne diyebilirim ki? Sadece tarihi biliyorum!"

"Ne zaman?"

"Yarın değil, öbür gün."

"Bir kasımda mı?"

"Evet, sabah altıda."

"Nerede?

"Hiç bilmiyorum. Bir adamla buluşacağım. Köprüde."

Simon iğrenç kahkahaların yükseldiği telefonu kulağından uzaklaştırdı.

8.

"Tamam, bu kadar yeter."

Stern telefonu geri aldı. Hattın ucundaki ses astım krizi geçiren birinin sesi gibi geliyordu. Robert neden sonra onun kahkahalarla güldüğünü anladı.

"Simon'un anlattıklarında bu kadar eğlenceli ne var?"

"Hiçbir şey. Hoşça kalın."

Küttt.

İçinde bir kapı kapanmış gibi hissetti. Sonra buz gibi oldu.

"Ne demek bu? Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Hiçbir şey."

"Ne zaman..." Panik içinde kekelemeye başlamıştı. "Beni ne zaman arayacaksınız?"

"Hiçbir zaman."

Küttt.

Kapının sürgüsü çekildi, burada yaşanan her şeye giriş sonsuza dek kapandı.

"Ama... anlamıyorum. Size isim vermedim ki." Stern, kanepeye sırt üstü devrilen Simon'u göz ucuyla gördü.

"Evet ve bu nedenle anlaşmamız bu noktada suya düştü."

"Felix hakkında bildiklerinizi bana söylemeyecek misiniz?"

"Hayır."

"Neden? Neyi yanlış yaptım?"

"Hiçbir şeyi."

"O halde en başta anlaştığımız gibi bana zaman verin. Beş gün demiştiniz. Bugün pazar akşamı. Katilin adını size vereceğim, siz de bana doğum lekeli çocuğun nerede olduğunu söyleyeceksiniz."

Stern, Carina'nın uzaktan ona nasıl hayretle baktığını gördü. O bile kendisini hiç böyle yalvarıp yakarırken duymamıştı.

"Ah, bunu size şimdi bile söyleyebilirim. O sizin oğlunuz Felix. Ve onu evlat edinen ailesiyle birlikte harika bir yerde yaşıyor."

"Ne? Nerede?"

"Size neden açıklayayım ki?"

"Anlaşmaya uyarak sizi katile götüreceğim, söz veriyorum."

"Korkarım gerek kalmadı artık."

"Nasıl olur?"

"Biraz kafanızı çalıştırın: Adam, öbür gün, köprüde; o benim."

"Anlamadım?"

"Anladınız, anladınız. Öbür gün saat altıda benim randevum var. Simon beni öldürmek istiyor. Az önce bunu ortaya çıkardınız ve yeterli uyarıyı yapmış oldunuz. Sizden daha fazla öğrenecek bir şeyim kalmadı. Elveda, avukat bey."

Konuşma sonlandırılmadan önce Stern kısa bir öpücük sesi duyduğu hissine kapıldı.

9.

Aracın geniş lastikleri şehir otoyolunun asfaltında uçarcasına kayıyordu. Arka koltukta, Simon'un yanında oturan Stern yol boyu sıralanmış gri binalara baktı. Gerçek, somut bir şeyler görme ihtiyacındaydı. Tabutları açan ya da odanın tavanında ölüleri sayan insanları değil. Akşam yemeği hazırlayan, televizyon izleyen ya da evde konuk ağırlayan normal insanları. Ama günlük yaşamın ışıkları çabucak uçup gitti.

Tıpkı düşünceleri kadar hızlı.

Suçlu. En belalı türden. Cinayet, tecavüz, fuhuş, işkence. Ceza yasasındaki her paragrafı tek tek ihlal ettiler.

"Ne demek istedin?" Ön koltukta oturan Carina sordu.

Gür saçlarını sımsıkı atkuyruğu bağlamıştı. Stern sesli düşündüğünü fark etmemişti oysa ki.

"Engler gerçeği anlattıysa cinayete kurban gidenler yaptıkları vahşetlerle ünlüymüşler."

Ülkenin bir ucundan bir ucuna kanlı izler bıraktılar. O izleri temizlemeyi henüz başaramadık.

Borchert, "Ta ki biri ortaya çıkıp bu katilleri temizleyene dek," diye lafa karıştı. Titanic'ten Berlin'e doğru yola çıktıklarından beri üçüncü sakızını çiğniyordu, şekeri biten sakızı direksiyona yapıştırmak gibi kötü bir alışkanlığı da vardı.

"Evet, Simon'a inanırsak bir intikamcı. Her birini tek tek cehenneme yollamış. Geriye son bir tane kalmış." Stern ön koltuklara eğildi. "Büyük olasılıkla 'Ses' bu çetenin başı."

Gerilmekten kemikleşmiş ense kaslarını ovaladı.

"İş birlikçilerinin kanlı avının nedenini açıklıyor bu işte." Borchert dikiz aynasından avukata baktı. "Gösterdiği çaba kişisel bir şeyden kaynaklanıyor."

Aynı zamanda tüm psikopatların önde gideni olan bu yaratık, Felix hakkında bilgiye sahip tek kişi anlamına da geliyor. Belki o da tehlikede. Carina'nın o duyarlı kafasından aynı şeyin geçtiğini bilse de Stern bu yorumunu kendine sakladı.

"Devam etmek zorundayım," dedi daha çok kendi kendine konuşur gibi. "Bu noktada son veremem artık."

Kararı iki çılgın hipoteze dayanıyordu. Birine göre, Simon'un geçmişteki anıları kadar gelecekteki bir cinayeti de gördüğü bir algısı vardı. Diğerine gelince, "Ses"in oğlunun yaşadığını bildiğine inanıyordu. Her ikisi de olanaksızdı gerçi ama yine de objektif bazı kanıtlar bulunuyordu: "Ses" köprüyü biliyordu, randevu gerçekti!

Borchert, Robert'in düşüncelerini okumuş gibi sordu: "Simon yine haklı diye mi düşünüyorsun?" Robert, bu noktayı şimdiye dek sadece Carina ile konuşmuştu.

"Bilmiyorum."

Büyük olasılıkla yarından sonraki gün, sabah altıda köprüde biri olacaktı. Öldürmek için.

Ama kim?

Her şeye karşın Stern, Simon'un son cinayetini işlemek üzere bir seri katilin ruhuyla dünyaya yeniden gelmiş olmasını kabullenmeye hazır değildi. Bir başkası; gerçek intikamcı var

olmalıydı. Ve Stern, Felix'in sırrını aydınlatmak istiyorsa onu bulmak zorundaydı.

Burada anahtar, köprü. Mutlaka bulmalıyım.

Tam bu düşüncesini Borchert ve Carina ile paylaşmaya hazırlanıyordu ki Simon'un ayağı, yanında kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı.

10.

"Dur!" Stern öne eğildi. "Arabayı durdur Andi." Tempelhof Havalimanı'na giden şehir otoyolunda seyrediyorlardı.

"Niye, ne oldu, kahretsin!" Borchert saniyenin onda biri kadar sürede arkaya baktı ve sürücü koltuğunun sırtına inen tekmelerin nedenini anladı. Simon atak geçiriyordu. Stern ne kadar tutmaya çalışırsa çalışsın bacak durmuyor, ön koltuğun arkasına çarpıyordu. Ve çocuğun gözleri yuvalarında fıldır fıldır dönüyordu.

Borchert, "Sağa çekiyorum," diyerek sinyal verdi.

"Hayır, yapma."

Carina emniyet kemerini çözdü, araba seyir halindeyken ön koltuktan arkaya geçmeyi başardı. Simon'a odaklanmış olan Stern, önce ne olduğunu anlayamadı. Çocuğun kasılmaları her saniye şiddetleniyordu. Ağzından tükürük baloncukları çıkıyor, peruğu sağa solan vuran başından kayıyordu.

Carina, "Bana yer aç," dedi ama hiç beklemeden Stern ile Simon'un arasına girdi. Avukat sağa kaçtı fakat Carina'nın bedeninin yarısı kucağındaydı.

"El çantam!" diye bağırdı kadın. "Lanet olasıca! Teşekkürler."

Borchert çantasını arkaya uzattı. Carina fermuarını açıp içinden küçük, beyaz bir çanta çıkardı ve karıştırmaya başladı.

Stern, "Neden durmuyoruz?" diye telaşla haykırdı.

"Çalıntı bir arabayla emniyet şeridinde mi duracağız?"

Carina acil yardım çantasından tek kullanımlık bir enjektör çıkardı. Kanülün ambalajını ağzıyla çekip kopardı ve pompa kısmındaki koruyucu folyoyu tükürdü. Sonra küçük bir ilaç ampulü aldı, salladıktan sonra ucunu kırdı ve ilacı enjektöre çekti.

"Yola devam. Dikkat çekmemeliyiz."

Borchert başını salladı. Kombi aracı Titanic'in kapalı otoparkından "ödünç almıştı". Sahibi polise çoktan çalıntı duyurusu yapmış olmalıydı.

Stern, "Dikkat çekmek mi!" diye tekrar haykırdı. "Sırf bu yüzden Simon ölsün mü yani? Sanki o zaman tutuklanmayız ya!"

"Robert?" Carina hazırladığı enjektörü adamın burnuna doğru salladı.

"Ne var?"

"Bir sus artık."

Çocuğun başını avucuyla geriye bastırdı ve becerikli bir hareketle ilacı sağ dudak köşesine zerk etti. Carina sihirli bir madde vermiş gibi birkaç saniye sonra çocuk sakinleşti. Ayağının titremesi durdu ve az sonra Carina'nın kollarında bitkinlikle uyuyakaldı.

"Bu çılgınlık bitmeli artık, bitmeli." Borchert yola devam ederken Robert de arkadan öne geçmiş ve sürücünün yanındaki koltuğa oturmuştu.

"İlk çıkıştan çık ve hastaneye sür. Az önce hepimiz şahit olduk. Çocuğun acilen tıbbi desteğe ihtiyacı var. Bu kâbusun ortasında değil, bir klinikte bulunmalı şu an."

"Öyle mi? Neden?"

"Neden mi? Kör müsün? Kendin de gördün..."

"Biliyor musun bir hukukçunun en çok nesinden nefret ederim," diye Carina lafa daldı. "Siz çok bilmişler gerçek dünyadan habersiz olup her konuda fikir beyan edersiniz. Simon basit bir

epilepsi atağı geçirdi. İyi bir şey mi, hayır tabii ki değil. Ama yoğun bakımlık bir durum da değil. Biraz daha erken carmazepin alsaydı, ki olması gereken oydu, yaptığım akut müdahaleye bile gerek kalmazdı."

"Ne saçmalıyorsun sen? Mesele onun neyi olduğu değil, atağın neden geldiği. Kafatasının altında tümör büyüyor. Bu durumdaki biri hayvanat bahçesine gitmez hele ceset aramaya hiç gitmez."

"İşte yine aptal aptal konuşmaya başladın. Simon'un nesi olduğunu bile tam bilmiyorsun. Hastalığının tam olarak ne olduğunu anlamaya bile çalışmadın. Simon'un ön beyin lobunda tümör var. Ama bu, her saat başı tıbbi kontrol altında bulunması gerektiği anlamına gelmez. Kemoterapi ve ışın tedavisini hastanede alıyor sadece. Her altı haftada bir hastaneye yatıyor, sadece iki haftalığına. Profesör Müller ışın tedavisine yeniden başlanabilir mi diye kontrol etme gereği duymasaydı, o da şu anda normal bir çocuk gibi yurtta uyuyor olacaktı."

"Bizimle diskotek diskotek gezmesinden daha iyi olurdu bence."

Borchert geceyi bir tanıdığının diskoteğinde geçirmeyi önermişti, en yoğun polis baskınına bile korunaklı, gizli bir arka odası vardı.

"Uyanık olsaydı Simon bize şimdi ne söylerdi, biliyor musun?" diye soran Stern kendi sorusunu cevapladı: "Beni rahat bırakın."

Carina hızla başını salladı. "Hayır, tam tersine. '"Beni yalnız bırakmayın,' derdi. Onun gece saatlerinden nefret ettiğini biliyorum. Korkuyor. Yurtta da hastanede de. Nasıl mutlu olduğunu kendi gözlerinizle gördünüz. Hayvanat bahçesinde, arabada ve dans ederken."

"Ve ağladı, ölüleri gördü ve atak geçirdi."

"Bu semptomlar onda hep var ne yazık ki. Uyandığında yanında olarak acısını hafifletebiliriz. Ve bir şeyi hâlâ tam kavrayamadığın anlaşılıyor Robert Stern. Şu anda bizim bu çabamız senin ve Felix'in için değil, sadece ve sadece Simon için. Bu çocuk ölecek. Ve insanları öldürdüğü fikriyle ölsün istemiyorum, anlıyor musun? Sana bu nedenle geldim. Ölmesine mani olamayız. Ama ondaki suçluluk duygusunu giderebiliriz. Ne kadar hassas bir yapısı olduğunu asla bilemezsin. Bir başkasına kötülük yaptığı düşüncesi onu yiyip bitiriyor. Ve şu kısacık hayatı boyunca böylesine bir acımasızlığı hiç hak etmedi."

Stern, Carina'nın duygusal patlamasına ne cevap vereceğini bilemediği için susup camdan dışarıya bakmaya başladı. Esasen kadın da böyle düşünerek kendisiyle aynı sonuca varmıştı. Yeniden doğuş fantezisinin ardındaki gizeme ulaşmak için kanser hastası bir çocukla polisten kaçmak ne denli çılgınca olsa da kendisiyle yüzleşecek söz bulamıyordu. Engler onları saatlerce sorgular ve sonra hepsini birden gözaltına alırdı. Komiser ikna olmaz, iki katilin herhangi bir köprüde buluşacaklarına inanmazdı. Ve bu başkentte, Venedik'te olduğu gibi çok köprü vardı.

Sabahın altısında işlenecek suç her neyse, kimseler görmeden işlenecekti. Simon'dan ve ondaki açıklanamaz bilgiden ayrı düşerlerse, Stern ne olası cinayeti önleyebilir ne de yeni doğan ünitesinde Felix'in başına gelenleri öğrenebilirdi.

"Sen ufaklığın bakımını tek başına sağlamaya yetkinsin, değil mi?" Beklenmedik anda konuşmaya karışan Borchert dikiz aynasından Carina'ya bir göz attı.

"Garanti veremem. Ama yanımda her şey var. Kortizon, epilepsi ilaçları ve acil durum için diazapem."

Stern bir motosiklet sürücüsünün slalom yapar gibi her on saniyede bir şerit değiştirdiğini fark etti.

Bir süre sonra, "Bu yetmez ama," dedi. İki kolunu kaldırıp ensesinde bağladı.

Carina arkadan, "Neden?" diye sordu. "Her an yanında olan bir hemşiresi, bir avukatı ve bir koruması var. Neyi eksik ki?"

"Birazdan görürsün."

Stern sağ kolunu başının arkasından çekti ve Borchert'e, Köpenick çıkışından sapsın diye işaret etti. On dakika sonra, hayatında asla eşiğinden geçmeyi düşünmediği bir kapının önünde park ettiler.

11.

Stern yüzüne tokadı yiyince kalabileceklerini anladı. İlk vuruş, göğsüne yarım yamalak inen darbe, gülünç şekilde etkisiz kalınca Sophie daha da sinirlendi ve hemen sonrasında bir tane daha ekledi. Arkasını dönebilir, tokat atan eli tutabilirdi gerçi ama Stern gözlerini kapatıp şamarı ve peşinden gelen yüzünün sol yarısında, kulağının altından çenesine yayılan sızlamayı bekledi.

Eski karısı dilinin altında cam kırığı varmış gibi, *"Bunu nasıl yaparsın?"* diye sordu. Stern bu tek sorunun içinde üç ayrı soru olduğunu biliyordu: *Bırakmak istemediğim halde Felix'i neden kucağımdan çekip aldın? Neden tam on yıl sonra yanında sevgilinle kapıma geliyorsun? Ve kötü hatıralarımı ölümcül hasta bir çocuğun varlığıyla neden evime taşıyorsun?*

Mutfak eviyesine gitti, temiz bir kurulama bezi aldı ve soğuk suyla ıslatıp kıpkırmızı olmuş yanağına bastırdı. Kır evi mutfağının açık renkli, sıcak ahşap dekorasyonu bunun gibi bir kavga için akla gelebilecek en uyumsuz dekordu. Köpenickli aile evinin her yanına Sophie'nin yarattığı sorunsuz, huzurlu bir hava hâkimdi.

Yirmi dakika önce haber bile vermeden bu evin verandasında belirip kapı zilini çaldığında onu içeri almak istememesinde tuhaflık yoktu. Borchert onları bıraktıktan sonra kendi saklanacağı yere doğru arabayı sürmüştü.

Sophie'yi tereddüde düşüren tek şey kucağında uyuyan Simon olmuştu. Epeyce uzun süre. Stern de o andan istifade içeri girmişti.

"Polis buradaydı." Sophie mutfağın tam ortasında bulunan ocak blokuna yaslandı, üstünde çeşit çeşit pirinç kap kacak asılıydı. Robert kullanmak için mi, dekoratif olarak mı buraya asılmışlar diye düşündü. Ama buzdolabı kapağındaki fotoğraftan gülümseyerek bakan kişinin amatör aşçı olduğu ve bu tip mutfak malzemesinden iyi anladığı belliydi. Karı koca herhalde yoğun bir iş gününün ardından ocağın önünde yan yana pişirdikleri yemeğin tadına bakıyor ve içeri dalan çocukları neşeyle salona kovalıyorlardı.

Sadece bu nedenle bile Sophie onu terk etmekle doğru karar vermişti. Tek bir kez yemek yaparak onu şaşırtmak istediğinde, derin dondurucudan çıkardığı pizzayı bile yakmıştı ne de olsa.

"Onlara ne söyledin?" diye sordu Stern.

"Gerçeği. Brandmann diye bir komiser geldi. Nerede olduğunu, ne yaptığını zaten bilmiyordum ki. Ve dürüst olmak gerekirse Robert, bilmek de istemiyorum."

"Anne?"

Sophie, elinde oyuncak bebeğiyle yalınayak mutfak kapısının önünde duran Frida'ya döndü. Yıkanmaktan solmuş Snoopy tişörtü dizlerine kadar iniyordu. "Ne oldu tatlım? Çoktan yatağında olmalıydın."

"Evet, yataktaydım zaten. Ama Simon'a Sinderella'yı göstermek istedim."

"Acele et o halde."

"Ama çorapları yok ki."

Sarı bukleli kız çocuğu dudaklarını bükerek annesine en sevdiği plastik bebeğin çıplak ayaklarını gösterdi. Sophie çek-

mecelerden birini açtı, yüksük büyüklüğünde bir çift pamuklu çorap çıkardı.

"Yani sen de burada arıyorsun, öyle mi?"

"Evet!" Frida kocaman bir gülümsemeyle çorapları aldı ve mutfaktan çıktı.

Annesi arkasından, "Birazdan gelir ışığı kaparım," diye seslendi. Sonra yüzündeki şefkatli tebessüm silindi, aynı öfkeli ifade geri döndü. Bir dakika kadar ikisi de konuşmadılar. Sonra Stern duvardaki telefonu işaret etti.

"İstiyorsan polisi arayabilirsin. Sorunlarımın içine çekilmek istememeni anlayışla karşılarım, üstelik kocan bugün iş gezisine çıkmışken."

Sophie başını eğdi, bakışları karardı. "Hiç değişmedin, değil mi? Hayatta kalabilmek için güçlü bir erkek koruyucuya ihtiyacım olduğunu sanıyorsun hâlâ."

"Bilmiyorum. Seni epeydir tanımıyorum artık."

"Neden özellikle bana geldin?"

"Baskı altında olduğum için."

"Kim tarafından?"

"Felix'in ölürken çekilen video kaydını bana izlettiren kişi tarafından."

Sophie'nin yüzü bir anda kâğıt gibi bembeyaz oldu.

"Bu muydu? Beni bu yüzden mi gecenin bir yarısı aradın?"

Stern başını salladı ve hikâyeyi mümkün olduğunca az can acıtacak şekilde özetledi. DVD'yi, bebeklerinin son görüntüsünü ve o bilinmeyen sesin kışkırtıcılığını anlattı. Bu arada doğum lekeli çocuğa bilhassa değinmedi. Tıpkı katilin ikizler için savurduğu tehdide değinmediği gibi. Kendisinin aksine Sophie yeni bir yaşamın eşiğinden atlamayı başarmıştı. Felix'in ölümüne dair yeşertilecek kuşkular onu depresyon, kaygı ve kendine acımanın basınçlı dünyasına geri götürebilirdi. Çocuklarının öldü-

rüleceğinden korkmaya başlarsa da aynısı olurdu. Stern yalan söylemeyi tercih etti. "Ses"in ona videoyu gücünü kanıtlamak için yolladığını, iş birliği yapmazsa Simon'u öldürmekle tehdit ettiğini söyledi.

Stern başından geçenlerin bu değiştirilmiş versiyonunu anlatmayı bitirince Sophie göğsünün üstünde beton gibi bir ağırlık hissetti.

"Gerçekten emin misin?.." diye konuşmaya başladıysa da nefesi kesilerek sustu fakat Robert anlamıştı.

"Evet, kendi gözlerimle gördüm."

"Nasıldı? Diyorum ki o nasıl..."

"Doktorların bize söylediği gibi. Nefes almayı kesti."

Sophie'nin krem renkli ipek bluzunda bir leke oluştu ve Stern, bunun sessiz göz yaşlarından kaynaklandığını neden sonra anladı.

"Neden?" diye hıçkırdı sessizce. "Neden onu o kadar az gördüm?"

Stern reddedileceğini bile bile yanına gidip elini tuttu. Kadın elini çekmedi ama parmaklarının basıncına aynı şekilde karşılık da vermedi.

"Ağır bir doğum geçirmiştin, yorgundun."

Sophie serbest eliyle saçlarını arkaya attı ve seramik zemine basan ayaklarına baktı. Sonra yoğun bir gözyaşı perdesinin arkasından konuşmaya başladı: "Hatırlayamıyorum artık. Gülüşünü ya da kapalı gözlerini ya da başka bir şeyini. Hepsi silikleşti. Ağlaması bile kulaklarımda çok zayıf kaldı. Kokusu çoktan uçup gitti. Birlikte aldığımız o pahalı bebek yağının kokusu, hatırladın mı? Belki de bu yüzden gerçeği algılayamadım. Son kez kucağımdayken öyle hayat dolu kokuyordu ki. Ve şimdi..."

Stern, sözcüklerinin onda ortaya döktüğü şeyi bir anda kavradı. Anlaşılan yıllar boyu içten içe beslediği imkânsız umudu şimdi yerle bir olmuştu.

Yüzüne doğru eğildi, gözlerinin içine baktı ve gözyaşlarının dindiğini gördü. Elini hemen bıraktı. Biraz daha tutsaydı kendini tecavüzcü gibi hissedecekti. O kısa mahremiyet anı uçup gitmişti.

Bir süre hiç konuşmadan öylece durdular. Sonra Robert, oğlunun annesini mutfakta yalnız bırakarak dışarı çıktı. Simon ve Carina'nın uyuduğu yere gitmek üzere bodrum kata inen merdivenlere yöneldi. Dışarıdan soğuk, yağmur taşıyan rüzgârın bahçe parmaklıklarını ve çatıyı sallayıp silkelediğini duydu ve bu gecenin fena halde fırtınalı geçeceğinin işareti olarak algıladı.

12.

Konuk yatak odası evin zemin katındaydı. Stern ayakkabılarını çıkarıp soyunmadan geldiğini bile duymayacak kadar derin uykudaki Simon ile Carina'nın arasma girdi. Büyük çift kişilik yatağın birer ucunda, üstlerinde ince bir yatak örtüsüyle yatıyorlardı. Kavga etmiş ve uyurken dahi araya mesafe koymuş bir karı koca gibi.

Stern de bu mutlu tesadüften yararlanarak ikisinin arasına süzüldü. Carina uyurken yatakta sık sık sağına soluna dönerdi. Beş dakika sonra gelseydi, ikisini sarmaş dolaş, yatağın tamamına yayılmış vaziyette bulabilirdi.

Kalorifer tam kapasite çalışıyordu. Fakat günün korkunç sahnelerini gözünün önünde canlandıran Stern fena halde üşümeye başladı.

Buzdolabındaki ceset. Tiefensee, mezarlık. Ve her zamanki gibi Felix.

Yanına dönüp Carina'ya baktı. Örtünün ucundan dışarı çıkmış çıplak sol omzuna dokunmak istedi. Çok narindi ama şöyle bir dokunsa bile güçlü duruşunun belirtisi olarak hemen karşılık verebilirdi. Hafif dalgalı gür saçları yelpaze gibi yastığı kaplamıştı. Yan yatıyordu.

Stern gülümsedi. Onu ilk seferinde de bu pozisyonda görmüştü. Kollarını açmış, bacaklarını kendine çekmiş ve gözleri kapalı. Bir akşam bomboş villasına doğru giderken ani bir dürtüyle

yolunu değiştirip bir mobilya mağazasının önüne park etmesinin üstünden üç yıl geçmişti. Reyonları dolaşırken yataklardan birinde olağan üstü güzel, gerçek insanmış gibi görünen bir vitrin mankeni gördüğünü sandı. Ama Carina gözlerini açıp gülümsedi. "Bunu alayım mı?" diye ona sordu. Bir saat sonra yeni yatağı birlikte Prenzlauer Berg'deki çatı katına taşıyorlardı.

Onu terk edişinin nedeni de aniden gözlerinin önüne geliverdi o esnada. Üç yıl önce. O günlerde, seviştikten sonra, yanında uyanık yatarken unutmayı başarmış birinin neler hissettiğini ayrımsamıştı. Ateşli bir kucaklaşma sonrasında acı yüklü sahnelerin kafadan silinmesi ve sadece şimdiki zamanın varlığı. Kendini suçlu hissederek tıpkı o geceki gibi şimdi de uzattığı elini geri çekti. Felix'in anılarını albümdeki fotoğraflar gibi soldurup sarartacak yeni bir yaşama hakkı yoktu.

Ertesi gün hiçbir neden göstermeden Carina'dan ayrıldı, çok geç olmadan önce. Ona âşık olmadan önce.

Bu ve bunun gibi binlerde düşünce Stern'i yarım saat daha uyutmadı, sonra bitkinlik galip geldi, rüyasız bir uykuyla karanlığın gücüne teslim oldu. Tam dalmadan önce Carina'nın huzursuz kıpırdanışlarını ve ardından ensesine dikilmiş gözlerini hissetti.

Çocuk bir süre daha bekledi. Sonra, avukat düzenli soluk alıp vermeye başlayınca üstündeki örtüyü dikkatlice açtı, ayak ucundan peruğunu aldı ve parmak uçlarına basarak odadan çıktı.

13.

Bir şey kırıldı. Rahatsız edici ses iki kapı, bir merdiven ve yaklaşık yirmi metrelik hava boşluğunda dağılarak biraz sonra konuk yatak odasına aksetti. Stern içini çekerek bilinçli bir şekilde kendini uyandırdı. Parçalanma sesini bilinçaltıyla algılamıştı. Uyanmasına neden olan bir diğer şey de yüzündeki eldi. Carina düş görürken iyice hareketlenmiş, kolunu başının üstüne atmıştı.

Kısacık dinlenme süresinin mahmurluğu arasında Robert bu bilinçli olmayan sarılıştan sıyrıldı. Kaskatı olmuş sırtını yatağa bastırdı ve aniden bir huzursuzluk duydu. Ters giden bir şeyler vardı. Karanlık odada neyin değişmiş olduğunu anlaması fazla uzun sürmedi.

Stern yataktan fırladı ve banyoya koştu. Boştu. Simon yoktu. Yanlarında değildi!

Kapıyı açıp çoraplarıyla üst kata çıktı. Zaman duygusunu yitirmiş olduğundan ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Dışarısı karanlıktı, kafesli pencerelerden gördüğü kadarıyla tipik bir Berlin sonbaharı: akşamüstü, gece yarısı, sabaha karşı dört... hepsi olabilirdi. Gözleri koridordaki karanlığa alışınca uykudaki bir evin doğal işaretleri bilincine doldu: ısıtma sisteminin çıtırtıları, salondaki ayaklı saat, buzdolabının vızıltısı.

Buzdolabı!

Stern ışığı gördü. Koridorun sonunda kapalı mutfak kapısının altından sızan ışığı.

Yavaşça, "Simon?" diye seslendi. Üst katta uyuyanları uyandırmayacak kadar alçak sesle. Kapının arkasında onu bekleyen kişinin duyabileceği kadar yüksek sesle. Koridordan süzüldü ve açılan buzdolabının ışığı ile birlikte kulağına gelen ağız şapırtılarına anlam yüklemeye çalıştı.

Hiç düşünmeden fırlayıp kapıyı açması muhtemel Borchert keşke yanımda olsaydı, diye düşündü. Kendisi epey tereddüt ettikten sonra kapı kolunu tutup bükmüştü. Sonra içeri girdi ve kalp atışları rahatlama hissiyle sakinleşti.

"Üzgünüm." Simon yere diz çökmüş, bir mutfak beziyle seramik zemine yayılmış beyaz sıvıyı silmeye çalışıyordu. Korkarak Robert'e baktı ve ayağa kalktı. "Susamıştım. Şişe elimden kaydı."

"Sorun değil. "Stern'in kasılmış yüz hatları gevşedi, yerini bir tebessüm aldı.

"Gel buraya." Simon'a sarıldı, başını karnına yasladı. "Korktun mu?"

"Evet."

"Dışarıdaki rüzgârdan mı?"

"Hayır."

"Neden peki?"

"Fotoğraftan."

Stern bir adım geriledi, Simon'un gözlerinin içine baktı. "Hangi fotoğraf?"

"Şuradaki." Simon yerdeki sütü sildi ve çelik rengi buzdolabının kapağını kapattı. İçerisi öyle karardı ki Stern halojen lambalardan birini yaktı.

"Bu bir bebek," dedi Simon.

Stern'in buzdolabının kapısından aldığı fotoğraf en fazla dört yaşındaki bir çocuğundu. Sophie'nin kocası plastik küvette

tutmakta zorlandığı ikizleri yıkarken kameraya zoraki gülümsemişti.

"Ne var bunda?"

"Yarın, köprüde. Konu bebekle ilgili." Fotoğrafı tutan eli titremeye başladı.

"Bunu rüyanda mı gördün Simon?"

"Hımmm." Çocuk başını salladı.

Çıt. Çıt.

Simon anlatırken Stern tavandaki lambaya baktı, ışık yüzünden gözlerinin önünde kırmızı benekler belirdi.

"Ama fotoğrafı görünce hatırladım. Öyle korktum ki süt şişesini düşürdüm."

Stern tekrar yere baktı. Süt izi İzlanda haritasına benziyordu ve içine yayılan buz gibi soğukla tam örtüşüyordu.

"Orada bebekle ne yapacaklarını biliyor musun?" diye sordu. "Köprüde."

Simon bitkince başını salladı. Islak bez elinden düştü.

"Satacaklar," dedi. "Onu satmak istiyorlar."

TİCARET

"Ruh asla yok olmaz, en fazla eski barınağını yeni bir tanesiyle değiştirir, onun içinde yaşar ve etkin olur. Her şey değişir fakat hiçbir şey silinmez."
Pisagor

"Reenkarnasyon öğretisi binlerce kat ölüm ve milyonlarca kat acı tehdididir."
Hıristiyan dinî yayınlar yapan bir radyo istasyonunun "Yeniden Doğuş" konulu ana sayfasındaki resmî görüşü

"İsa ona şu karşılığı verdi: Sana doğrusunu söyleyeyim; bir kimse yeniden doğmadıkça Tanrı'nın Egemenliği'ni göremez."
Yuhanna 3:3-7

1.

"Ciddi olamazsın!"

Stern gözlerini bir anlığına otoyoldan ayırarak üstünde Bayern Münih futbol takımın resmî forması olan Borchert'e baktı.

"Neden ki? Gayet havalı."

Arkadaşı yine kan ter içinde kalmış, yan camı indirmeye debeleniyordu. Saatte altmış kilometre hızla arabaya dolan serin hava Stern'e de iyi geldi. Son yirmi dört saat içinde en fazla kırk dakika uyumuş olduğunu tahmin ediyordu. Sabah duş almayı başarmış ve eski karısından arabasını ödünç vermesini rica etmişti. Borchert'in şehir trafiğinden çıkıp buraya gelmesi çok zaman alacağından. Beklentisinin aksine Sophie hemen arabanın anahtarını getirmişti. Şaşırtıcı şekilde iş birliği içindeydi. Hatta Stern planının işe yarayıp yaramayacağını tespit edene kadar Carina ve Simon, Köpenick'te kalabileceklerdi.

"Beni dinle." Rüzgârın içeri taşıdığı ses nedeniyle neredeyse bağırarak konuşuyordu. "İçinde bulunduğumuz araç dünyada en fazla satılan küçük tip araba modeli. Ayrıca gümüş metalik, yani gezegende en tutulan renk. Başka sözcüklerle: Dikkat çekmemek için bundan daha iyisi olamaz. Ama sen kalkmış şu üstündeki zımbırtıyla kamuflajımızın ortasına ediyorsun."

"Aklını kendine sakla." Borchert camı kapattı. "Sola bir bak bence."

O anda bir konser salonunun önünden geçiyorlardı, karşı kaldırımda bir grup genç adam şehir kütüphanesinin önünden geçip Potsdam Meydanı'ndan yukarıya doğru yürüyorlardı. Stern bir an hayal gördüğünü sandı. Hepsi formalıydı.

Borchert, "Bugün öğleden sonra Bundesliga'nın[4] en iddialı maçı var. Hertha ve Bayern arasında. Şimdi yine soluna bak."

Sağ yanağında nemli bir dokunuş hissedene kadar Stern itaat etti.

"Ne yapıyorsun?"

"Sen de kamufle olmalısın dostum. Yakıştı da." Andi gülerek dikiz aynasını aşağı eğince Stern yanağında Bayern'in damgasını gördü.

"Olimpiyat Stadyumu'nun koltuklarında boş yer kalmadı, şehir dışından en az otuz beş bin futbol taraftarı bekleniyor. Gördüğün gibi bir kısmı daha önce gelmiş, caddelerde tezahürata başlamışlar bile. Arabanın içinde ciddi avukatlık takım elbisenle oturabilirsin. Ama dışarıda..." Borchert, Potsdam Caddesi'ni işaret etti. "Dışarıda bugün başka türlü kamuflaj var. Kostümlerimizin geri kalanı da burada."

Delilik. Komple delilik. Stern arka koltuğa kısaca baktı. Borchert futbol taraftar dükkânını yağmalamıştı sanki. Atkıdan eşofmana, kaleci eldiveninden kazağa kadar ne varsa. Bu kılıkta ortaya çıkacaklarını kimse tahmin etmez ve görse de tanımazdı. Başkentin sokakları bu prototipin binlercesiyle doluyken hele.

"Bizi böyle içeri bırakırlar mı, bilmiyorum." Direksiyonu Kurfürstendamm'a kırdı ve hızını düşürdü.

"Nereye?"

Borchert'le en taze fikirlerini paylaşmanın zamanı gelmişti. Simon'a göre yarın sabah erken bir saatte Berlin'deki herhangi bir

---

4 Alman 1. futbol ligi. (ç. n.)

köprünün üstünde bir buluşma gerçekleşecek ve bir bebek alınıp satılacaktı. Robert'in çıkış noktası, "Ses" in aracı olduğu ve iş onun yüzünden suya düşerse öldürüleceği yönündeki uyarısıydı.

"Bebek ticaretini kimler yapıyor, onu bize söyleyecek birini bulmalıyız. Bunun vasıtasıyla köprüye ve "Ses"e ulaşabiliriz. Ve bunun için de belli semtlere girmemiz gerekecek..."

Bu kelimelerin anlattığı şey beyninde zonkladı. Doğum lekeli çocuğun Felix'le ilgisi varsa (tabii öncelikle öyle bir çocuğun gerçekte var olup olmaması konusu vardı) kaderi çocuk ticareti yapan bir suç örgütüyle kesişmişti. Simon'un rüyalarında kendisiyle yer değiştiren bir intikamcının kovaladığı bir sadistle.

Stern *bu çılgınlığın gerçekçi bir açıklaması olabilir mi,* diye yeniden düşünmek zorunda kaldı. *Yine kendine Felix o zaman birine mi satıldı yoksa dirildi mi,* diye sordu. Ve yine tüm akılcı açıklama girişimlerine bir son verdi. Yeni doğan ünitesinde başka erkek bebek yoktu, tam yarım saat Sophie o ölü bedeni kollarında tutmuş, sonra da Felix defnedilmişti. Sol omzunda çizme gibi İtalya haritası benzeri doğum lekesiyle! Tabut, ölü yakma tesisinde fırına verilmeden önce Stern ona bir kere daha uzun uzun bakmıştı. Oğlunun hayatta olması en az küçük bir çocuğun doğmadan çok önce işlenmiş cinayetleri bilmesi gerçeği kadar mantıksızdı.

"Hey, orada mısın?"

Borchert soru sormuş ama Stern duymamıştı. "Sophie o gün kapandığı banyoda ne kadar süreyle kaldı?"

Robert şaşkınlıkla yardımcısına baktı.

"Hastanede mi demek istiyorsun?" *Felix'le banyoya kaçtığında*?

"Evet. Şu anda beyninin şu yaşlı hurdanın motorundan daha hızlı çalıştığının farkındayım, sen de bunu mu düşündün?"

Neyi? Sophie'nin bir şeyler yaptığını mı?

"Zırvalıyorsun. Delillik bu."

"Küçük bir çocuğun hayal dünyasındaki bebeği aramaktan daha büyük delilik sayılmaz."

"Sence banyoda ne oldu o halde?" Stern kabaran öfkesine hâkim olamazken diğer yandan da bu teoriye neden bu denli agresif tepki verdiğini düşündü. "Kapı kilitliydi. Başka girişi de yoktu. Sana göre içeride bir tane de ölü bebek doğurup omzuna İtalya haritası mı çizdi yani?"

"Tamam, tamam, unut gitsin." Andi teslim anlamında kollarını kaldırdı. "Şimdi işimiz bebeği aramak. Ama neden bu fahişeler bölgesinde yol alıyoruz, sorabilir miyim?"

Borchert kürdan gibi bacaklarıyla kaldırımda ilgisizce seke seke yürüyen bir hayat kadınına baktı. Kurfürsten, Lützlow ve Potsdamer caddeleri arasındaki bu kesim çok eskiden beri Berlin'in en berbat bölgesi olarak bilinirdi. Kızların çoğu on iki on üç yaşında hepatit kapar ve başka hiçbir yerde bu denli ucuz ve serbesti bulunmayan seks ticaretinin gerçekleştiği bu bölgede müşterilerine aktarırlardı.

Saat sabahın sekiz buçuğuydu ama şehrin turist akınına uğrayacağı böyle bir günde reşit olma yaşının çok altındaki seks köleleri sabahın erken saatinde müşteri avına çıkmışlardı. Ve çoğu da son kuruşuyla kadın kiralayan serseri ve asosyaller değildi. Hayatlarındaki pek çok yoksunluktan doğru dürüst düşünmeyi beceremeyen ve çocuk yaştaki bedenlerden en tarifsiz alçaklıkları talep eden zengin iş adamları, aile babaları başı çekiyordu.

Stern arabayı park edebileceği bir yer ararken, "Bir keresinde bir oğlancı, avukatı olayım diye bana başvurmuştu," diye anlattı. "Adam Almanya'da pedofili partisi kurmak istiyordu, politik hedefi yetişkinlerin on iki yaşından büyük çocuklarla seks yapmasını ceza yasasından çıkarmaktı. Porno filmlerde dahi çocuklar oynayabilmeliymiş."

"Bir Nisan şakası mı bu?"

"Maalesef değil."

Stern sinyal vererek ilk gördüğü boşluğa daldı. Yırtık kot pantolonlu ve parkalı bir kız koşa koşa yanlarına geldi.

"Tabii ki onu reddedip cehennemin dibine kovaladım, hafta sonları nerede zaman geçirdiğini ağzından aldıktan sonra."

"Dur tahmin edeyim."

"Tam üstüne bastın. Burada her yol var. Uyuşturucu, silah, kiralık katil, reşit olmamış yaşta satılık bedenler..."

"Ve bebekler."

Borchert kapıyı açıp arabadan indi ve fahişeye bir şeyler söyledi, o da orta parmağını gösterip bekleme yerine geri döndü.

"Uyuşturucu bağımlısı bir fahişenin yeni doğmuş bebeğini arabada bırakması gibi bir alışkanlık olduğunu ve hatta buna göz yumulduğunu biliyorum." Arabadan inen Stern öfkeyle anlatmaya devam etti: "Gerçi burada değil, Çek sınırına paralel bir yolda. Bu da bir bakıma işimize yarayabilir."

"Nasıl?"

"Berlin gibi bir şehirde bile kayıp bebek olayları ne olursa olsun sıra dışıdır. Fakat Simon'un anlattıklarına bakacak olursak burada da böyle işler dönüyor. Önemli olan şu anda doğru kapıyı çalmak. Bakarsın, bize bilgi verebilecek biri o kapıyı açar."

"Hangi kapıdan başlamak istersin?"

"Şuradakinden." Stern caddenin karşısında açık bir bina girişini gösterdi.

Leş gibi olmuş ve gece karanlığında bir ihtimal sadece tek ampulü yanan ışıklı reklam panosunda "Jacko Pizza" yazıyordu.

"İkinci arka avluda olmalı. Özel bir zil. Hemen birinci katta, sağda."

"İllegal bir kerhane. Biliyorum." Borchert sivrisinek kovuyormuş gibi ensesine bir şaplak indirdi. Aslında kafasından akan teri siliyordu.

"Öyle bakma. Eskiden ne tip filmler çevirerek para kazandığımı biliyorsun. İnsan istemese de çok fazla rezillik görür."

"O halde seni neden yanımda istediğimi iyice anladın, değil mi? Umarım koca gövdenin dışında bir başka silah daha vardır yanında."

"Var." Borchert Bayern eşofman altının cebinden dokuz milimetrelik bir tabanca kabzasını gösterdi. "Fakat içeri girmiyoruz."

"Neden?"

"Daha iyi bir fikrim var da ondan."

"Neymiş o?"

"Şurada."

Stern, yardımcısının hızlı hızlı yürümekte olduğu tarafa bakınca büyük bir gıda malzemesi dükkânı gördü.

"Ah, şimdi anladım," diye arkasından seslendi. "Nasıl da unutmuşum. Bu tip marketlerde bebek de satılıyor, değil mi?"

Borchert caddeyi bölen refüjde durup arkasına baktı.

"Evet. Gerçekten öyle."

Yüzündeki ifade, beden dili ve öncelikle ses tonu Stern'e tek bir şey anlatıyordu: Borchert şaka yapmıyordu.

2.

Ancak dördüncü mağazada amaçlarına ulaştılar. Değişen dükkân açma kapama saati yasalarına göre pazar günleri de çalışma izni olduğu halde bu süpermarket, hem de bugün şehirde büyük hareketlilik varken kapalıydı. İkincisinin kapıları müşterilere açıktı fakat burada da satış dışında her şey vardı: piyano ve İspanyolca dersi, Paris seyahat kılavuzu ve tavşan kafesi gibi. Kiralık eşyalı apartların karşısındaki bitkisel ilaç ve kozmetik malzemesi satan dükkânın önünde iki tane meşrubat dolabı, kapısındaki panoda da ders veren öğretmen duyurusu asılıydı. Borchert bu tip duyurulardan birinin karşısında kalakaldı; kullanılmış bebek arabasının renkli fotoğrafı, otuz dokuz avro. On taneden fazla yıpranmış duyurunun arasından bunu çıkarıp aldı ama bölge telefon kodunu görünce aksi aksi homurdandı. Bir sonrakine, semtin en büyük ve en modern marketine giderlerken yanlarından Hertha fanatiği tiplerle dolu bir araba geçti.

Stern de günlük kıyafetini uzun kollu bir kaleci formasıyla değiştirmiş, yüzünü, tıpkı Borchert gibi, komik bir futbol takımı kasketinin altına gizlemişti; kendini panayırda gibi hissediyordu.

Aldıklarını bez torbasına tıkıştırmakta olan yaşlı bir kadın gözlerini dikip ona baktı. *Kafamda plastik penis olsaydı bu kadar dikkat çekmezdim.*

"Böyle bir yöntemi daha önce hiç duymamıştım Borchert."

"Ondan işe yarıyor ya."

Paket kâğıtlarının ve eski pillerin atıldığı çöp konteynerlerinin yanında durdular. Bunların üstüne de özel, küçük duyurular yapıştırılmıştı.

"İnternette de böyle olduğunu düşünüyordum."

"Öyle zaten. Ama öncelik tablo, video ya da kullanılmış pantolonda."

Stern yüzünü buruşturdu. Ceza avukatı olarak ceza yasasından bildiği gibi resmî makamlar, profesyonel bilgisayar uzmanlarının çok gerisindeydi. Ülkeler arası özel birimler tespit edilmiş zararlı bilgisayar paylaşımlarını, internet sitelerini, haber gruplarını ya da forumları tespit edemiyorlardı. Bazı suç birimleri DSL bağlantılarını bulduğunda sevinçten deliye dönseler ve polis müdahale etse bile yasalar bu ahlaksızları tutuklamaya yeterli değildi.

Daha geçen hafta polisler binlerce kredi kartı yolsuzluğunu internetten izlerken çok sayıda çocuk tacizcisine ulaşmıştı. Fakat bu ekonomik dolandırıcılık, Veri Koruma Yasası'na çarpmış ve elde edilen kanıtlar geçerli sayılmamıştı. El konan hard disklerden birinde popüler bir emekliyle yeni doğmuş bir bebeğin fotoğrafları vardı. Bu inanılmaz eziyet ve işkenceden zevk alan hastalıklı beyinlere şu anda bile herhangi bir internet kafede rastlamak ne yazık ki çok mümkündü.

"Gerçek buluşma ağı fazla tehlikeli olmaya başladı," diye açıklayan Borchert altında küçük bir kart dizini saklayan bir motosikletin renkli fotokopisini gösterdi.

"Neden?"

"Şu ara genel bir saha taraması var. Polisler kuşkulandıkları sohbet odasına girip kendilerini genç kız diye tanıtıyorlar. Bir sapık atlarsa hemen buluşma ayarlıyorlar. Aşağılık rezil karşısında dişleri telli on iki yaşında bir kız çocuğu bulmayı umarken bileklerinde kelepçeyi buluyor."

"İyi uygulamaymış."

"Evet. O kadar iyi ki pedofiller yeni bir şey denemeye başladılar. Şunun gibi." Borchert A5 formatında bir duyuruyu çekip aldı.

"Aranıyor: Görüntüdeki gibi bir uyku imkânı," diye Stern yazıyı okudu. Altındaki küçük resim bir katalogdan kesilip yapıştırılmıştı. "Happy Young" isimli dar bir ahşap yatağı gösteriyordu, üstünde uzanmış yatan küçük bir erkek çocuk sırıtarak kameraya bakmıştı. En altta lazer baskıyla şunlar yazılmıştı:

6 ve 12 yaş için uygun.
Yatak lütfen rahat, temiz ve e.t. olsun.

Robert mide bulantısıyla kasıldı.

"İnanamıyorum."

Borchert kaşlarını kaldırdı. "Elini vicdanına koy da söyle bir süpermarkette müşteri duyurularına en son ne zaman baktın?"

"Hiçbir zaman."

"Böyle bir çağrıya başvuracak herhangi bir tanıdığın var mı?"

"Kesinlikle yok."

"Yine de tüm panolar böyle kâğıtlarla dolu, değil mi?"

"Bana şey demek istemiyorsun sanırım... şey."

"Demek istemiyorum, tam da onu diyorum. Bu tip yerlerin bir kısmı şehrimizin sapıkları ve delileri için irtibat merkezidir."

"İnanamıyorum," diye Stern tekrarladı.

"O zaman şuna bir bak. Daha önce hiç bu kadar uzun telefon numarası gördün mü?"

"Hımmm. Sıra dışı."

"Gerçek değil. Ve iddiaya girerim, Lübnanlı bir ön ödemeli kart sahibi ya da onun gibi bir şey yakaladık. Tek kullanımlık cep telefonu. Kullanıcı adını bulmak imkânsız. Ve şu..." Andi bir resim altyazısı gösterdi, "...çok bariz bir pedofil argosu. *Rahat:*

Ailesinin izniyle. Ve *temiz*: bakire ya da Aids testli. "*e. t.*" ise: ücretsiz eve teslim.

"Emin misin?" Stern, *üstümdeki futbolcu formasıyla atık kâğıt kutusuna kusmam uygun olur mu acaba*, diye düşündü.

"Hayır ama şimdi öğreniriz."

Borchert cebinden Stern'in ilk kez gördüğü bir cep telefonu çıkardı ve on sekiz hanelik numarayı tuşladı.

3.

"Evet, buyurun?"

Daha ilk kelimeyle birlikte Stern'in beklentileri yıkıldı. Hırpaniliği sesine yansımış yaşlı bir adam ummuştu. Yağlı saçlarını arkadan öne tarayan, delik deşik atletli ve telefonla konuşurken mantarlı ayaklarına bakan birini. Fakat hoş tınısı olan ses bir kadına aitti.

"Ehem, yani, ben..." Robert kekelemeye başladı. Kadın sesi cevap verince Borchert telefonu ona uzatıvermişti.

"Kusura bakmayın, sanırım yanlış numarayı aradım."

İsimsiz kadın, "İlan için mi arıyorsunuz?" diye sordu. Kibar, eğitimli ve Berlin aksanı olmayan biriydi.

"Ah... evet."

"Üzgünüm, kocam şu anda evde değil."

"Ya?"

Süpermarketten çıkmış, arabaya gidiyorlardı. Potsdamer Caddesi'ndeki trafik gürültüsü ve diğer sesler zaten kötü olan bağlantıyı etkilemesin diye Stern telefonu kulağına iyice yapıştırdı.

"Ama ne aradığımızı anladınız mı?" diye sordu kadın.

"Kısmen."

"Kaç yaşında?

Stern, "On yaşında," derken Simon'u düşündü.

"Uygunmuş. Ama biliyorsunuz ki erkek çocuk yatağı arıyoruz."

"Evet. Okudum."

"İyi. Ne zaman teslim edersiniz?"

"Ne zaman isterseniz. Bugün bile olur."

Az önce küçük fahişenin müşteri beklediği trafo kutusunun oraya geldiler. Cılız kızcağız yerinde olmadığına göre büyük ihtimalle yan sokaklardan birindeki bir arabanın koltuğundaydı.

"Güzel. O halde saat altıda anlaşmayı konuşmak üzere buluşmayı öneriyorum. Mexiko Meydanı'ndaki Madison'u biliyor musunuz?"

Öyle bir kafeye adım atmadığı halde Stern otomatik olarak "Evet," dedi. "Alo? Orada mısınız?"

Yanıt gelmeyince telefonu Borchert'e geri verdi.

Borchert, "Eee?" diye sordu. Ama sakinleşmek için Stern'in önce derin derin nefes alıp vermesi gerekiyordu. Neden sonra trans halindeymiş gibi konuştu.

"Bir şey anlamadım. Normal bir telefon konuşması gibiydi. Sadece satılık yatak için konuştuk gibi."

"Ama?"

"Ama konuşurken bambaşka bir şeyden söz ediliyormuş gibi hissettim." Stern konuşmayı hiç eksiksiz aktardı.

"Görüyorsun, değil mi?" dedi Borchert.

"Hayır. Şu an hiçbir şey görmüyorum," diye Stern yalan söyledi. İçinde yaşadığı şu dünyaya bakışı tamamen değişmişti. Süpermarkette Borchert bir perdeyi çekip açmış, insanların ahlaki ve vicdani maskelerinden sıyrılmış olarak gerçek yüzlerini gösterdikleri bir hayatı önüne sermişti.

Stern naif biri değildi. Kötünün varlığını o da bilirdi. Ama şimdiye dek satırların, kararların ve yasa maddelerinin ardına saklanmıştı. Kara bir delik gibi kendini yutmakla tehdit eden bu tür bir dehşeti bir müvekkilinin filtresinden süzmesi doğal değildi. Bu davayı üstlenmek için faturayı önce kendine kesmeliydi, duygusal bütçesi saatlik ücretini kaldıramıyor olsa da.

Borchert tam arabaya biniyordu ki Robert can acıtıcı bir soruyla onu durdurdu:

"Bunca şeyi sen nereden biliyorsun?"

Andi kasketin altından başını kaşıdı, sonra kasketi çıkarıp eline aldı. "Anlattım sana bunu."

"Zırva. Porno film çeviren biri çocuk tacizcilerinin son numaralarını nasıl oluyor da biliyor?"

Borchert'in yüzü karardı, arabaya girip oturdu.

"Tekrarlıyorum: Bu konu hakkında nasıl bu kadar çok bilgin var?" Stern de yan koltuğa oturdu.

"İnan ki duymak istemezsin." Andi motoru çalıştırdı ve dikiz aynasına bir göz attı. Boynunu kırmızı lekeler basmıştı. Sonra Stern'e baktı ve dudaklarını sıktı.

"Harry'ye bir ziyaret yapalım bakalım."

"Harry kim?"

"Kaynaklarımdan biri. Bize tavsiyede bulunabilir."

Borchert park yerinden çıktı, durduk yere trafik kontrolüne yakalanmamak için hız limitine uyarak yol almaya başladı.

"Hay lanet olsun, ne tavsiyesi?"

Borchert ona ciddi bir şaşkınlıkla baktı. "Ne yani, onlardan biri olduğunu kanıtlayacak herhangi bir işaret olmadan mı öğleden sonra kafedeki buluşmaya gideceksin?"

Stern yutkundu.

Onlardan biri.

Boynundaki taraftar atkısını iki ucundan tutup sıkıca aşağı çekti. Pamuklu materyalin ensesindeki baskısının farkında bile değildi. Şu sapıklar topluluğunun bir üyesi gibi görünme mecburiyeti, düşündükçe nefesini kesiyordu.

4.

Harry'nin pejmürde hayatını sürdürmeye çalıştığı semtte, başkente akın etmiş turistlerin yüzlercesi tur atıyordu. Tatilciler barındığı yerin birkaç metre yakınma kadar sokuluyor, yolculuğun yorgunluğu Berlin'in sonraki günlerde onlara sunacağı güzelliklerin sevinciyle önemsenmiyordu. Gece hayatının tadını çıkarmak, Reichstag'ı görmek ya da sadece otelde kalma zevki bile onlara yeterdi. Fakat Harry'nin ölümü beklediği on bir rezil metrekareye adım atmak planları arasında yoktu.

Karavanı otoyol köprülerinden birinin tam altında, Schönefeld Havalimanı'na en fazla bir kilometre uzaklıktaydı. Bir yan yola saptıklarında Stern, Sophie'nin Corolla'sının yerdeki çukurlara dayanamayacağını düşündü. Araba, inişe geçmiş bir Cessna gibi inim inim inliyordu.

Neticede Borchert'in bir bildiği vardı herhalde ki az sonra eğilip bükülmüş kafesli bir tel çitin arkasına park ettiler. Son yüz metreyi yürüyerek gittiler ve Borchert'in ona zorla giydirdiği sağlam futbolcu ayakkabılarına Stern ilk kez minnet duydu. Yine yağmur yağmaya başlamış, yerdeki toz toprağı çamura dönüştürmüştü.

Harry'nin barınağını henüz seçememiş olan Stern, "Hangi delikte bu?" diye sordu. Tek gördüğü şey devasa iki çelik beton kolonun arasındaki berbat bir çöp yığınıydı. Otuz metre tepelerinden geçen arabaların gürültüsü attıkları her adımla birlikte

artan iğrenç koku kadar dayanılmazdı. Köpek kakaları, çürümüş sebze ve kokuşmuş su.

"Düz yürüyeceğiz, yol bizi götürecek." Borchert omuzlarını kaldırdı. Stern gibi o da atkısını ve kepini arabada bırakmış, kalın ensesi yağmurun darbelerine karşı açıkta kalmıştı. Robert, çöp dağının arkasındaki şampanya sarısı karavanı henüz görmemişti ki adamın biri üstünde delik deşik bornozuyla ıskartaya çıkmış araç lastiklerinden bir tepenin arkasından çıkageldi. Borchert'den daha uzun ama çok daha zayıftı. Belli ki beklenmeyen konukları fark etmemişti çünkü yalpalayarak yürüdü, geğirdi ve kırık bir sandalyenin üstüne işedi. Bu arada başını arkaya yatırmış, yukarıdaki otoyola bakarken yağan yağmura yüzünü vermişti.

"Erkencisin bakıyorum Harry?"

Adam hareketlendi. En az dört otomobil boyu uzakta olmasına karşın yüzünde beliren korku ifadesi görülmeyecek gibi değildi.

"Kahretsin!" Harry sabah tuvaletini yarıda bıraktı, köşeyi hızla döndü ve elindeki temizlik malzemeleriyle birlikte kendini açık karavan kapısından içeri attı. Gerçi kapıyı kilitleyebilirdi ama bu zayıf engeli aşmanın Borchert için çocuk oyunu olacağının farkındaydı. O, karavanı çıplak elleriyle anayola kadar itebilecek güçteydi. İki erkek karavanın basamaklarından çıkarlarken korkuyla bakmakla yetindi.

"Pööööh, burada kim ölmüş?"

Stern ve Andi burunlarını tıkayıp ağızdan nefes almaya başladılar. Karavan yeniyken yerdeki halı bir zamanlar sarı olmalıydı. Şimdiyse zemin ve plastik duvarlar küf içindeydi. Ufak mutfak nişinde kırık tabaklar, kirli karton bardaklar ve eskiden salam olması muhtemel ama şimdi açık bir yara gibi görünen şey üst üste yığılmıştı.

Harry, "Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu. Lamine köşe kanepenin en uzak köşesine sinmişti. Pizza kartonlarıyla doluydu, onların üstünde yatıp kalkıyor olmalıydı.

"İyi bilirsin." Bazı sinema filmlerinde doksan dakika süren korku ve dehşet yüklü havayı Borchert tek bir cümleyle betimlemişti.

"Bilmiyorum. Ne? Size bir şey yapmadım ki."

Borchert boksör gibi omuzlarını silkeleyince Harry kendini iyice ufaltıp görünmez yapmaya çalıştı.

Stern buradan bir an önce çıkmak istiyordu. Adamın korkunç yüzüne bakmak bile bunun için yeterliydi. Geceyi yüz üstü ısırgan otlarının arasında geçirmiş gibiydi. Alnı, yanakları ve boynu silme iltihaplı yaralarla kaplıydı. Bir kısmı kaşımaktan açılmıştı.

"İstediğimiz şeyi bize verirsen hemen gideriz."

"Ne o?"

"Dostlarından kimler çocuk ticareti yapıyor?"

"Dinle beni Andi, sen de biliyorsun. O işlerin içinde değilim artık."

"Kapat çeneni ve cevap ver: Bir bebek hakkında ne biliyorsun?"

"Ne bebeği?"

"Pazartesi günü ufak bir çocuk satılacak. Senin gibi ruh hastası bir pezevenge. Senin kulüpte buna dair neler duydun, öt bakalım!"

"Yemin ederim bilmiyorum. Bu işlerle alakam kalmadı. Ne bağlantım var ne bilgim. Sıfıra sıfır, Andi. Bilseydim her şeyi söylerdim ama gerçekten bilmiyorum. Hapse girdiğimden beri benimle kimse konuşmuyor. Bedelini ödedim halbuki değil mi?"

Harry kesik kesik konuşuyordu. Bazı kelimeler ağzından hızla dökülüyor, bazıları anlamsızca uzuyordu. Stern, *acaba Borchert'in tehdidinden mi konuşması bozuldu,* diye düşündü.

"Bana maval okuma."

"Okumuyorum Andi, sahiden okumuyorum. Yalan söylemiyorum sana. Hele sana. Biliyor musunuz..." İtaatkâr bakışlarını çevirince Stern oradan dışarı fırlama şansının kalmadığını anladı.

"Tamam bir bok yedim. On altı yaşında sanmıştım, yeminle. Ama kimse bana inanmadı. Bazen gece gelip beni dövüyorlar. Şunu görüyor musunuz?"

Bornozunun önünü açıp göğsünü Stern'e gösterdi. Her yanı çürük içindeydi. Röntgen çekilmeden anlaşılmazdı belki ama Stern birkaç kaburgasının kırık olduğuna hükmetti.

"Etraftaki gençler. Birileri gidiyor, birileri geliyor. O zamanlar ne yaptığımı sağdan soldan duymuşlar. Üstümü parçalıyor, çizmeleriyle tekmeliyorlar. Bir keresinde yüzüme asit döktüler."

Harry yara dolu yüzünü uzatınca Stern acımayla karışık tiksintiyle bir adım geriledi. Aralarında bir tek Borchert gayet sakindi. Bu korkunç eziyet masalından zerre etkilenmemişti. Hatta aksine. Harry'ye güldü, sonra olanca öfkesiyle yumruğunu ağzının üstüne patlattı.

Darbe öylesine güçlüydü ki adamın kafası karavanın plastik duvarlarına yapıştı ve bir delik açtı.

Harry, "Kahretsin, hayır!" diye mızıldanırken kanlı bir dişini yere tükürdü.

Aynı anda Stern de kükredi.

"Andi, dur! Ne yapıyorsun böyle?"

"Lütfen dışarı çık."

"Hayır, çıkmıyorum. Kafayı yedin sen!"

"Sen anlamazsın," diyen Borchert silahını çıkardı. Metalik bir tıkırtı duyan Stern emniyet mandalını açtığını anladı.

"Kaybol! Hemen!"

"Hayır, buna izin veremem. Harry ne yapmış olursa olsun, şiddet çözüm değil."

"Öyle bir çözüm ki!"

Borchert silahını kaldırıp avukatın alnına hedef aldı.

"Bir daha tekrarlamayacağım."

"Gitmeyin. Lütfen gitmeyin." Harry'nin gözleri Borchert ile Stern arasında gidip geliyordu. Kan revan içindeki adam idam hükmünün uygulanacağını ancak son saniyede kavramış birine benziyordu şu anda. Borchert'in devreleri ise tam anlamıyla yanmıştı. Dün "Titanic"te kapıya koşarkenki gibi o eşiği atlamıştı artık. Burada ne varsa yok edebilirdi. Her türlü engele rağmen. Gerekirse eşlik ettiği adam da buna dâhil olmak üzere.

"Ah Tanrım, lütfen gitmeyin!.. Hayır!"

Borchert tarafmdan kapıdan dışarı itilen Stern sürgünün sesini duydu ve adamın yalvaran, panik içindeki sesinin kafasından asla çıkmayacağını anladı.

5.

Vahşi doğada bir çatışma sırasında hayvanların mantıksız davranış biçimi göstermesini araştırmacılar durumdan kaçış dürtüsü olarak niteler. Örneğin bir kırlangıç yavrularını korumakla kaçıp kurtulmak arasında kararsız kaldığı anda kendini temizlemeye başlar. İşte şu anda da Robert Stern davranış bilimi uzmanlarının inceleyebileceği en iyi objeydi.

Arkası sarsılan karavana dönük, deli gibi çöp yığını karıştıran Stern de kaçmak, yardım çağırmak ya da müdahale etmek arasında ne yapacağını bilemeden kalakalmıştı. Kendini, *savunacak bir alet arıyorum*, diye ikna etmeye çalıştı. İki dakika önce çığlıkları kesilmiş olan Harry'nin arkasında olduğu kapıyı kırabileceği sivri uçlu bir cisim ya da metal bir çubuk. Bağırarak söyledikleri ilk başta anlaşılıyordu. Sonra acıklı sesi duyulmaz oldu. En son bir gürültü eşliğinde karavan düzenli aralıklarla şiddetle sarsılmaya başladı.

Stern hızlandı, bir aküyü yana itti, eski bir çamaşır makinesinin hortumunu çekip bir kement gibi kullanma umuduyla kopardı. Bunun dışında iğrenç kokan çöplerin içinde işe yarar başka bir şey bulamadı. Zaten çift namlulu bir av tüfeği bulamadığı sürece karavanın içindeki çatışmayı durdurması mümkün değildi.

Yine de aramaya devam etti ve ancak ortalığa hâkim olan sessizliğin ayırdına varınca durdu. Aniden iniltiler, yakarışlar

ve dökülüp saçılanların gürültüsü durmuş, otoyoldaki trafik sesi yeniden en yüksek akustik seviyeye ulaşmıştı.

Stern dönüp bakarak dayak partisi bitti mi yoksa sadece ara mı verdi diye bir işaret aradı. Karavanın oradaki çamur deryasına basmış, kökeni meçhul bir bok yığınına girmiş ama aldırmamıştı. Arkasındaki manzaradan fena halde ürkse de karavanın pleksiglas penceresinden içeri bakmak için ayak uçlarında yükseldi. Ve iki adım sağındaki kapı hızla açılınca az kaldı sırt üstü yere yapışıyordu. Borchert dışarı çıktı. Kırmızı formasının rengi değişmiş, döktüğü terden üstüne yapışmış ve siyaha dönmüştü. Stern ise Andi'nin yüzünü görünce titremeye başlamıştı. Alnından akan ter damlacıkları burun kanatlarından çenesine süzülüyordu. Sanki az önce Harry'nin barınağını insana yakışır şekilde tamir edip kan kırmızı renge boyamış gibi.

Stern'i görünce, "Gerçekten bir şey bilmiyor. Gidelim," diye özet geçti. Bir yandan da parmaklarını kapıya sıkıştırmış biri gibi yüzü acıdan buruşmuş vaziyette sağ elini sallıyordu. Derisindeki sıyrıklardan anlaşıldığı kadarıyla Harry'yi değil, dikenli bir tel yumağını dövmüştü sanki.

"Bu son olsun. Böyle gitmez. Vazgeçiyorum." Stern ona sırtını döndü ve hızla uzaklaştı.

Andi, "Neden vazgeçiyorsun?" diye arkasından seslendi.

"Bu çılgınlıktan. Bunun bir sonu olmalı. Polise gidip teslim olacağım. Onlara burada yaptıklarını da anlatacağım ayrıca."

"Ne? Ne yapmışım ki?"

Stern dönüp baktı.

"Güçsüz, tamamen savunmasız bir adama işkence yaptın. Yaşıyor mu diye bakmaya dahi korkuyorum."

"Yaşıyor. Maalesef."

"Sen çatlaksın Andi. Oğlumun hayatı için yapıyor olsan da durup dururken suçsuz insanlara saldıramazsın."

Borchert çamurlu zemine tükürdü.

"Yanılıyorsun. Hem de iki kere. Birincisi burada konu yeniden doğuş zımbırtısı ve senin Felix değil. Yarın bir bebek satılacak, unuttun mu? Ve ikincisi..." dedi Andi havada tırnak işareti yaparak, "...*bu adam* suçsuz değil. On bir yaşında bir çocuğa tecavüz etti. Onun gibi bir bokun üstüne çekilecek sifon suyuna bile yazık."

"Cezasını çektiğini söyledi."

"Evet, kodeste. Dört yıl. Ya sonra?"

"Bir daha yapmamış. Kendin de gördün zaten, ölüp gidiyor. Onca dayağa ne gerek vardı?"

"Maalesef öyle çabuk öleceğe benzemiyor."

Borchert'in Stern'e doğru attığı fotoğraflar yere düşüp çamura saplandı. Robert eğildi ve zehirli yılanmış gibi tiksintiyle yerden aldı.

"Evet, bak bakalım onlara, sakin sakin bak. Az önce dostun Harry'nin döşeğinin altında buldum."

Stern önce nefes bile almaya korktu; etrafındaki kötülüğü solumaktan korkar gibiydi.

"Ne oldu?" Bu kez de Borchert eğildi ve pisliğin arasından renkli polaroid fotoğraflardan birini aldı. Gözleri korkudan irileşmiş, ağzına siyah bir lastik top tıkılmış bir kız çocuğu.

"Harry iyi insan, ha? İddiasına varım çocuk beş yaşından büyük değil. Ve bunlar sadece fotoğraf. İstersen içeri girip videoları da getireyim!"

Bu fotoğrafların ne zaman çekildiğinin önemi yoktu. Harry'nin barınağında çekildiği gerçeği onun hâlâ aktif olduğunun kanıtıydı.

Bir şeyler söylemek istedi ama kelimeler diline takılıp kaldı. İki dünya arasında sıkışıp kalmıştı: hasta ve sapık bir çocuk tecavüzcüsü ile şu evrende ancak kaba güçle hayatta başa çıka-

bilen Andi'nin dünyaları. Üçüncü bir dünya, kendininki, silinip gitmişti.

Arabaya doğru yürürken, "Ya şimdi?" diye sordu. Yağmur nedeniyle Stern gözlerini yoldan ayırmıyordu. Su onda temizleyici etki yaratmıyordu artık. Kirini pasını yıkamak yerine cildinin gözeneklerinin ta derinlerine nüfuz ediyordu.

"Şimdi sakinleşelim ve plan yapalım."

Borchert sürücü kapısını açıp iri gövdesini direksiyonun arkasına sıkıştırdı. Stern binene dek Corolla'nın dengesi sola doğru hafif çarpıldı.

"Mexiko Meydanı'ndaki buluşmaya kadar üç saatimiz var."

Borchert kontak anahtarını çevirdi ama araba önce sarsılıp sonra durdu. "Ah, lütfen olmasın, lütfen." Tekrar denedi. Nafileydi. Motor sudan boğulmuştu.

"İşe yarayacak bir tavsiyen var mı?" Arabanın bozulması Stern için dert değildi. Son saatlerde yaşadıklarına bakılınca bu somut olan tek şeydi hatta. Ne Simon'un geleceğe dair gördükleri ne de "Ses" ön kaputu açıp bir el hareketiyle sorunu dünyadan defedecek şeylerdi.

Borchert, "Şunlar var," diye güldü.

Sevincinin nedeni üçüncü denemede küçük arabanın çalışıp benzini yemesiydi.

"Bu fotoğraflar referansımız." Karavanın önünde yerden topladığı resimleri koyduğu göğüs cebine vurdu.

"Böyle şeyler irtibatlı kişiler olmadan ele geçmez. Bunlardan kimde varsa, ortamdan başkalarını tanıyor demektir. Bu öğleden sonra hanımefendinin önüne bunlardan daha iyi bir kartvizit koyamazsın."

Stern emniyet kemerini taktı ve midesinden yükselen bulantıyı önlemek için yüzünü buz gibi avuçlarına gömdü.

Araba biraz ilerleyince, "Sana önce de sordum," diye konuşmaya başladı. "Bu ayaktakımını nasıl bu kadar iyi tanıyorsun? Bunca şeyi nereden biliyorsun?"

Süpermarketteki duyuru panosu. Harry. Fotoğraflar.

"Yakamı bırakmayacaksın, değil mi? Tamam, söyleyeceğim. Onların tam ortasındayım."

Stern'in içinde dehşetli bir korku kabardı.

"Hem de dibine kadar batmışım. Harry'nin soyadını biliyor musun?"

Stern duymak isteyip istemediği yönünde daha kendini çözememişti ki söyledi:

"Borchert. Benimki gibi. Harry benim küçük, şirin, sevgili üvey kardeşim."

Corolla yan yoldan caddeye çıkarken Stern bu korkunç yerin hayatı boyunca peşini bırakmayacağını hissetti. Şu anda Andi onu havalimanına götürüyor ve ülkeyi terk ediyor olsa bile Harry'nin, karavanının ve çöplüğün bir parçası hep onunla olacaktı. Bu nedenle şehir otoluna çıkıp Zehlendorf yönünde akan trafiğe karışmaları umurunda bile değildi.

6.

Kafenin görünümü Stern'in duygularıyla aynıydı. Boş, terk edilmiş, ölü. Bir öğrenci orkestrasına ait konser duyurusunun çarpık şekilde tutturulduğu kapının önünde Stern bir süre kararsızlıkla durdu. Sonra vitrine doğru, sağa yürüdü. Bir levhada kırmızı beyaz harflerle "Kiralık" yazıyordu, altında da profesyonel bir emlak komisyoncusunun e-posta adresi vardı. Stern tozlu camdan içeriyi görmeye çalıştı. Zevksiz, uzun bir masa ile oraya buraya dağılmış ahşap sandalyelerden başka bir şey yoktu.

Anlaşıldı, diye düşündü. *Gerçekten içeride beni bekliyorsa şurası kesin ki kadın yatak satın almak istemiyor.*

Stern arkasına baktı, Jugendstil ya da başka deyişle *art nouveau* tarzında inşa edilmiş istasyon binasının soğan formundaki görkemli çatı görüntüsünün tadını çıkardı. Zehlendorf'un kalbindeki bu şahane meydandan gelip geçenlerin şu arkasındaki ıssız, utanç lekesi kafe için ne düşündüklerini merak etti. Zili olmayan giriş kapısı ancak omzuyla itince aralandı. Etrafını süzdü. Yayaların ona dikkat etmediğini anlayınca içeri girdi ve beklenmedik hoş bir koku burnuna gelmeden önce boş kalmış odaların o tipik tozlu havasını hissetti. Hoş koku dünyaca tanınmış bir markanın kadın parfümüydü.

Pencere önünde oturmuş sigara içen kadına doğru attığı her adımıyla birlikte tahmini yaşını yeniden gözden geçirmek

zorunda kaldı. Uzaktan bakınca kırk gibi duruyordu ama karşısına geçip oturduğunda en az yirmi yaş daha büyük olduğunu saptadı. Kuşkusuz doğal yaşlanma süreci estetik dokunuşlar ve botoksla hayli gerilemişti. İyice yakından bakınca görülen bir gerçek. Cildi gergindi ama ellerindeki yaşlılık lekeleri ve sarkık boynu yaşını ele veriyordu. Bu kadının polisle karşı karşıya gelmesi halinde onu teşhis edemeyeceğinden neredeyse kesinlikle emindi. Kafasındaki gümüş rengi kâküllü peruğu ve gözlerini gizleyen kocaman, siyah camlı gözlüğü laf olsun diye takmadığı kesindi.

"Kimliğinizi görebilir miyim?"

İlk soruya hiç şaşırmayan Stern cüzdanını çıkardı.

Borchert uyarmıştı zaten. Bazı pedofil çevrelerinde anonim kalmamak en iyi koruyucu önlemdi. Herkes herkesi tanırdı. Mafya örgütlerinde olduğu gibi ekibe katılmadan önce cezasının kesilmesine çok dikkat edilirdi. Bunun için de yeni katılan bir elinde kimliği, diğerinde illegal porno albümüyle fotoğraf çektirir ve kartotekste saklanırdı.

Stern öksürerek genzini temizledi ve talep edilmediği halde polaroid fotoğrafları kahverengi beyaz masa örtüsünün üstüne koydu.

"Yeni başladım."

Kadının gösterdiği tek tepki yanağındaki hafif titreşim oldu. Baştan anlaşılmadıysa bile, bu davranış şekli her şeyin tam kanıtıydı. Normal bir insan fotoğrafları görünce derhal polisi arardı. Öncelikle de zararsız bir alışveriş görüşmesi bekliyorsa. Fakat kadın kemikli parmaklarıyla incecik sigarasını tüttürmeye devam etti. O korkunç fotoğrafları ters çevirme zahmetine bile katlanmadan.

"Yine de sizden ayağa kalkmanızı rica ediyorum."

Stern söyleneni yaptı.

"Soyunun."

Bunu da bekliyordu. Sonuçta polis olabilirdi. Bir ajan. Ya da gayet mükemmel hazırlanmış sahte kimliği olan biri. Borchert'le kimliği açığa çıkarsa neler olabileceğini uzun uzun tartışmışlardı. Hakkında suç duyurusu bulunan bir avukat. Hastaneden çocuk kaçırma.

Borchert bunun yararlı olabileceğini söylemişti. Suçlu olarak o da onlardan biriydi şu anda. Yine de o uzun konuşma gerekliydi. Planladıkları gibi kaçma durumunda kalırlarsa yeni bir kimlik edinmeye zaman kalmamıştı.

"Şortu da."

Kadın, Stern'in kalçasını işaret etti. Karşısında yarı çıplak dönünce kadın keyifle guruldadı. Sonra kucağındaki suni deri çantayı açtı ve küçük siyah bir çubuk çıkarttı.

Havaalanı girişindeki metal detektörüyle kontrol ediyormuşçasına çubuğu her tarafına dokundurdu. Ardından aynı işlemi masada duran kıyafet yığınında da tekrarladı. Robert yarım saat önce Schloss Caddesi'ndeki tıklım tıklım dolu bir alışveriş merkezinden kendine düzgün bir takım elbise, gömlek ve iç çamaşırı satın almıştı. Büyük olasılıkla onlarca güvenlik kamerasının kaydına girmişti ama bu riski göze alması kaçınılmazdı. Daha ilk buluşmada futbolcu formasıyla ortaya çıkarsa kendi oğlunu yabancıların aşağılık seks oyunları için satışa çıkaran bir baba gibi görünmesi inandırıcı olmazdı.

Kadın, "Güzel," dedi. "Giyinebilirsiniz."

Stern doktor muayenesinden geçmiş biri gibi davranıp oralı olmadı. Sandalyenin ahşabı çıplak poposuna buz gibi gelmişti.

Kadın gözlerini adamın kıllı göğsüne dikerek, "Yatak nerede?" diye sordu. Soğuktan dolayı meme uçları büzülen Stern kendinden tiksindi.

Kadın bunu büyük ihtimalle cinsel uyarı diye algılayacaktı ki bu da tiksintisini katlıyordu.

"Dışarıda."

Kadın bakışlarını izledi. Yarı inik dantel perdeyi sağdan sola çekti. Arkasındaki dünya sonbahara özgü kızıl tonlarda parlıyor, günün bu yağmursuz saatlerine güneş son ışınlarını yolluyordu. Bir karı koca tasmalarından tuttukları köpeklerini gezdirmek üzere bu muhteşem meydanda yürüyüş yapıyorlardı. Hafifleyen rüzgârın ayak uçlarında dans ettirdiği kuru yapraklara zevkle bakarak.

Fakat Stern dışarıdaki bu güzelliklere çok uzaktı. Arka koltuğunda Simon'un işaret beklediği park etmiş arabaya baktı ve meydan gözlerinin önünde kapkaranlık oldu.

7.

İki yıl önce, ilk radyoloji tedavisi yapılmadan önceki gece, Simon kaldığı yurtta iki ciltlik bir ansiklopedi keşfetmişti. Ortak yemek salonundaki sallanan kitaplıktan birinci cildi alıp odasına götürdü.

A harfi ile başlayan tüm konulara dair okuduğu bilgilerden müthiş etkilenerek, ansiklopedik sistemi uygulayıp her gün yeni bir kelime öğrenmeye karar verdi. A'dan Z'ye.

Ve böylece ertesi sabah Profesör Müller önce yurt müdiresini, sonra da kendisini Seehaus Hastanesi'nde ofisine buyur edince ne kederli ne öfkeli ne de mutsuz ruh halindeydi. "İnfaust" ya da "tümör" gibi sözcüklerin anlamları izah edilince ansiklopedide henüz o harflere gelmediği için ilk anda düş kırıklığı hissetti.

Bugün de yeni bir kelime öğrenmişti. *Pedofili.* Robert önce tekrarlamak istememişti. Az sonra olacaklar hakkında çocuğu önceden aydınlatırken kelime ağzından kaçmıştı.

Hep yanımda kal. Sakın bir adım bile uzaklaşma. Ve ne olursa oldun sadece beni dinle, anladın mı?

Araba kapısını açarken Stern'in sözleri Simon'un kulaklarında çınlıyordu:

Sadece sana söylediklerimi yap. Buluşacağımız insanlarla sakın konuşma, duydun mu? Onlar pedofil. Kötü insanlar. Gülümserler, elini tutmak, sana dokunmak isterler. Bunlara asla izin verme.

Robert pencereden tekrar eliyle gel işareti yapınca Simon arabadan inmek için hızlandı. Avukatın yüzü çok kederliydi. Bu bakışı hastalığını ilk kez duyduğu andan hatırlıyordu, şimdi de gözlerinde öyle derin bir üzüntü görmüştü ki ona, "Merak etme, üzülme," demek geçmişti içinden. Çünkü bugün esasında iyi bir gündü. Ağrı çizelgesinde üç numarayı hak eden bir gün. Ağrısı yoktu, yorgunluk hissi hafif düzeydeydi ve sol elindeki hissizlik de geçmişti. Ama epilepsi ataklarından sonra hep olduğu gibi aşırı yorgundu, buraya gelirlerken arabada uyumuştu zaten.

Borchert onları almaya Sophie'nin evine gittiğinde, Carina çocuğu bırakmak istememişti. Arka kapıyı çaldığı sırada ikizlerle birlikte çizgi film izliyorlardı. Sonra Carina, Andi ile yan odaya geçmişti ve filmdeki seslerle müziğin arasından, içeriden ancak tek tük kelime kulağa çalınmıştı.

"...tek şansımız... hayır, sadece görünecek... sorun yok... tehlikeli değil... hayatım üstüne garanti veririm..."

Sonunda Carina salona geri dönmüş, çocuğa hırsla kadife ceketini giydirmişti. Yola çıktıktan sonra Carina Golf marka arabasını almış, meydana kadar iki ayrı arabayla gelmişlerdi,. Çocuk avukatını gördüğü için sevinmişti. Şimdi de başla işareti veriyordu.

Simon, "*Güle güle Carina,*" diye kadınla vedalaşmak isterdi ama Robert konuşmasını kesinlikle yasaklamıştı.

Sakın arka koltuğa bakma. Sakın tek kelime konuşma.

Simon yasakları çiğnemedi ve dümdüz karşıya bakarak Madison Kafesi'nin giriş kapısına koştu. Omzuyla iterek barın loş ışıklı ortamına girdi.

Mekânı sadece tek bir ampul aydınlatıyordu, sol arka köşede. Onu görünce sandalyeden kalkan Robert'in görünüşünde bir tuhaflık vardı. Saçları dağınık, yeni takım elbisesinin ceketi doğru dürüst iliklenmemiş, gömleğinin ucu pantolonunun be-

linden dışarı çıkmıştı. Sanki biriyle dövüşmüş gibi. Gerçi şu anda dönüp ona bakmakta olan gözlüklü kadınla dövüşmüş olamazdı tabii. Kıyafeti tiril tiril, saçları tel tel taranmış gibi gayet muntazam ve parlaktı. Simon masaya ulaşmadan hemen önce hafifçe sendeledi. Bakınca spor ayakkabılarından tekinin bağcığının çözülmüş olduğunu gördü. Bağlamak üzere eğilince hafifçe başı döndü. Ama kadının o komik sesini yine de duydu:

"Gel sana bir bakayım oğlum."

Ayağa kalkabilmek için iki eliyle yerden destek aldı. Kadın tam karşısında dikilince bir anlığına bitkinliğini unuttu ve gülmek istedi. Bir keresinde televizyonda gördüğü şu paraşütçüyü anımsatmıştı ona. Çıkık elmacık kemiklerinin üstündeki cildi rüzgârın hızıyla arkaya bastırılmış gibi duruyordu.

"Kaç yaşındasın bakayım?" Soluğu sigara kokuyordu.

"On. Tam on oldum." Simon dilini ısırıp ürkekçe Robert'e baktı.

Konuşmamı yasaklamıştı.

Ama avukat neyse ki kötü kötü bakmıyordu.

"Güzel. Çok güzel."

Kadının elinde aniden siyah bir metal çubuk belirdi. Stern hızla bileğini tuttu.

"Burada olmaz..."

"Hayır, hayır." Kadın sahte bir tebessümle ona baktı. "Burada soyunması gerekmeyecek. Ancak kocam da bize katıldıktan sonra. Bu deneyimi daha sonra paylaşacağız."

Simon elindeki şeyi neden karşısında oraya buraya salladığına bir anlam veremedi. Şu komik gözbağını neden takmak zorunda kaldığını da anlamadı, hiçbir şey göremiyordu ki. Ama Robert tak deyince takmıştı. Korkmuyordu. Avukatı yanında olduğu sürece, hiç. Hoş, o şu anda oldukça korkmuş gözükse de.

Ama neden? Birlikte oldukları sürece kötü bir şey olmazdı.

Bu nedenle elini sımsıkı tuttu. Sırf kendi için değil, kadın tarafından mal kabulü kapısından arka avluya götürülen Robert'i de sakinleştirmek için. Bindikleri araba yeni kokuyordu. Arabada parmaklarının arasındaki el titremeye başladı. Simon, motorun hafif titreşiminden limuzinin harekete geçtiğini anladı.

8.

"Arkalarında mısın?"

"Evet, tam dibinde." Carina rahatlayarak araba koltuğuna dayandı. Borchert acil durumlarda araması için telefon numarasını ona önceden vermişti. Tek kullanımlık sim kart adına kayıtlı değildi ve polis iz takibi yapamazdı. Carina'nın telefonu ise tam tersi olduğu için Borchert konuşmayı uzatmak istemiyordu.

"Neredesin?"

"Potsdam Caddesi'nde, benzin istasyonunun orada."

"Ben de geleyim mi?"

"Hayır." Söz konusu bile olamazdı. Önlem almak için iki ayrı arabadaydılar çünkü. Beklendiği gibi "mal teslimi" Borchert'in Corolla'nın içinde beklediği arka avluda gerçekleşti. Carina da polis baskını olursa diye arabasını ön kapıya park etmişti. Golf'ünü kullanmaya devam ettiği sürece yakalanma riski dramatik şekilde yükseliyordu.

"Darbeyi kafede indirmek gerekirdi ve..."

Borchert fazla uzun sürdüğü düşüncesiyle konuşmaya kabaca, "Hayır," diyerek noktayı koydu. Kocayı da gördükten sonra müdahale etmek istiyordu. Ya kadın sadece elçiyse ve hiçbir şekilde bilgisi yoksa?

Tüm dikkatini, arka camı gri perdeli Amerikan limuzini gözden kaybetmemeye verdi. Anladığı kadarıyla kadın da hız sınırlamasına kesinlikle riayet ediyordu.

Borchert eşofmanının cebindeki silahı yokladı. Dokuz milimetrelik tabancaya dokunmakla bile vücuduna elektrik verilmiş gibi oluyordu. Damarlarındaki kanın coşkusunu hissediyor, olacak şeylerin beklentisinin tadını çıkarıyordu. Silaha mermiyi sürmek, emniyeti açmak, silahı ateşlemek... İnsanların çoğu gerçek anlamını bilip yaşamadan bu sözcükleri kullanırlardı. Onun duygularını hissetmeden. Borchert sırıttı, Wannsee Tren İstasyonu kavşağındaki trafik lambasında kırmızıya yakalanmamak için hafifçe gaza bastı. Hızlandıkça adrenalin salgısı artıyordu. Hasta domuzları örnek almalıydı. Kontrolü kaybettiğinde kan ve kemik parçalarının kapüşonlu üstünü ne hale getirdiğini bilmeyecekti belki. Ama bunu hiç umursamayacaktı da sapıklar devam ettiği...

Çıt.

Borchert'in zihinsel savaş hazırlığı sekteye uğradı. Gaz pedalındaki ayağının baskısı azaldı fakat çıt sesi yükseldi. Kulaklarındaki uğultu gerileyince motorun sessizliğini duymaya başladı. Arkasındaki sürücüler öfkeyle kornaya bastılar ve Borchert'in aracının hızlanmadığını görünce yanından hışımla geçip gittiler.

Andi'den terler boşandı, kontak anahtarını çevirdi. Bir kere. İki kere. Harry'nin karavanının önünde şu at arabası üçüncü denemede çalışmıştı ama şimdi tık yoktu. Önündeki limuzin uzaklaşırken Borchert kavşakta kalakalmıştı.

Carina'yı aramak için cep telefonuna uzandı. Şu hurdayı çalıştırmanın bir yolu var mı diye soracaktı ama son anda bunun Carina'nın değil, Sophie'nin arabası olduğunu anımsadı. Ve Stern'in eski karısının numarası onda yoktu.

Şimdi ne olacak? Daha da çok terlemeye başladı. Arabadan inip kaputu açarken Simon, Robert ve hastalıklı çılgın kadının içinde olduğu arabanın arka ışıklarını gördü. Sadece dört saniye kadar, sonra limuzin Wannsee ve Potsdam arasında görüş açısından çıktı.

Beş dakika geçmişti ama Borchert arabanın derdini hâlâ çözememişti. Gerçi pek de aldırmıyordu ya. Pazar gezmesi için her yöne akan trafik de umurunda değildi. Carina'nın üç kere üst üste aradığı telefon da.

Şu anda ehliyet ve ruhsat isteyen trafik polisine ne diyeceğini düşünmekle meşguldü.

9.

Limuzin durmadan hemen önce dış sesler değişti. Motorun sesi arttı ve etrafındaki metal duvarlardan yansıyıp geri dönmüş gibi oldu. Aynı anda Stern göz bağının üstüne bir tane daha konmuş gibi daha yoğun bir karanlık hissetti.

Virajları saymak istemiş ama araba çok fazla şerit değiştirdiği için mümkün olmamıştı. Aynı şekilde iç saati de durmuştu. Göz bağı çıkarılıp garajda olduklarını anladığında, yolculuğun on dakika mı daha fazla mı sürdüğünü tahmin etmekten bile acizdi.

Sesinin fazla şefkatli çıkmamasına özen göstererek Simon'a, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Görüntü itibarıyla ters bir algı yaratmamalıydı çünkü. Ufaklık başını salladı ve tepelerinde yanan halojen lambanın ışığından kamaşan gözlerini ovuşturdu.

"Buradan lütfen."

Kadın önlerine düşüp ardında yukarı çıkan bir merdiven olan gri yangın çıkışı kapısını açtı. Basamaklar karamelli dondurmayı hatırlatan, damarlı parlak mermerdendi.

Stern hafifçe öksürerek, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Yol boyu hiç konuşmadıkları için genzi kurumuştu. Ve heyecandan. Ve korkudan.

Kadın, "Garajdan binaya doğrudan geçiş var," dedi. Gerçekten de dik basamaklar yapay ışıklandırılmış bir giriş holünde son buldu. Stern ahşap parke zeminli antreyi görünce kendi villasını hatırladı. Sadece onda portmanto ve dekoratif saksı bitkileri yoktu.

Borchert'in buraya kadar onları takipte zorlanmamış olmasını umdu. Silahı ya da bagajdaki keski gibi bazı el aletleri gerekli olabilirdi. Ya da pirinç kaplı ev kapısını açmak için her ikisi de. Villanın camları dışarıya karşı ışık ve görüntü geçirgenliği olmayan film tabakasıyla korunaklıydı. Stern'in tahmin edebildiği kadarıyla Simon'la birlikte götürüldüğü salonda da öyleydi.

"Lütfen oturun, eşim hemen gelecek."

Stern, Simon'u beyaz deri bir kanepeye çekti. Kadın yüksek topuklu ayakkabılarıyla seke seke duvara dayalı bir etajere gitti, üstünde alkollü içecek ve atıştırmalıklar vardı.

Stern, ses çıkarmak istemiyormuş izlenimi veren yürüyüşündeki garipliğe şaşırdı. Ama kadın cin tonik hazırlarken nedenini anladı: Gürültü çıkartmak istemiyor değildi, sivri topuklarıyla yeni cilalanmış parkeyi çizmek istemiyordu! Burası yaşanmışlık yansıtan bir ev değildi. Örnek villa kataloglarından fırlamıştı sanki. Kiracı eli değmemiş, görkemli bir eski yapı. Dekorasyonu güzeldi ama kişilikli değildi. Stern ortamı inceleyince başka ayrıntıların da farkına vardı. Yazı masasının üstündeki kablosuz telefon. Yarısı boş kitaplık raflarında tek tük deri kaplı ciltler. Az kişinin oturabileceği, sadece var mı var densin diye, komisyoncu tarafından, uygun görünsün diye konmuş deri kanepe. Stern, Mexiko Meydanı'ndaki kafede kendi teklifini değerlendirenin de aynı komisyoncu olduğundan adı gibi emindi.

"Size bir şeyler ikram edebilir miyim?"

Stern başını salladı. Beynindeki gri hücrelerin yasak koyduğu her şey şu anda kafatasının içinde dört dönüyordu. Mükemmeldi. Çiftin yöntemi hastalıklı bir dehayı yansıtıyordu. Burada kurbanın sonradan hatırlayacağı hiçbir şey yoktu. Kan ya da bedensel sıvılarla lekelendiğinde yerine yenisinin konamayacağı hiçbir şey. Ve yeni sahiplerine teslim etmeden önce evde tepeden tırnağa yapılacak temizliğe şaşıracak biri. Buraya

yerleşirken mutlu gelecek düşleri kuranlar bu odalarda neler yaşandığı hakkında asla fikir sahibi olamayacaklardı.

Sadece son birkaç gündür içine düştüğü durumu düşününce bu evin sahte kulis olarak tabloyu nasıl tamamladığını anlayan Stern'in midesi ağzına geldi. Hepsi bir tiyatroydu: Simon'un geçmişteki cinayetlere dair izahı mümkün olmayan bilgisi ve gelecekte yine cinayet işleyeceğine dair absürd niyeti. Oğlunun hâlâ yaşadığını iddia eden DVD'deki ses. İstem dışı trajik başrolü oynadığı bu iki tiyatro oyununun arasındaki netleşmemiş pedofili bağlantısı.

Stern midesinin fena halde yandığını hissetti, iki kez yutkundu ve göz ucuyla yanında gayet sakin oturan Simon'a baktı. Neredeyse huzurluydu. Salonun kapısı açılıp yaşlıca, gayet kibar tavırlı bir erkek yüzünde pırıl pırıl gülümsemeyle içeri girince de Simon onun aksine hiç irkilmedi. Altmışlı yaşlardaki adam klasik anlamda çekici bir havaya sahip değildi. Sık saçları şakaklarında seyrelmiş, ağzının kenarları kırışmıştı. Ama belki de salt bu nedenle daha şık, daha ağırbaşlı görünüyordu. Kıyafetine rağmen.

"Burada olmanız ne güzel."

Sesi sıcak ve dostçaydı. Adamın üstünde bir etiket gibi taşıdığı sempatik aurasıyla gayet uyumluydu. İki kere el çırptı, gözlerini Simon'dan ayırmadan yanlarına yürüdü.

Adamın ellerinde kalın lateks eldivenler olduğu için alkışın sesi sabahlığının çıkardığı hışırtıların arasında kaybolup gitti.

10.

Carina atkuyruğunu çözdü, pembe bandanasım kafasından çıkarıp attı. Borchert koşu kıyafeti giymesini tembihlemişti. Takip ediliyorsa toplumun arasında göze çarpmamanın en iyi yolu sporcu gibi görünmekti.

Lastikle gerilen saçları artık şakaklarını zonklatmaya başlamıştı.

Ne oldu? Borchert neden telefona bakmıyor? Robert nerede?

Simon için duyduğu korku ve endişe her an büyüyordu. Bir dakika daha bekledi, sonra kesin kararını verdi. Burada daha fazla boş oturması mümkün değildi artık.

Carina kontak anahtarını çevirdi.

Ama nereye gidecekti?

Geri vitese taktı, arka tekerlek yüksek kaldırım kenarına çarptı. *Önemli değil.*

Öne baktı, park sırasından hemen çıkmak istedi ama tam o anda sarı kırmızı bir minibüs önündeki ikinci sıraya girdi.

Kahretsin!..

Carina camı açtı, araba tekerleği kadar büyük iki pizza kutusu çıkaran adama bağırdı:

"Çabuk defol!"

Genç çocuk muzip bir suratla gülümsedi, muhtemelen yüzünde beliren öfkeli ifadeyle dalga geçerek. Sonra da dudaklarını büzerek öpücük yolladı.

"Sadece bir dakika tatlım. Sonra yanındayım."

Carina'nın boğazı panik duygusuyla tıkandı. Ayrılmadan önce Borchert'in telkinini anımsadı. *Ne yaparsan yap,* demişti. *Yeter ki dikkat çekme.*

İyi de şimdi ne yapıyordu? Pizza minibüsü arka çıkışı bir lastik eni kadar engelliyordu. Ama ilk anda bloke olması için bu yetmişti. Arkasında ise koca bir çam ağacı manevra alanını tıkıyordu.

Olamaz!..

Carina kornaya yüklendi fakat öğrenci dönüp bakma zahmetine bile girmeden sadece el salladı.

Güzel. Dikkat çekmek yok.

Vites kolunu gacırdatarak geri taktı, tekerlekler inleyerek kaldırıma çıktı. Sonra birinci vitese taktı, ayağını frenden çekti, gaz pedalına yüklendi.

"Hey, hey, hey, hanımefendi!.."

Golf, yandan minibüsün arka kapısına bindirdi.

Öğrenci, tam teslimat yapacağı evin kapı zilini çalmaktaydı ki pizza kutularını yere düşürdü. "Hey, deli misin nesin?"

Yola doğru kaymış sevkiyat arabasına dehşetle baktı. Çarpmanın şiddetiyle arka kapının camı tuzla buz olmuştu.

Evet, öyleyim, diye düşünen Carina aynı hareketi tekrarladı. İkinci çarpmada iyice içeri göçen arka kapı parktan çıkmak için gerekli çaptaki mesafeyi ona açmıştı.

"Dur! *Stop*!"

Carina deli danalar gibi dört dönerek bu inanılmaz olayın görgü tanığı var mı diye arandıktan sonra Argentinische Bulvarı'nda motoru inleterek arabayı sürmeye başladı.

Birtakım seslerden kendi arabasının da hasar gördüğünü anlamıştı ama kim takardı ki!

Borchert ne dedi?

Kırmızı ışıkta durunca kavşaktan hangi yöne sapacağını düşündü.

Potsdam Otoyolu, benzin istasyonu, diye Andi'nin sözlerini hatırladı.

Geber Andi. Burada her köşede bir benzinci var.

Kırmızı ışığın yeşile dönmesini beklemeden direksiyonu sağa kırdı. Şehir dışı yönünde gitmek, tekrar merkeze dönmekten daha mantıklı gelmişti her nedense. Kötülük şehir kapılarının arkasından çok önünde mümkünmüş gibi, son derece aptalca bir düşünce olsa da. Fakat öyle ya da böyle bir karar vermesi gerekiyordu ve kaderin iskambil kartlarını sıra dışı olarak hiç olmazsa bir kere onun lehine dağıtmasına dua etmekten başka çaresi yoktu.

II.

Borchert nerede kaldı?

Stern'in kızgınlığı her nedense çok ama çok zaman kaybına neden olan eski müvekkilinde yoğunlaştı. *Beş dakika*, demişti. *Maksimum*. Eve dalacak ve çifti etkisiz hale getirecekti. Bu sabah Harry'nin karavanındaki intermezzodan[5] da anlaşılacağı gibi şu çiftten gerekli her türlü bilgiyi alacağı kuşkusuzdu. Hastalıklı beyinlerinden geçenler buna değecek miydi, orası bilinmezdi. Zira kürdan kadar zayıf bir umuda sarılmış durumdaydılar. Stern, Simon'un iddialarının gerçeklikle ne kadar örtüştüğüne dair bunun son bir umutsuz girişim olacağına karar vermişti.

Ve Felix'i bulmanın.

Burada neler yaşanırsa yaşansın, sonrasında Engler'i arayacak ve teslim olacaktı. O bir hukukçuydu, suçlu değil. Ve şu anda kanepede oturup Simon'un dizini okşayan, çocuk tacizcilerinin canlı örneğini sorgulayan bir gizli polis de değildi.

Adam Stern'e bakmaya bile tenezzül etmeden neşeli bir sesle, "Kaç para?" diye sordu. Robert adamın yüzünde şeytani bir ifade yakalamaya çalıştıysa da olmadı, bir araba kazasında canla başla yardıma koşulacak nazik bir beyefendi görüntüsüne sahipti.

"Bunu henüz konuşmadık sevgilim."

---

5 Serbest tarzda bestelenmiş, kendi içinde bütünlük oluşturan müzik eseri. (ç. n.)

Kadın içki masasının önünde durup elindeki kadehle Simon'u işaret etti. "İyi bak, çocuk bana hasta gibi göründü."

"Öyle misin?" Adam, Simon'un çenesini kaldırdı. Lateks eldiven Simon'un teninden bile daha soluk renkliydi.

"Temiz mal aradığımızı söylemiştik. Nesi var bunun?"

Stern o anda adamın çeneyi tutan işaret parmağını büyük bir keyifle kırabilirdi. Sakat ruhlu bu karı kocanın yanında kendine daha fazla hâkim olamayacaktı. Andi gelmezse bu pisliği kendi temizleyecekti. Boktan herif ondan en az on kilo daha zayıftı, saldırıya karşı ne yapacağını bilemezdi, dolayısıyla alt etmek zor değildi. Güneş gözlüklü yılansa, sürpriz anını iyi belirlediği takdirde tabii ki engel oluşturamazdı. Ve lambanın kablosu ikisini bağlamaya yeterdi.

Geriye tek bir soru kalıyordu...

Stern müdahale edemeden adam, lateks eldivenli elini Simon'un dizinden çekince irkildi. Sonra bir vızıltı duyuldu. Pedofil herif sabahlığının cebinden ultra yassı, kapaklı bir cep telefonu çıkarınca titreşimin sesi arttı.

"Evet, teşekkür ederim," dedi telefona ikiyüzlü bir hal hatır sorma faslına cevap olarak. Stern'in nabzı hızlandı. Hattın öbür ucunda konuşanın sesi duyulmuyordu. Ama ikisi iyi anlaşıyor olmalılardı ki adam güldü ve üst üste iki kere teşekkür etti. Sonra gülüşü aniden silindi ve Stern'e kuşkuyla baktı.

"Anlaşıldı," dedi ve konuşmayı bitirdi. Yılanın kocası ayağa kalkınca kanepe birden ferahladı.

Karısına döndü. "Bir avukat, polis tarafından aranıyor ve çocuğu hastaneden kaçırmış," diye anlattı.

Stern sesinin sakin çıkmasına özen göstererek, "Nasıl bir saçmalık bu böyle?" diye sordu. Gerçekte ise kan dolaşımı korkudan tamamen kontrolden çıkmıştı. Kadının üstüne silah doğrultmasıyla durumu daha da kötüleşti.

Etkilenmemiş gibi yaparak, "İndirin şunu!" diye bağırdı. "Neler dönüyor burada?"

"Biz de bunu size soruyoruz Bay Stern. Nasıl bir oyun oynamaktasınız?"

"Oyun falan yok. Sizlere geldim çünkü..." Adam elini Simon'a uzatınca Stern'in aklı başından gitti.

Adam, "Siz iş konuşurken biz yukarı gidiyoruz," diyerek karısına eliyle öpücük yolladı.

Adam çekerek koltuktan kaldırırken Simon ürkekçe, "Robert?" diyebildi.

Stern de ayağa kalkmaya hazırlanıyordu ki kadının gözlerindeki ifadeyle donup kaldı. Kafasını toparlamak için bir anlığına gözlerini yumdu. Düşünceleri dört bir yana savruluyordu artık.

Ne yapmalıyım? Borchert nerede? Ne yapmalıyım?

İyi görünümlü canavarın çocukla birlikte salondan çıkmasına birkaç adım kalmıştı ve o bunu nasıl önleyeceğini bilemiyordu.

Simon bir kez daha, "Robert?" diye sordu. Sesi yumuşak, sıcak ve tatlıydı. Bu akşam okul arkadaşının evinde kalmak için izin istermiş gibi. Çocuk hâlâ "avukatının" onu kötü duruma sokmayacağına inanıyor ve güveniyordu. Olayı aydınlatmaya ve onu tüm tehlikelerden korumaya söz vermişti. Her ne olursa olsun.

Öte yandan çocuk yarın köprüde birini öldürmek zorunda kalacağından da yüzde yüz emindi. Öyle olduğuna göre bugün burada ona hiçbir şey olmazdı.

Stern, Simon'un düşüncelerini âdeta hissetti. Hemen harekete geçmezse neler olacağını biliyordu.

Domuz herifin, çocuğu teslim alıp evin başka bir katındaki karanlık odasına götürmek üzere salondan çıkmasına sadece beş saniye kalmıştı.

Ama yanılıyordu. Dört saniye sonra gitmişlerdi.

12.

Waldfriedhof yönündeki uyarı tabelasına göre hız sınırı doksandı. Gerçi dikkat bile etmemişti ama trafik yoğunlaştığı için ayağını gaz pedalından çekti.

İleride ne oluyor böyle?

Dreilinden hizasında önündeki tüm araçlar sağ şeride geçmişti.

Trafik sıkışıklığı mı? Günün bu saatinde mi?

Öyle olsa bile pazar gezmesinden dönen Berlinliler nedeniyle ancak karşı yönde yoğunluk artardı.

O da sağa geçti, hızını düşürdü ve ne oluyor diye bakındı. Trafik ışıklarının tam önündeki kavşakta yol daralarak sollamayı önlüyordu.

Hayır, hayır, hayır! Lütfen olmasın!

Neden bile bile bu tuzağa düşmüştü ki?

Yanıp sönen mavi ışığa yaklaştı ve gözü yol kenarındaki polisleri aradı. Ama kimse yoktu, trafik kontrolü olsaydı araçlar bu kadar düzenli akıp gitmezdi. Bir kısmı sağa, istasyon yönüne saparak...

Ah hayır.

Carina'nm gözlerinden yaşlar boşandı. Ellerini direksiyondan çekip ağzına bastırdı. Polis arabasının arkasında hâlâ bir sinyal lambası yanıp sönen gümüş rengi bir küçük araç vardı. Borchert görünürde yoktu, Corolla'yı kimin kullandığı açık seçik ortadaydı.

Andi kaza yapmış. Araba bağlanmış. Aman Tanrım...

Mantığının gerçeği kabullenmesi birkaç saniye sürdü ve Carina'yı zaman kaybına uğrattı. Trafik kontrolü yoktu. Pizzacının minibüsüne çarptığı için plaka numarasıyla aranıyor değildi. Çok daha kötüsü oluyordu. Şimdi. O anda. Simon'a. Sadece Robert'in bildiği bir yerde; Robert, asla gelmeyecek bir kurtarma operasyonuna güvenen Robert.

Şimdi? Şimdi ne olacak?

Carina artık düşünemez olmuştu. Kafasında sadece Simon ve Robert'in nereye sürüklendiklerine dair bir ipucu bulmak vardı. Ağır ağır ilerledi, Corolla'nın yanından geçerken ileriyi olduğu kadar geriyi de kontrol etmek amacıyla dikiz aynasına baktı. İki güçlü kuvvetli polis Sophie'nin arabasını otoyoldan çıkarmak için itiyorlardı.

Carina'nın kafasında bir anda şimşek çaktı. Başını çevirdi, bir anlığına arkasına baktı.

İşte bu! Araba. Gidiş yönü.

Aracın burnu dümdüz ileriye dönüktü. Potsdam'a. Hangi yöne devam edeceğini söyleyen mikroskobik küçüklükte bir işaret. Ama olsun. Kavşağı geçen Carina şu ana dek en azından hata yapmamış olduğunu düşünerek hızlandı. Doğru yolda, doğru yöndeydi. Gerçekçilikle hiç alakası olmayan bu umut itici gücü oldu ama en fazla iki yüz metre.

Ya şimdi?

Yakaladığını sandığı izi kaybettiğini bilip bilmeden Büyük Wannsee Gölü'ne giden caddeden geçti.

13.

"Hastaneden mi kaçırdın? Zavallı çocuğun nesi var?" Utanmaz kadın soruyu kaygılı bir teyze gibi sormuştu ama Stern'e doğrulttuğu silahı milim kıpırdamamıştı da. "Enfekte falan değil ya?"

Stern, Simon'un şehvet kurbanı olarak çıktığı salon kapısından gözlerini ayıramıyordu. Derin bir nefes aldı ve havayı içinde tutmak istedi.

Şu kadının ağzından burnundan çıkan havayı solumak dayanılacak gibi değildi.

"Kusurlu mala ödeme yapmayacağımızı biliyorsunuz, değil mi?" Büyük güneş gözlüğünün arkasından arsızca güldü ve yeni bir sigara daha yaktı. Stern merdivenden gelen ayak seslerine kulak kabarttı. Deri terliklerin sesi, Simon'un lastik tabanlı spor ayakkabılarından çıkan sesi bastırıyordu Sesler uzaklaşıp hafifledi.

"Yok, yok, yok, sakın kıpırdama." Kadın silah tutan kolunu uzattı. "Fazla sürmez. Sadece kırk beş dakika. Kocam ilk arayı verince, sıra bende."

Koyu bordo rujlu dudaklarını öpücük veriyormuş gibi büzdü.

Midesi bulanan Stern tavana baktı. Tam tepesinden ses gelmeye başlamıştı.

"Başlıyor şimdi." Kadının suratı çarpıldı, kendine göre gülüyordu.

Hemen sonra birinci kattan klasik müzik sesi yükseldi. Çocuk tacizcisi pislik belli ki opera seviyordu. Stern *La Traviata'nın* ilk nağmelerini duyar gibi oldu. Ve hayatında ilk kez, *Verdi, Violetta'nın aryasını hiç bestelememiş olsaydı keşke*, diye düşündü.

"Neyse." Kadın saatine baktı. "Zamanı sohbetle değerlendirelim bari. Şimdi dökül bakalım: Bizden ne istiyorsun?"

"Açık değil mi?" Stern, sesindeki titremenin anlaşılmamasını umdu. Soprano yukarıda tam performans devam ediyordu.

"Bir erkek çocuk ısmarladınız. Ben de getirdim."

"Saçma."

Kurnazdı. Ona yaklaşmak gibi bir hata yapmıyordu. Stern kanepeden ona doğru bir adım atsa bu mesafeden silahtaki tüm kurşunları üstüne yağdırabilirdi. Kendisinin kullanabileceği sadece iki silahı vardı; sesi ve aklı. Ama ikisi de şu anda onu terk etmiş gibiydi.

Kahrolasıca Borchert neden gelmiyor?

"Polisin casusu değilsiniz, bizzat polis tarafından aranıyorsunuz. Bizim çevreden de değilsiniz. Ve bir avukat gibi davranmıyorsunuz da. İlanımıza neden başvurdunuz?"

"Size her şeyi açıklayabilirim," diye yalan attı. Gerçekte, bu tehlikeyi atlatmak için söyleyeceği ya da yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yukarıdan yine ayak sesleri geldi.

"Duyamıyorum?"

Stern mantıklı bir cevap arandı. *Yukarıda Simon için zaman daralırken nasıl bir çıkış yolu bulabilirim*, diye düşündü. Bir yandan da sakin görünmeye çabalıyordu. İçsel olarak kaçışa hazırlanmıştı. Ama bu umarsız durumda acil çıkış kapısı yoktu. Şimdi ayağa kalkarsa ölürdü.

"Evet? Aniden dilinizi mi yuttunuz? Basit bir soru sordum sadece. Çocuğu neden hastaneden kaçırıp bize getirdiniz?"

Stern üst katta belli bir ritimle gelen sesler duydu. Manyak dans ediyordu! Ve sürüklenmeye benzeyen bu seslerin ritmiyle beyninde bir düşünce şekillendi. Stern önce tam kavrayamadı ama sonra düşüncesi netleşti. Yapabileceği bir şey vardı. Daha sonra kendinden tiksinmesine yol açacak derecede iğrenç ve anormal. Aklına bir fikir gelmiş gibi başını salladı ve yavaşça elini kaldırdı. İhtiyatla aradı. Kadını aniden reaksiyon göstermeye kışkırtmayacak şekilde.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Sorunuzu cevaplıyorum. Burada ne istediğimi size göstereceğim."

Kadın sol kaşını kaldırdı, gözlük kenarından görünecek kadar. Stern sağ elini göğsüne götürdü. Ceketinin üst düğmesini açtı.

"Nedir bu?"

"Ceketimi çıkarabilir miyim?"

"İstiyorsanız..."

Stern ceketinden sıyrıldı. Gömlek düğmelerini de çözünce çıplak belden yukarısı açığa çıktı.

"Nereye varmak istiyorsunuz?"

Stern cevap yerine dilini dudaklarında gezdirdi. Sonra iki kere yutkundu. Tahrik edici görünmeyi umarak. Gerçekte, kusma hissini bastırmaya uğraşıyordu.

"Ah, yapmayın." Kadın minicik bir an indirdiği silahını yeniden doğrulttu. "İnanmamı mı bekliyorsunuz?"

"Neden olmasın? Bunun için buradayım." Stern siyah deri ayakkabılarını ayağının yardımıyla çıkardı. Sonra kemer tokasını açtı.

"Az önce kendiniz dediniz: Aynasız değilim. Köstebek de değilim. Sadece kızıştım." Kemeri pantolonundan çıkarıp kadına doğru fırlattı.

"Gelin ve bizzat ikna olun."

Stern kadının gözlerini göremediği için bu teorisine inanıp inanmadığını anlayamadı. Ama avukatlık deneyiminden bildiği üzere rakibin burnunun ucunda sallanınca av köpeği gibi istenen yöne koşmasını sağlayacak bir et parçası her zaman vardı. Yeter ki ne olduğu bulunsun. Pek çok insanın gözünü, ileride pişman olacağı bir şeyi yapacak kadar hırs bürürdü.

Kadın, "Delisiniz," diyerek güldü ve sigarasını söndürdü.

"Belki ama isterseniz ne kadar ciddi olduğumu size kanıtlarım."

Stern çoraplarını da çıkardı ve ince takım elbise pantolonuyla kaldı.

"Nasıl yani?"

"Buraya gelin. Bana dokunun."

"Hayır, hayır, hayır." Olduğu yerde durmaya devam etti, silahını Stern'in ayaklarına indirdi. "Bunda yokum. Ama daha iyi bir şey biliyorum."

"Ne?"

Stern güldü. Bu kez sahte değil, gerçekti. Çünkü kadın oltayı yutmuştu. Tam anlamıyla değil belki ama soluğu hızlanmış ve ses tonunda farklılaşma olmuştu. Stern, tellerinden birine dokunmuştu. Mühim olan bunun doğru tel olup olmadığıydı.

"Ayağa kalkın." Kadın aradaki mesafeyi koruyarak geri geri kapıya yürüdü.

Stern itaat etti. Hareket iyiydi. Yön de uygundu. Yararsızca kanepede oturup sopranonun sesine Simon'un çığlıklarının karışmasını beklemek yerine her bir şey daha iyiydi. En azından kadın onunla konuşana dek öyle düşünüyordu: "Ne kadar kızıştığınızı kocamı izlerken görelim bakalım."

14.

Carina paniğe kapılmıştı.

Ne yapmalıydı? Dümdüz, König Caddesi'ne mi devam etmeliydi? Ama nereye kadar, Glienick Köprüsü'ne kadar mı? Ya da sağa mı sapmalıydı, suya doğru? Aynı şekilde sol yandaki pek çok yola da dönebilirdi.

Yan koltuktaki telefonu çaldı. Terli parmaklarıyla açmak için epey mücadele verdi.

"Borchert?" diye haykırdı.

"Soğuk." Yapay şekilde değiştirilmiş sesi tanıyınca korkudan ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Kimsiniz? Benden ne istiyorsunuz?"

"Soğuk."

Simon için duyduğu korku ve endişeden yarı çıldırmış halde kafasını toplamaya çalıştı. Sağında Ende Caddesi uzanıyordu. Neredeyse sapacaktı.

"Nedir bu, oyun mu?" diye sordu.

"Sıcak."

Carina'nın parmakları direksiyonda istem dışı trampet çalmaya başladı. Mümkün müydü? Robert'in anlattığı "Ses"in kuklası mı olmuştu şimdi? Ama niçin?

Korkunç şüphesini tek bir soruyla test etti: "Doğru yönde mi gidiyorum?"

"Sıcak."

Gerçekten. Manyak oyun oynuyor. Ben de gözleri bağlı ebeyim.

"Tamam. Potsdam'a kadar gidiyorum, öyle mi?"

"Soğuk."

Demek ki daha önce sapacaktı.

"Buradan mı? Kyllmann Caddesi'nden mi?"

"Soğuk."

"Sola mı?"

"Sıcak."

Carina dış şeride geçti ve König Caddesi yönündeki hatta girdi.

"Geliyor muyum?"

"Sıcak."

Etrafına bakındı fakat önünde ve arkasında en az bir düzine farklı otomobil, kamyonet ve iki motosiklet seyir halindeydi.

Onların arasından kim tarafından izlendiğini saptamak olası değildi.

"Grasso Yolu? Grasso Yolu'na doğru mu gideyim?"

Garip ses yine olumlu mesaj verdi. Carina karşıdan gelen trafiğe dikkat etmeden direksiyonu çevirince bir çiçek kamyonuyla neredeyse burun buruna çarpışıyorlardı. Sürücü frene asıldı ve tehlikeli şekilde yalpalayarak yan şeride kaydı. Korna sesleri arasında tehlike atlatılınca Carina villaların olduğu kısa bir sokağa daldı.

"Burası mı? Bu sokakta mı?"

"Soğuk."

Ayağını yine gaz pedalından çekti. Sokak aydınlatması o kadar zayıftı ki bir sonraki çatalda duran tabelayı zar zor seçebildi.

"Küçük Wannsee mi?" diye yüksek sesle okudu.

Ses, "Sıcak," dedi ve bu diyalog boyunca ilk duygusal tepkisini verdi: Güldü.

Kapı numarası? Hangi ev?

Carina hedefine yani onu Simon'u kurtarmaya yaklaştıran soru cevap oyununu sürdürdü.

"Yüzün üstünde mi?"

"Sıcak."

"Yüz elli mi?"

"Soğuk."

Yedi sayı daha söyledikten sonra 121 numaralı gösterişli villanın önünde durdu.

15.

Aşırı güçlü rakibe karşı umutsuz süreci lehine döndürmek için en önemli kuralı hukuk fakültesinden değil, babasından öğrenmişti.

"Rakibin zayıf noktasını bul. Bunu olabildiğince kendi çıkarına kullan." Bölge derneği B genç takımının eski futbol antrenörünün standart cümlesi buydu.

Gol, hücum ya da pas değil de insan hayatının söz konusu olduğu şu anki durumda bu standart kural işe yarayacak mıydı bakalım? Çıplak ayakları ve yarı çıplak vücuduyla salondan çıkma emri alan Stern, kendi çıkış pozisyonunu analiz etti. Tek kelimeyle feciydi. Kozlar kadının elindeydi. En büyüğünü, dokuz milimetrelik tabancayı elinde tutuyordu. Ayrıca Stern'in görebildiği kadarıyla villa müthiş korunaklıydı. Tüm kapılar ve pencereler kapalıydı ve alarm sistemiyle donatılmıştı. Aradaki mesafeden yararlanıp arka çıkıştan kaçmak üzere aşağıya koşsa dahi açık bir kapı ya da kilitli olmayan bir pencere bulması büyük ihtimalle olanaksızdı.

Uzun mesafe, sırtında silah, konteynerdeymiş gibi kapalı; güç sahibindeki zayıf nokta neydi?

Çözümsüz bir olayı incelediğinde hep olduğu gibi Stern'in ense kasları gerildi. Ofisindeki çalışma masasının başında bu uyarı daima şiddetli bir migren atağıyla sonuçlanırdı.

İyi biliyordu ki burada onu çok daha büyük ve tarifsiz bir acı bekliyordu.

Stern ilk basamağa adım atınca meşe parkeler yorgunlukla inledi. Yukarıdaki müzik sesi yükseldikçe yükseliyordu, buna karşılık sürüklenen ayak sesleri kesildi.

Dans etmiyor artık.

Stern adamın ne yaptığını düşünmeyi kendine yasakladı. Odada. Simon'la.

Adımları ağırlaşan ve omzunun üstünden bakan Stern'i kadın, "Dönme," diye azarladı. Stern de zaten hiçbir şey belirleyecek durumda değildi. Kadınla arasında ne kadar uzaklık vardı? Sesine göre peşinden geliyor da olabilirdi, merdiven başında duruyor da. Tek görebildiği şey hafif bir ışık şeridi ve silik hatlardı. Aşağıda yanan ve içeriyi aydınlatan halojen lambanın yapay beyaz ışığı tam gözüne girdiği gibi çıplak krem rengi duvarlardan da yansıma yapıyordu maalesef. Stern gözlerinin önünde dans eden gölgelerden kurtulmak için gözlerini iki kere açıp kapattı...

Ve sonra çözümü tam karşısında gördü. Kadının zayıf noktasını. Kavisli merdivenin tam ortasındaydı ve sayfayı çevirmek için çok basit olasılık gitgide yaklaşıyordu. Tek soru, işlevsel olup olmayacağıydı. Ummaktan başka çaresi yoktu.

Bir ihtimal en büyük ve buna bağlı son hatası olabilecek bir şey için riske girmeli, denemeliydi.

16.

Carina arabadan indi ve önünde durduğu binada bir yaşam belirtisi arandı.

"Burası mı?"

Yukarıya baktı. Başak sarısı, yeni restore edilmiş villanın tepesinde yapıldığı ilk günden beri el değmeden duran altıgen çatı, İngiliz yargıçların peruğu gibi göğe yükseliyordu. Katlardan hiçbirinde ışık yanmıyordu. Pencerelerde ya jaluziler indirilmiş ya da kepenkler kapatılmıştı.

Ses, "Sıcak," diye yanıt verince uyuşmuş bacaklarının üstünde dengesini bulmaya çalışarak motifli demir bahçe kapısına yürüdü. Kilitli olmadığını anlayınca da çok şaşırdı.

Ya şimdi?

Koşu kıyafetinin parçası olan bel çantasının fermuarını açtı. Simon'un ilaçları, para ve Stern'e ait birkaç ufak tefek eşyanın arasında Borchert'in "hediyesi" bir Röhm RG 70 vardı.

"Acil durumlar için," demişti. "Ufak ve şirin. Zarif kadın eli için tasarlanmış."

Çakıllı bahçe yolundan ilerlerken gerçekdışı bir duyguyu da beraberinde sürüklüyordu. Hayatında daha önce eline silah almış değildi. Nerede kaldı birine doğrultmak!

Süslü sokak kapısına ulaşınca, "Açık mı?" diye sordu. İlk kez cevap alamadı. Sağlam ahşabı hafifçe itti. Kapalıydı. Sürgülü.

Carina dönüp çevreye baktı ama eski sokak lambalarının loş ışığında gördüğü kadarıyla kimseler yoktu. Ne gelen geçen ne de onu izleyen. Yakındaki König Caddesi'nden gelen hafif trafik sesi dışında.

Telefonun diğer ucundaki şahsa, "İçeri nasıl gireceğim?" diye sordu. "Arka girişten mi?"

Yine cevap yoktu. Yine sadece soluk sesi.

Villanın sağ kanadındaki yer altına giden garaj yoluna baktı, dökülmüş ıslak yaprakların üstünde taze tekerlek izlerini fark etti ve kapıya sırtını dönüp konuştu: "Garaj mı? Oradan mı? Garajdan mı deneyeyim?"

Ses suskundu. Nefes de duyulmuyordu artık. "Kahretsin!" diye kendi kendine konuştu. *Kaybedecek zamanım yok. Şu anda içeride belki de Simon'a işkence yapılıyor, her yanı araştıramam ve...*

Sol işaret parmağıyla pirinç kapı ziline basarken sağ eliyle tabancanın kabzasını tuttu. Dedektif veya polis eğitimi almış biri değildi. Burada öyle ya da böyle kaybolmuştu. Kazanamazdı, en fazla rahatsız ederdi...

Telefona, "Zili çalıyorum," diye bildirdi.

Ses, "Soğuk," diye çınladı ama hemen kulağının dibinde.

Önce şakaklarının arasında parlak bir patlama hissetti. Ve sonra hiçbir şey.

17.

Her basamak bir azaptı. Çünkü her adımıyla muhtemel sona biraz daha yaklaşıyordu. Ama burada söz konusu olan kendi değildi. Ölümü yerel gazetede olsa olsa iki satırlık önemsiz bir haber olarak yer alırdı. Olması gerektiği gibi. Ve esas trajedi avaz avaz bir İtalyan operasından aryaların yükseldiği birkaç metre uzaktaki odada gerçekleşiyordu.

Bunun tek suçlusu benim, diye düşündü Stern.

Hafif bir denge kaybıyla aniden sendeleyip solundaki duvara yaslandı.

"Ne o, daha bir şey görmeden güçten mi düştünüz?"

Anlaşıldı, tam arkamda. Birkaç basamak altta. Büyük olasılıkla yukarıdaki köşeden döndüğümde beni gözden kaybetmek istemiyor.

Stern daha da hızlanacağını düşündü. Solda duracaktı, parmaklıklar nedeniyle. Beş basamak daha.

Merdivenin son bulduğu, koridora dönen ufak açık alan görünüyordu. Tırabzanın yanındaki yapay bitkili saksı da yaklaştıkça Stern'e daha heybetli görünmeye başlamıştı.

Genellikle basit numaraların etkisi büyük olur, diye babasının bir başka bilgece sözü kafasında canlandı. Sadece dört basit plastik küpe bağlı olan planı işe yarayacak mıydı bakalım?

İki basamak daha.

Eli uzun süre bandajlı kalıp sargıları yeni açılmış bir kazazede gibi parmaklarını gerdi ve kan dolaşımının hızlandığını

hissetti. Bir an önce saksılardan birini kapmak istiyordu ama bu gereksiz yere dikkat çekmek olurdu.

Bir basamak daha.

Holde, üstünde emlakçı broşürlerinin durduğu kahverengi bir etajerin dışında başka kayda değer bir şey yoktu. Pencere de. *Şansına!*

Stern buz üstünde yürüyormuş gibi son basamağı çıktı. Arkaya bakma dürtüsünü zor bastırıyordu, nefesini tuttu, yaşanacak son birkaç saniyeye odaklandı hatta dışarıya taşan arya eşliğindeki erkek sesini bile duymazlıktan geldi.

Simon uzakta değil.

"Sola dönün, üçüncü kapı, partinin sesleri geliyor..."

Kadın cümlesini tamamlayamadı. Tüyleri diken diken eden tiz bir ses duvarlarda yankılandı.

Umutsuzluğunun son raddesindeki Stern durumu lehine çevirmek için kapı zilinin dikkat saptırmasından yararlandı. Merdivenin sonunda, omuz hizasında olan elektrik düğmesine basarak. Kadının gücündeki zayıf noktalardan biri: Stern, kaçış imkânını elinden almıştı. Gece storları da eve gün ışığı kırıntılarının girmesini bile önlüyordu. Stern düğmeye basınca halojen lamba sönecek ve ev tamamen karanlığa gömülecekti. İşte bu karanlık, saksıları arkaya savurup kadının aşağıya yuvarlanmasını sağlayacaktı.

Teorisine göre.

Ama uygulamada durum böyle olmadı. Stern ilk elektrik düğmesinde aksamayı gördü. Çünkü ortalık kararmadı. Tam tersine koridor daha fazla aydınlandı. Kapatma düğmesine basamadığı gibi, ikinci katın lambalarını devreye sokan diğerine basmıştı. Arkasındaki psikopat pedofil kadın bu sayede onu çok daha iyi görecekti.

18.

Odada öyle çok şey vardı ki Simon şaşırmıştı. Şaşkınlığı spor ayakkabılarının cilalı parkede çıkardığı tuhaf sesle başlamıştı aslında. Metal yatağın kenarına oturunca kızılımsı loş ışıklı odanın parke zemininin saydam folyoyla kaplanmış olması dikkatini çekti.

Adam anahtarı kapıdan çıkarıp köşedeki siyah tripodun yanına gitti. Üstündeki fotoğraf makinesinin objektifi Simon'un oturmak zorunda olduğu yatağa dönüktü. Adam bir düğmeye basınca merceğin yanında kırmızı bir nokta yandı. Sonra kamuflaj yeşili ağır plastik perdeleri olan odanın tek penceresinin önüne gitti ve müzik sistemini çalıştırdı.

"Müzikten hoşlanır mısın?"

Simon, "Müziğine bağlı," diye fısıldadı ama adam artık onu dinlemiyordu. CDçalardan yükselen melodinin ritmiyle sallanıyordu. Simon bu şarkıyı sevip sevmediğinden pek emin olamadı. Yurt yöneticisi hanımın odasında bir kere daha buna benzer bir şey duymuş ve hoşlanmamıştı.

Sabahlıklı adam bu arada gözlerini yummuş, başka bir dünyaya geçmiş gibi görünüyordu. Simon kalkıp gitmek istedi. Böyle tiplerden çok görmüştü. Hatta bir keresinde polis, okula gelip bir takım adamların resimlerini göstererek "Onlarla sakın bir yere gitmeyin," diye tembihlemişti. Buradaki, onlardan çok başka görünse de.

Müziğin sesi aniden yükseldi ve Simon öksürmeye başladı. Sonra gözü kararır gibi oldu. Bu hali yatışana kadar karyola direğine yaslandı. Bu arada yatağın neredeyse hemen yanında duran bel hizasmda bir cam masa dikkatini çekti, üstü tıbbi aletlerle doluydu.

Bu da nedir?

Bir kere daha gelmişti. Korku. Fakat tamamen yersizdi. Adam ona bir şey yapamazdı. Yarın sabah nedeniyle. Saat altıda köprüde biriyle buluşacaktı. Bu düşünceye sıkıca tutunursa korku ona ulaşamazdı.

Yine de enjektörleri görünce sıkıntısı arttı.

Bunları hastaneden biliyordu tabii ki ama hiç bu kadar büyüklerini görmemişti. Ve anlam veremediği bir başka şey de bisturilerin arasındaki gümüş metal kayış ile yeşil keçe altlığın üstündeki küçük testereydi. Uçları mandallı küçük bir bisiklet zinciri gibi.

"Yanıma gel."

Adamın kendinden geçerek dans etmesinin üstünden birkaç dakika geçmiş olmalıydı. Kendine gelebilmek için gözlerini kapatan Simon güçlükle gözkapaklarını kaldırdı ve başını hemen başka tarafa çevirdi. Adam sabahlığı çıkarmıştı ve üstünde lateks eldivenlerden başka hiçbir şey yoktu.

"Hadi ama."

"Neden?" Simon, Robert'i düşündü.

"Yataktaki şu şeyi getir bana, o kadar iyilik de yaparsın artık, değil mi?"

Simon, adamın gösterdiği yere baktı. Tekrar öksürmek zorunda kaldı ve kendini daha da halsiz hissetti. Yine de istenen şeyi, çarşafsız, yorgansız, lekeli döşekten aldı.

Ayağa kalktı, bacakları titreyerek adama doğru yürüdü. Her adımda halsizleşiyordu, bir keresinde Jonas ile iddiasına koşma yarışı yaptıkları günkü gibi. Sol eli de karıncalanmaya başlayınca Stern'in gelip onu buradan çıkarmasını ta yüreğinden ist

"Çok kibarsın!" diye soluyan adam dönerek dans hareketi yaptı. O ana değin görünmez dans partnerini kucaklayan elleri şimdi çocuğun omzuna dokundu. Bir kere. İki kere. Sonra mükemmel bir şaka yapmış gibi güldü.

"Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?"

Simon başını salladı.

"Öylesin, öylesin. Ama daha güzel de olabilirsin."

"İstemiyorum."

"İstersin, güven bana."

Simon, poşetin elinden kaba kuvvetle çekilip alındığını hissetti. Sonra aniden hiçbir şey görmemeye başladı. Nefes alıp vermek istiyor ama başaramıyordu. Plastik poşet balon gibi söndü, birkaç milimetresi ağzına girdi. Gücünün son kırıntılarıyla torbayı kafasından çekip çıkarmak için kollarını kaldırdı ama adam bileklerini sıkıca tutarak ellerini aşağı indirdi, arkaya çevirip bantladı. Simon bağırmak istedi fakat hava alamıyordu. Oksijen yerine ağzından içeri birkaç tutam saçı girdi. Adam poşeti başına geçirirken kayan peruğu.

Çıplak adam, "Evet, işte böyle daha güzelsin," diye fısıldayarak onu az önce oturduğu yere itti. Yatağa.

"Çok daha iyi."

Simon bir kör gibi sağa sola tekme attı ama hemen sonra sadece kendine zarar verdiğini anladı.

Gitgide yoruluyor, halsizleşiyordu, ciğerleri patlayacak gibi olmuştu. Bu nedenle, müzik sesini bile bastıran güçlü patlamaya dahi şaşırmadı.

Koridordan gelen silah sesiyle adam bir an için dursa da pis pis sırıtarak torbayı çocuğun boynuna sabitlemek için uzunca bir koli bandı kopardı. Ancak ondan sonra iki eli serbest kalacaktı. Ve niyetini gerçekleştirmek için iki eline ihtiyacı vardı.

19.

Silah ateş alınca çevresindeki dünya da patladı. Ardından gelen acı dayanılır gibi değildi, bedeninin her yerine dağılıyordu. Stern öne kapaklandı ve kafasını vazoya vurdu. Daha çok refleksle. Atış arkadan yapılmıştı ama o ölmeden önce son göreceği şeyin karnındaki kurşun yarası olacağından emindi. Bunun yerine kulakları tıkandı, ciğerleri sökülürcesine öksürmeye başladı. Tam kör olduğunu düşünürken, işin doğrusunu anladı.

Biber gazı.

Tabancada gerçek kurşun yoktu. Bu alçak çift pedofil olabilirdi ama cinayet işlemeye muktedir değillerdi. Ya da başka yöntemle canlıları öldüren kaçıklardı. Büyük olasılıkla basit bir kurşun şehvet artırıcı gelmiyordu onlara.

Stern tüm tahminlerinde yanıldığını, kadın da onun gibi şiddetle öksürmeye başlayınca anladı.

Burnu Niagara şelalesi gibi akmaya başladığından, boğuk bir sesle, "Kahretsin!" diyebildi.

Stern karın üstü dönüp merdivenden aşağı baktı. Gözleri, deterjan sürülmüş gibi şarıl şarıl akıyordu, bir sis perdesinin ardından kadının birkaç basamak aşağıda olduğunu ayrımsadı. Koruyucu maskesi olmadığı için kıvranıyor ve gözlerini ovuşturuyordu.

Silahın neyle dolu olduğunu o da bilmiyormuş, sonucunu çıkardı bundan. Şu iki manyak havalı görünmeye çalışan iki

acemiydi muhtemelen. Hatta silahı daha önce hiç denememiş bile olabilirlerdi. Ve ilk deneme başarısız olmuştu.

Stern ayağa kalkmaya çalıştı ve sonrasında olanlar biber gazı kadar beklenmedikti. Ayaklarının altından yer kaydı, tek bir adım bile atamadan basamaklardan düşmeye başladı.

Sadece iki basamak sonra torpido gibi kadına çarpınca sırtında feci bir acı hissetti. Evin içindeki gümbürtü öylesine yüksek sesliydi ki uzuvlarından hangisinin buna neden olduğunu çözemedi. Onu bekleyen bir diğer şey kafasma sert bir cismin çarpması oldu, büyük olasılıkla basamaktı. Burnundan kan boşandı. Sonra yüzüstü aşağıya kadar kaydı. Düşerken tırabzan parmaklıklarına takılan ayağı vücudunun tüm yükünü bileğine bindirdi.

Bağ dokusu yırtığı. Dış bağların gerilmesi. Kırık. Bütün bunlar aklından gelip geçti ama aldırmadı. Ayağını kurtardıktan sonra gözyaşı bulutunun arasından kadının merdivenin dibinde çok daha beter durumda olduğunu gördü: Hareket etmiyordu ve bir bacağı dizinden bedenin doğal duruşuna aykırı bir şekilde yana dönmüştü.

Stern merdiven korkuluğuna sıkıca tutunarak yukarı çıkmayı denedi ve sol ayağının üstüne bastığı anda diş hekiminin türbin aletiyle tedavi yaptığı bir hasta gibi olduğu yerde sıçradı, neticede tek ayak üstünde zıplayarak yukarı çıktı. Hâlâ gözleri yanıyordu.

Kadın, *sağdan üçüncü kapı,* demişti. Söylemeseydi de olurdu. Şu anda neresi olduğu aryadan anlaşılıyordu. Stern meşe ağacından kapının kolunu aşağı bükerken arkasından avaz avaz opera sesi geliyordu.

Kilitli.

Robert saniyenin onda biri kadar sürede kararını verdi. Her adımda bacağından yukarıya tırmanan şiddetli acıyı zerre umur-

samayarak geri döndü. Çiçek toprağı yerine beyaz çakıl taşlarıyla dolu ağır saksıyı kaldırmaya çalıştı ama olmadı. Çekerek birkaç metre sürükledi ve hedefine varınca da belkemiğinden çıkan tık sesine aldırmadan havaya kaldırdığı gibi iki eliyle kapıya fırlattı, en azından hasar verir umuduyla. Kapı koluna isabet eden ağır saksı kilidi kırdı, kapı gevşedi. Stern çıplak omzuyla kapıya vurmaya başladı. Bir kere. İki kere. Ta ki odanın içine savrulana dek.

Orada kendini bekleyen senaryo şimdiye dek hayatından gördüklerinin en kötüsüydü. İçinden tek bir çığlık koptu: *Çok geç*!

20.

Önce adamı gördü. Çırılçıplaktı. Ter içinde ve korkudan paralize olmuştu. O heyecanla kaçış refleksi de körelmişti olmalıydı ki korunmak için kollarıyla yüzünü örtmüştü.

Stern yatağa baktı. Simon, kafasına ucuz bir market torbası geçirilmiş, eski püskü döşeğin üstünde kıpırdamadan yatıyordu.

Stern gözyaşlarmdan, öfkeden ve acıdan körleşmiş gibi fırladı, fotoğraf makinesi tripodunu kaptı ve "Her şeyi açıklayabilirim..." diye mırıldanan adamın çenesine beyzbol sopasıyla vurur gibi vurdu. Adam arkaya yıkılırken müzik sistemini devirince Verdi de sustu. Stern yatağın yanına koştu, ilk iş torbayı yırtarak Simon'un hava almasını sağlamak oldu.

Sonra haykırmak istedi. Sınırsız bir rahatlamayla. Her şeyi yanlış yapmıştı fakat sonunda kaybetmemişti. Öncelikle Simon'u. Çocuk yeni kurtarılmış bir gemi kazazedesi gibi öksürüyordu. Simon'un ciğerlerine yeniden hava pompalanırken çıkan ıslık gibi ses Stern'in kulağına şahane bir senfoniden çok daha güzel geldi.

Artık yatakta oturmakta olan çocuğu kendine çekerken, "Çok üzgünüm, çok üzgünüm," diye mırıldandı. Bu arada torbayı çıkarmış, çocuğun başını değerli bir şey gibi avuçlarının arasına almıştı, tabii ki kan ve pislikle kaplı göğsüne bastırmamaya dikkat ederek.

"İ... yi..." çocuk boğulurcasına nefes aldı, "...yim." Sonra tekrar hırıldamaya başladı ve burnunu çekti. Stern ondan biraz

ayrıldı. Neyse ki gazın göz yaşartıcı etkisi artık geçmişti. Fakat saçlarına yapışan partiküllerin Simon'a ekstra zarar vereceğinden korkmuştu.

Oturacak kadar güçlenen Simon, "Dik... e..." gibi bir takım sesler çıkarttı. Stern neden sonra bu anlaşılmaz sözcük parçalarının ne anlama geldiğini çözdü.

Dikkat et!

Adam dağılmış suratıyla tam kapıdan dışarı fırlamak üzereydi ki Stern onu zamanında gördü.

"Olduğun yerde kal!" diye haykırarak tripodu bu kez de bacağına indirdi. Adam acıdan haykırarak kapı eşiğine yığılıp kaldı.

"Milim kıpırdama yoksa manyak karın gibi seni de öldürürüm."

Kendi ağrılarını unutmuş olan Stern adamın üstüne eğildi. Yatağın yanındaki sehpadan aldığı bisturiyle adamı tehdit ederken *daha ne kadar ileri gidebilirim acaba*, diye düşündü. Çok rahat ayağını ya da parmaklarını kesebilirdi. Yapmamasının tek nedeni Simon'du. Çocuk yeterinde şiddet görmüştü, daha da kötüsü: Bizzat yaşamıştı.

Onun yüzünden bir de psikolojik destek alması gerekecekti.

Adam, "Bakın, aramızda halledebiliriz," diye bir şeyler geveledi. Ayaklarının dibinde yerde boylu boyunca yatıyordu ve o sempatik sandığı yüz ifadesindeki değişim sadece kırılan dişlerinden de değildi.

"Param var. Onun parası. Anlaştığımız gibi."

"Kapat çeneni. Para istemiyorum."

"Ne istiyorsunuz? Neden buradasınız *o* halde?"

Stern tripodu kaldırırken, "Buraya bakma Simon," diye seslendi. Adam dizlerini çenesine kadar çekip elleriyle kan içindeki kafasını korumaya aldı.

"Hayır, lütfen hayır!" diye yalvardı. "Ne isterseniz yaparım. Lütfen."

Stern biraz daha korkuyla kıvranmasını izledi, sonra sordu: "Cep telefonun nerede?"

"Ne?"

"O lanet telefonun nerede diyorum! Nerede?"

"Burada." Adam yatağın önündeki sabahlığını işaret etti. Stern bir adım gerileyip sabahlığı yerden aldı.

"Sağ cebinde."

Stern adamın sızlanmalarını duymadı bile. Sonunda telefonu buldu ve sahibine uzattı.

"Ne yapayım?"

"Ara onu."

"Kimi?"

"İletişimde olduğun kişiyi. Salonda konuştuğun adamı. Çabuk. Sonra da bana ver."

"Olmaz."

"Nasıl olmaz?

"Bende numarası yok. Hiç kimsede 'İş Adamı'nın' numarası olmaz." "İş Adamı" derken ticari faaliyet yapan birine verilen unvandan değil, bir isimden söz ediyordu. Kendisi düşebileceği en acıklı duruma düştüğü halde, o güçlü kuklacının gıyabında dahi saygıyla konuşmuştu.

"Nasıl iletişim kuruyorsun?"

"E-postayla. Yazıyoruz, o da bizi arıyor. Sizde de öyle oldu. Tina..." hırıldayarak nefes aldı, "...adınızı ve kimlik numaranızı arabadayken telefonla yolladı. O da bizi aradı."

Tina! Merdivenin dibinde gebermekte olan sürtüğün adı.

"E-posta adresini ver."

"Telefonda kayıtlı."

"Neresinde?" Stern bu model telefonu bir süre kullandığı için fonksiyonlarına yabancı değildi.

Yerde yatan adamı bir an bile gözünden kaybetmeden adres listesini buldu.

"'Bambino' diye kayıtlı ama işinize yaramaz."

"Niçin?" Stern bulduğu adresi aklında tutmaya bile gerek görmedi: gulliverqyz@23.gzquod.eu. Telefonu yanına alacaktı.

"Çünkü adresi her yazışmadan sonra değişiyor. Bu adres geçerli değil."

"Sonra nasıl ulaşıyorsun ona?"

"Söyleyemem."

"Neden?"

"Beni öldürür de ondan."

"Şu anda benim ne yapmayı düşündüğümü sanıyorsun peki? Çabuk yeni adresi söyle yoksa seni döve döve merdivenlerin dibindeki karının yanına yollarım."

"Tamam, tamam, tamam..." Adam kolunu havaya kaldırdı, korkuyla açılmış gözleri her an kafasına inecekmiş gibi duran tripoda odaklandı.

"Değişik adresleri var. Binlerce. Sadece bir kere aktif oluyorlar. Onunla haberleşmek isteyince yenisini satın alıyoruz."

"Nereden?" Stern sorusunu yinelerken adamın yüzüne tükürdü. "Nereden satın alıyorsun?"

Cevabı duyunca tripod elinden kaydı ve folyo kaplı parke zemine çarptı.

Aklını yitirmişçesine, "Ne dedin sen?" diye sordu. Zonklayan kafası, sızlayan kemikleri ve yanan ciğeri, her yerindeki acı tek bir ıstırap kümesine dönüşmüştü.

"Tekrarla!" diye haykırdı.

Yüzü kanlı, bedeni çıplak adam en iyi sakladığı sırrını açığa vurmanın azabıyla gözyaşları içinde tekrarladı: "Adresi köprüde satın alıyoruz."

21.

Pek çok korku sahnesi birbirine zıt duyguları tetiklemeye hazır bir atmosfer yaratırdı. Burada olan ise kimine çekici, kimine itici gelen şiddetin gözle görülür somutlukta belirtileri değildi. Yatağın üstündeki tavanda kan ya da beyin kalıntıları olmadığı gibi, ütülenmeyi bekleyen temiz çamaşır sepetinin yanı başındaki kesik kollar, bacaklar da yoktu. Dışarıdan bakan biri için burası hastalıklı cazibesi olan bir olay yerinin dolaylı sinyallerine sahipti. Bunda, esasen insanlarla dolu bir metro istasyonunda güvenlik şeridiyle kuşatılmış bir alan ve park etmiş çok sayıda polis aracı ile bölgenin yapay ışıkla aydınlatılmış olmasının da etkisi vardı.

Hertzlich altın çerçeveli gözlüğünü çıkarmadan gözlerini ovuşturarak, "Kahretsin," diye söylendi. Mekânın girişinde duran Engler'i somurtkan bir ifadeyle el ederek yanına çağırdı. Sonbahar akşamının karanlığında Mexiko Meydanı'nda gündüz gibi aydınlatılmış kafe, sivrisinekleri kendine çeken bir ampul gibiydi. Çok sayıda insanın yolu metro istasyonuna giderken emniyet şeridi nedeniyle engellenmişti. Üniformalı bir polis memurunun düzenli aralıklarla meraklılara duyurduğu gibi istisnai olarak burada gerçekten de görülecek bir şey yoktu.

Komiser ona katılınca bağıra çağıra tekrar, "Kahrolasıca pislikler!" diye tekrarladı. Olay bir şekilde dizginlenemediği için kendi gözleriyle olay yeri incelemesine katılmak istemişti.

Bir polis şeridinin bu denli dikkat çekip meraklı toplayacağı hiç aklına gelmezdi.

"Bana rapor ver," derken o anda gözlerinin önünde suda eriyen bir Aspirin plus C tabletini susuz yutan Engler'i tiksinerek izledi. Vakayı ondan almak bile aklından geçti hatta.

Engler, "Borchert tesadüfen trafik sorunu nedeniyle enselendi," diye özet geçti. "Bizi buraya, Mexiko Meydanı'na getirdi ve Stern ile küçük Simon'un bu kafeden kaçırıldığını iddia etti. Hem de kafede buluştuğu bir kadın tarafından. Borchert'in verdiği plaka numarası tespit edilemedi. Şu ana dek elimizdeki işe yarayabilecek tek kanıt şu e-posta adresi..." Engler yorgun bir tavırla kafenin vitrinindeki Berlin, Steglitz'te yer alan komisyoncu tabelasını işaret etti. "Theodor Kling ve karısı Tina'ya ait bir işletme. Sekreteri tam öğleden sonra iznine çıkacakmış ama adamın bazı mülkleri dolaşmaya gittiği bilgisini verdi ve büroda satışa sunulan taşınmazların listesini yolladı. İnceliyoruz."

"Kaç tane?"

"Yakın çevrede sekiz tane. Fazla değil. Sorun, hepsine aynı anda nasıl baskın yapacağımız... ah bir dakika lütfen. Brandmann arıyor galiba."

Engler telefonu kulağına dayadı ve hemen sonra limon ısırmış gibi yüzünü buruşturdu.

Hertzlich kaşlarını kaldırdı.

Komiserin son derece hayret dolu bir sesle, "Hangi cehennemdesiniz siz?" diye sorduğunu duyunca muhatabının meslektaşı olmadığını anladı.

22.

"Küçük Wannsee 121 numaraya bir ambulans mı?" Stern'in güç bela verebildiği adresi tekrar etti.

Bu sırada Hertzlich de adresi not etmiş, bir adım kenara çekilerek tim yollama talimatı vermek üzere telefonunu çıkarmıştı.

"Tamam. Bizi orada bekleyin. Hiçbir şeye dokunmayın," diye Engler, Stern'e cevap verdi. Bağlantı o kadar kötüydü ki arka planda esen şiddetli fırtınada sesler dağılıyormuş gibiydi.

Tam ihtiyaç olduğu anda Brandmann adlı leş yiyici hangi delikte?

"Olmaz. Açıklama... için... zaman..." Stern narkozdan yeni çıkmakta olan bir hasta gibi kekeleyerek konuştu. "...kadın... öldü... galiba, adam yaşıyor... onu ...tutuklayın."

Engler devamında tek bir kelime bile anlamadı.

Sonunda, "Simon nasıl?" diye en önemli soruyu sordu.

"Sizi arama nedenim o zaten."

Avukat sinyal almayan alandan çıkmış olmalıydı ki şimdi söyledikleri gayet net anlaşılıyordu.

Engler, "Bakın bu böyle gitmez. Teslim olun artık," diye avukattan talep etti.

"Biliyorum, olacağım zaten."

"Ne zaman?"

"Şimdi. Yani... bir dakika."

Hattan bir çıtırtı geldi ve Engler arkadan Simon'un sesini duyduğunu düşündü. Stern yalan söylememişti. Çocuk yaşıyordu!

"Aşağı yukarı kırk dakikaya ihtiyacımız var, sonra buluşalım. Ama sadece ikimiz. Başka kimse olmasın."

"Tamam, nerede?"

Robert buluşma noktasını söylediği anda komiserin yüz hatları çarpıldı.

23.

Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor. Mesaj bırakmak isterseniz...

Kahretsin. Neler oldu? Carina niçin telefonunu açmıyor? Ve Borchert'e lanet olsun. Bizi neden yarı yolda bıraktı?

Stern öfkeyle telefondan gelen otomatik bant kaydını susturdu ve deli gibi hızlı sürdüğü limuzinle şehrin caddelerinden geçip park yerine girerken elini yan koltuğa attı. Aynı telefonu daha birkaç dakika önce o iğrenç çocuk tacizcisinin terli kulağına dayamış olduğunu düşünmek dahi midesini ağzına getiriyordu. Ama cihazı kullanması şarttı. İlk olarak en önemli konuşmayı yapmış ve Engler'i bilgilendirmişti. Zira böyle devam edemezdi. Teslim olması şarttı. Felix'in akıbetini asla öğrenememe tehlikesi söz konusu olsa da.

Ama artık bu konu önem olarak ikinci dereceydi. Bir hayaletin peşinden çılgınca bir sürek avına çıkmanın da bir sonu olmalıydı. Simon neredeyse katledilecekti. Tek gerçek buydu, doğum lekeli bir çocuğun etrafına inşa ettiği kendi kuruntuları değil.

Stern omzunda iki parmak hissetti.

Simon, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Avukatın gözleri doldu. Çocuğu sırıtkan bir canavarla cehennemde yalnız bırakmıştı. Ve şimdi Simon onun nasıl olduğunu soruyordu.

Robert, "Gayet iyiyim," diye uydurdu. Gerçekte ise ağrılarına bir ölçüde dayanabilmek için hangi pozisyonda oturmak daha doğru olur, onu bile bilmiyordu. Holde baygın düşerek serilip kalmadan villadan çıkması bile mucizeydi. Stern rezil pedofil herifi koli bandıyla yatağa bağladıktan sonra odadan çıktıklarında, Simon inanılmaz bir güçle merdivenlerden kendi inmişti.

Aşağıda üstünden atladıkları Tina hiç kıpırdamıyordu ama Stern hafifçe nefes aldığını fark etti. Ve attığı her adımla ağrıları dehşetle artsa bile salonda çıkardığı giysilerini bulup giyindi, garaja inip limuzine bindiler. Amerikan limuzinin otomatik vites olmasına şükretti. Sol ayağı şişmiş, üstüne basamaz olmuştu, debriyaja basmak ise imkânsız gibiydi.

Simon kısık sesiyle, "Ama yüzün kötü görünüyor," dedi.

Stern, "Sen de Kermit'e benziyorsun," diye şaka yaptı.

Güneşliği indirip aynada yüzüne bakınca çocuğa hak vermek zorunda kaldı. Aynı yerde bir paket ıslak mendil görünce çekip bir tane aldı ve yüzündeki kanı temizlemeyi denedi.

Mendili alnındaki kanayan yaraya bastırırken, "Ya sen kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"İdare eder." Simon öksürüğünü tutmaya çalıştı.

Villadan çıktıklarından bu yana belki de sekizinci kez Stern, "Çok üzgünüm, delicesine üzgünüm," diye tekrarladı. "Ama her şeyi yoluna koyacağım. Yemin ediyorum sana."

Simon yorgun sesiyle, "Bir şey olmadı ki," diye yanıt verdi.

Stern çocuğu daha iyi görebilmek için tavan lambasının düğmesine bastı. Simon'un göz kapakları titriyordu, sonra esnedi. Günün korkunç olaylarından sonra iyiye mi, kötüye mi işaret olduğunu Stern değerlendiremedi.

"Bir şey lazım mı? Su? İlaçların?"

"Hayır, sadece yorgunum." Simon yine öksürdü. Sol bacağı ilk kez hafifçe titredi.

"Camdan kapılara kadar olan yolu tek başına alabilir misin?"

"Tabii ki." Simon kapıyı açtı ama tam inerken tereddüt geçirdi: "Keşke yanında kalsam."

Stern acı da duysa hayır anlamında başını salladı.

"Ama bana ihtiyacın olur belki?"

"Gel buraya." Stern çocuğu kendine çekti ve ağrısından delirecek gibi olduğu sırtına aldırmadan sımsıkı sarıldı.

"Evet, sana ihtiyacım var. Hem de çok. Zaten bundan dolayı şimdi ne diyorsam onu yapman çok önemli, anlaştık mı? Hastaneye git ve derhal kendi servisine çık. Duydun mu beni?"

Simon avukatın kollarının arasında başını salladı. "Peki. Ya sen ne yapacaksın?" Yüzünü omzuna gömerek konuşmuştu.

"Ben olayı çözeceğim."

Simon biraz gerileyip yüzüne baktı. "Sahiden mi?"

"Sahiden."

"Yani ben yarın hiç kimseye zarar vermeyecek miyim?"

"Hayır, buna mecbur kalmayacaksın."

"En istemediğim şey zaten."

"Biliyorum." Robert saçlarını kulaklarının arkasına attı ve gülümsedi. "Gerçekten tek başına yapabilecek misin?" diye yeniden sordu.

"Ben iyiyim. Boğazım tırmalanıyor azıcık, o kadar."

"Ya bacağındaki titreme?"

"O kadar kötü değil. Hem birazdan ilaç verirler."

Simon tam gidiyordu ki Robert tekrar omzunu tuttu.

"Dünyanın en güzel yerini hatırlıyor musun hâlâ?" diye sordu. "Doktor Tiefensee sorduğunda ona söylediğin yeri?"

"Evet." Simon gülümsedi.

"İşte o deniz kenarına gideceğiz," dedi Stern. "Her şey bittikten sonra. Sen, Carina ve ben. Orada sana dünyanın en büyük dondurmasını alacağım, tamam mı?"

Kocaman gülen Stern el salladı ve gitti.

Park alanı hastane girişine ancak birkaç metre uzaktaydı ama Stern çocuğu transa girmiş gibi izledi. Motoru çalıştırdı fakat gitmek için değil, acil bir durum olursa hemen hastane kapısının önünde durmak için. Doğal olarak burada, Seehaus Hastanesi'nin önünde çocuğun son saatlerde başından geçen tehlikeler söz konusu değildi. Ama Stern'in endişesi ancak Simon hastanenin cam kapısı ardında gözden kaybolunca dindi.

Saatine baktı ve geri vitese taktı. Saat akşam yediye çeyrek vardı. Karnavala geç kalmak istemiyorsa, acele etmeliydi.

24.

"Tamam, şimdi burada. Ne yapayım?"

Hastane kafeteryasındaki sakallı adam lattesini karıştırırken asansöre giden Simon'u gözleriyle izledi.

Uzun kaşığı fincandan çıkarıp yalarken bir yanda da telefona, "Simon doğrudan kendi servisine gidiyor," diye bilgi verdi. Harekete geçmek üzere hazırlandı.

"Bir dakika." Hattın diğer ucunda konuşanın lafını kesti. "Şu anda tanıdılar. Bir doktor. Evet, Simon'la konuşuyor. Sanırım birazdan burada kıyamet kopacak."

Kahve kupasını bıraktı ve Simon'un etrafında toplanmakta olan hasta bakıcı, hemşire ve doktorları daha iyi görebilmek için ayağa kalktı. Sesler yükseldi. Sonra hastane çılgın bir tempoyla birbirine girdi.

"Gerçekten mi? Emin misiniz?"

Asansörlerin olduğu bölgede heyecanlı sesler arttı ve adam telefondan kendisine verilen talimatlara odaklanmakta zorlandı. "Biraz daha yüksek sesle konuşun" diye rica etti. Nihayet anladıktan sonra "katılıyorum" der gibi bir şeyler mırıldandı.

"Anlaşıldı, hemen halledilecek."

Picasso telefonu kapattı ve kahvesini içmeden bıraktı.

25.

"Fıyuuuuu flaaaapppp..."

Heceler kulaklarında çınladı. Ağırlaştırılmış bir ses kaseti gibi fazlasıyla uzatılan heceler anlaşılmaz sözcüklere dönüştü.

Neredeyim? Ne oldu?

Carina kendini, sıkma programına geçmiş bir çamaşır makinesinin içinde gibi hissetti. Altındaki sert bank onunla birlikte sallandı. Görünmez bir güçle öne itildi, sırtını sertçe arkalığa çarparak hızlı geriye savruldu.

Carina gözlerini kırpıştırdı ve anında midesi bulandı. Burnuyla değil de gözleriyle nefes alıp veriyormuş gibi etrafını saran kokuyu o anda algıladı. Alkol. Kusmuk.

Kendini zorlayarak gözlerini açtıysa da hiçbir şey anlayamadı. Başına neler geldiğini mantıkla açıklamak mümkün değildi.

Tarçın rengi saçları yandan muntazam ayrılmış, bıyıklı, sıska bir erkek üstüne eğilmiş, onu sarsıyordu. Kim olduğunu kanıtlamak için de elindeki plastik kartı göstererek.

"*Ne... ba... na.... Ne... oldu*?" demeye çalıştı. Ama kendi sözcükleri sert suratlı adamdan daha anlaşılmazdı. Pek kibar olmadığı için sesini iyice yükseltti, Carina nihayet ne istediğini anladı, daha doğrusu somurtkan suratıyla verdiği emri.

"Biletiniz lütfen?"

"Ne? Nasıl?"

Carina başını çevirdi, kendini zorlayarak kontrolörün yanından bakmaya çalıştı. Çaprazında yaşlıca bir kadın oturuyordu. O da Carina'ya küçümseyerek bakıp kaşlarını havaya kaldırdıktan sonra okuduğu dergiye eğildi.

"Ben, ben... bilmiyorum..."

Carina neden sonra o kokunun kendisinden geldiğini anlayabildi. Kapüşonlu üstünün her yanı leke içindeydi.

Bu nasıl olabilir?

Hatırladığı son şey o korkunç sesti. *Soğuk.*

Ve ardından sonsuz, rüyasız bir uykuya yuvarlanış. *Ama şimdi?* Çekiçlerin dövdüğü şakaklarını yokladı ve eline yara gelmeyince çok şaşırdı. Şişlik bile yoktu.

"Hadi ama yoksa gereğini yapacağım."

Saniyeler geçtikçe çevresinin ayrıntıları ilginç bir bütünlük oluşturdu. Kirli camlar, tepesindeki titrek neon ışıklar, tutunma askıları. Nerede olduğunu kavramış ama nedenini çözememişti. Pekâlâ Antarktika'da bir buz kütlesinin üstünde de uyanabilirdi. Berlin gecesinde hızla yol alan bir tramvayda olması o denli gerçek dışıydı.

Sırıtarak bakan kontrolöre, "Öldüm sandım," dedi.

"Hiç öyle görünmüyorsun."

Adam, yeterince hızlı davranıp çekemediği sağ bileğini tuttu ve parmaklarının arasından bir şey aldı.

"Sonunda gördük." Adam biletin üstündeki damgayı kontrol edince rahatladı.

"Böylesini de ilk kez görüyorum. Geberene kadar içip tramvaya binerken bilet almak."

Diğer hafta sonlarını daha sakin geçirmesini öğütleyerek bileti geri verdi.

Tramvay yavaşladı ve hafif ışıklı bir durakta durdu. Gotik harfli tabelada Grunewald yazıyordu.

Wannsee'den iki durak sonra.

Carina kalktı, diğer yolcuların mikrop saçıyormuş gibi iki yana çekilerek açtıkları yoldan yürüdü ve tramvaydan indi.

Kafasının içi arı kovanı gibiydi. "Ses" başına elektroşok aletiyle vurup üstüne bir şişe içki döktükten sonra onu evsizler gibi tramvaya atmış olmalıydı.

Ama neden?

Açık havada kendini biraz olsun toparlaymca korkuları haliyle daha da arttı. Sıkıntısı kendine ne olduğu değil, Simon'un nasıl olduğuydu. Ve Robert'in.

Ufak durağın çatısı altında öylece durdu, taşıttan inen diğer yolcuların geçmesi için kenara çekildi.

Ya şimdi?

Simon ve Robert'i kurtarmak için nereye gittiğini bilmeden araba kullandığı bir saat öncesinde ne kadar çaresizse, şu anda da öyleydi. Şimdi tek fark bedensel olarak da iyi durumda olmamasıydı. Kafatası çatlıyor, midesi bulanıyor ve karnı guruldayarak titremesine yol açıyordu. Ellerini midesine bastırdı ve rüzgârlığının üstünde tuttu. O anda parmaklarının altında bir titreşim hissetti, sonra bunu bir zil sesi izledi.

Carina fermuarını ikinci denemede ancak açabildi. Parasının, ilaçların hatta silahın bel çantasında duruyor olmasına önce çok şaşırdı, sonra Robert'in taşıması için verdiği cep bilgisayarını çıkardı.

Deri kapağını açtı ve yanıp sönen nota gözlerini dikti. Bir buluşma. Robert'e, perşembe günü için kaydettiği randevusunu hatırlatıyordu. Kendisiyle ilgili hem de.

Carina alarmı susturdu ve bunun tesadüf olamayacağı sonucuna vardı. Oyun üç gün önce şehir otoyolunun yanındaki ıssız sanayi bölgesinde başlamıştı ve devam ediyordu.

Kollarını bedenine doladı, görünmeyen bir kuklacının kendisini çılgınlığa sürüklemek için oynattığı ipleri kopartmak istermiş gibi kıpırdandı.

Biraz sonra ayaklarını sürükleyerek harekete geçti. Acele ederse, yapabilirdi. Buluşma noktası uzak değildi.

26.

Clay Caddesi otoparkında plastik kelepçeye vurulan Stern yıllar önce bir kadın müvekkilinin söylediği sözü hatırladı: *Hayatını çıkarıp dolaba asmışsın gibi bir şey.*

Gerçi kadın haksız yere tutuklanmış değildi, tıpkı şu anda kendisinin de yaşadığı gibi ama Stern, para sahteciliği yapan kadının çaresizlik anındaki ilk duygusunu çok doğru tasvir ettiğini itiraf etmek zorundaydı.

"Neden burası?" Engler dikiz aynasına bakarak sorusunu tekrarladı. "Benimle neden ille de bir lunaparkın önünde buluşmak istediniz?"

Komiser, görev aracının direksiyonunda oturuyordu. Gri limuzinin yerine göre resmî görev aracı olarak kullanıldığını sadece teşkilattan olanlar bilirdi.

"Anlaşmamıza uyacağınızı görmek için." Stern gözlerini açık tutmakta zorlandı. Gerçi hiç vakti değildi ama tüm bedensel ağrı ve sızılarına eşlik eden bir baygınlığın eşiğindeydi artık.

"Yalnız geleceğinizden de emin olmak istedim." Stern, Engler'e arka camdan, yavaşça uzaklaşmakta oldukları, ışıkları yanıp sönen dönme dolaba bir göz atmasını tavsiye etti. "Yukarıdan manzara muhteşemdir."

Polisi önce lunaparktaki gondoldan arayarak aracının sinyal lambalarını yakmasını istemişti. Ziyaretçi otoparkındaki yerini böylece tespit ettikten sonra bu riski göze alana kadar gondolla

üç tur daha atmıştı. Ve gerçekten de komiser onu arabaya bindirirken hiçlikten çıkıp gelmiş gibi ortaya fırlayan gizli polisler olmamıştı.

"Anlıyorum." Engler başını salladı, ardından hapşırmaya başladı.

Sıkıntısı geçince, "Ama endişeniz yersizdi," dedi. Sesi ilk sorgu günündeki kadar nezleli çıkıyordu. Üstünden tam üç gün geçmiş olmasına karşın.

Müfettiş, "GPS'le izleniyoruz," dedi ve öksürdü. "Merkez ne zaman nerede olduğumuzdan daima haberdardır. Ayrıca siz bana göre itin tekisiniz." Dikiz aynasından sırıtarak arkaya baktı. "Ama tek başına hakkınızdan gelemeyeceğim kadar tehlikeli değilsiniz en azından."

Stern başını salladı, plastik kelepçenin sert kenarının daha şimdiden sol bileğinde bıraktığı izi inceledi.

"Ama anlamadığım bir şey var, neden ille de benimle görüşmek istediniz? Neticede ikimiz pek de etle tırnak sayılmayız."

"İşte bu nedenle. Babam, iş yapacaksan düşmanınla yap derdi hep. Onlar seni gammazlamaz. Ayrıca Brandmann'ı hiç gözüm tutmadı, onu tanımıyorum üstelik."

"Babanız akıllı adammış. Bana ne teklif ediyorsunuz?"

"Size vereceğim bilgi doğrultusunda en az iki suçluyu yakalama imkânı elde edeceksiniz: bir çocuk satıcısı ve bir intikamcı. Bulduğumuz erkek cesetlerinin faili."

Hava gitgide kararadı. Yolun sağındaki, solundaki binalar yağmurla ıslanmış araba camlarından görünmez oldu. Işıklandırılmış bölgeyi arkalarında bıraktılar ve Grunewald'a giden Charlottenburg ile Zehlendorf arasındaki bağlantı yolundan devam ettiler.

"Tamam, karşılık olarak ne istiyorsunuz?"

"Elinizde bana dair ne olursa olsun ve size ne anlatırsam anlatayım hiç önemli değil, yeter ki hemen eski karımın çocuklarını polis korumasına aldırın."

"Neden?"

"Bana baskı yapıldığı için. Buna bağlı olarak da ikinci talebim geliyor: Beni yarın sabah altıya kadar tekrar serbest bırakın."

"Kafayı mı yediniz siz?"

"Olabilir. Ama şu manyaklar kadar değil, inanın bana."

"Nedir bu?" Engler yan koltuğa öfkeli bir bakış attı. Stern kelepçeli ellerini kullanmaya çalışarak ceketinin cebinden bir video kaset çıkarıp polisin önüne fırlattı.

"Bu, komisyoncunun yatak odasmdan bir video kaydı. Karısıyla birlikte Simon'a neler yapmak istediklerini kendiniz görün, tabii sinirleriniz dayanırsa."

"Kuklacı o mu?"

"Komisyoncu mu? Hayır."

Engler'e son saatlerde yaşananları kısaca anlattı.

"Yarın sabah erken saatte buluşma noktasında bir pedofil bir bebek satın alacak. Simon bu esnada satıcıyı öldüreceğini öngörüyor."

"Ve siz de buna inanıyorsunuz?"

"Hayır. Ayrıca inansam bile yarın sabah Simon değil, başka bir intikamcı köprüde olacak. Ve fırsat yakaladığı anda çocuk satıcısını vuracak. İntikam almak için."

Engler, Hütten Yolu sapağından Koenig Caddesi'ne saptı.

"Tamam, tüyler ürpertici teorinizde akla yakın bir şeyler olduğunu kabul ettik diyelim," diye kuşkuyla konuştu. "Çocuk bunu nereden biliyor?"

Stern takip ediliyorlar mı diye sağa sola baktı ama AVUS yönünde uzaklaşan bir motosikletten başka taşıt göremedi. O anda ormanın ortasında, kırmızı ışıkta durdular.

"Müvekkiliniz Simon Sachs nasıl oluyor da sadece geçmişi değil, aynı zamanda geleceği de görüyor?"

"İnanın hiçbir fikrim yok."

Yağmur hızlandı. Engler sileceklerin çalışma seviyesini yükseltti yükseltti.

"'Hiçbir fikrim yok,' kötü bir cevap hele bir de sizi serbest bırakmamı istiyorsanız. Sizin bu işe karışıp karışmadığınızı nereden bileceğim?"

Yola devam ettiler ve bir süre sonra motordan gelen garip sesler Stern'i şaşırttı. Engler, düşük oktanlı benzin almıştı galiba.

"Beni neden içeri tıkmayın diyorum, söyleyeyim: Yarın sabah size her şeyi kanıtlayacağım. Köprüde."

"Hangi köprü?"

"Önce anlaşalım, sonra adresi veririm."

Bir dakika! Ne oluyor böyle?

Stern heyecanla öne eğildi. Yanılmıştı. Motorda sorun yoktu. Çim biçme makinesinin sesine benzeyen gürültü dışarıdan geliyordu. Ve arttıkça artıyordu.

Engler aniden, "Buluşma yerini başka bilen var mı?" diye sordu. Asabi sesindeki gerilim Stern'e yansıdı.

Robert tereddütle, "Yok," dedi.

"Bu nasıl bir numara böyle?"

"Ne numarası?"

Robert ceketinin cebindeki uydu telefonuna dokundu. Devredeydi. *Anlamı...*

"Beni aradığınız telefon. Kimin?"

Engler'in gerginliği arttı, sık sık geriye bakmaya başladı.

"Komisyoncunun, ama niçin?.."

Silecekler sağa yattı, ön camdaki yağmur tanecikleri çok kısa bir an için mercek görevi gördü ve Stern ne olduğunu anladı.

Motosiklet sürücüsü. Dönüş yapmıştı. Farlarını kapatmış, kasksız kafası ve öne uzattığı koluyla doğrudan üstlerine sürüyordu.

Trafik lambası yeşile döndü, Engler vitesi geçirdi.

Ah kahretsin! Borchert bizi üstüne basa basa uyardı. Küçük bir çocuk bile telefonu takip konumuna ayarlayabilir ve...

Ve bir gümbürtüyle beraber Stern'in düşünceleri son buldu.

27.

Dinamit tozunun yarısı yanmış ıslak yılbaşı gecesi havai fişeğinin tıslaması gibi bir patlama duyuldu, kesinlikle tehlike çağrıştırmayan türden. Ama sesin boğukluğu yanıltıcıydı. Ölümcül bir güçle ön cam parçalandı ve konfeti tanecikleri gibi arabanın içine saçıldı.

Stern Komiser'in kaçıncı kurşunla vurulduğunu ve başının direksiyona düştüğünü söyleyebilecek durumda değildi. Trafik lambası hâlâ yeşildi. Az sonra, sarıya dönünce arabanın iç ışığı yandı ama Stern şokta olduğundan kavrayamadı. O anda beyni gördüğü dehşet tablosunun parçalarını oturtmak için hızla çalışıyordu: motosikletli sürücü, tuzla buz olan ön cam, Komiser'in istem dışı seğiren eli.

Stern'in dişleri birbirine çarpıyordu. Üşüdü. Şoktan, acıdan, panikten ve kırbaç gibi yüzünde şaklayan yağmurdan. Neden sonra tavan lambasının niçin yandığını algılayabildi: Kapısı açılmıştı. Biri onu dışarı çekiyordu.

Karanlıkta bir adam, "Anlaşmamıza uymadınız," diye tısladı. Sonra şakağında bir soğukluk hissetti. Motosikletli, silahın namlusunu kafasına dayamıştı.

"'Ses'ten selamlarla. Yeniden doğuş var mı öğrenmeyi siz istediniz."

Stern gözlerini sıkıca yumdu. Kafası gerilimden titreşime geçmiş gibi sallanıyordu. O anda, son saniyeleri tarif etmenin

imkânsızlığını kavradı. Ölümün çehresini makaraya saracak bir film yoktu. Donmuş bir kare bile. Stern bunun yerine saniyenin onda biri kadar bir zaman damlasında bedeninin her bir hücresini tek tek hissetti. Böbrek bezlerinin ürettiği adrenalinin her an daha fazla kanına karışarak damarlarında zonklamasını. Bronşlarının nasıl genişlediğini ve göğüs kafesinin altında kalbinin küçük patlamalarla karşı tepki verdiğini. Eşzamanlı olarak dış algısı da değişti. Rüzgâr tek bir şey değildi artık, kum fırtınası gibi sayısız oksijen atomlarından oluşan damlalar halinde tenine çarpıyordu.

Stern kendi haykırışını duydu. Hayatında hiç olmadığı kadar korktu. Aynı zamanda başka her duyguyu da eskisinden çok daha güçlü hissetti. Yaşamak için tek şans verildiğinde, hangi hisleri duymaya daha yetenekli olduğunun kanıtlanması istenmiş gibi. Ardından, sona gelmeden hemen önce, eridiğini duyumsadı. Atomlardan ve moleküllerden oluşan Robert Stern'in bileşenlerinin, merminin bedene girişini kolaylaştırmak için ayrıştığını fark etti. Ve yoğun bir hüzün palto gibi üstünü örterken öldürücü vuruş onu kurtardı.

Mermi sıkıldı. Öngörüldüğü gibi hedefe tam isabetle. İki kaşının arasına Orada açtığı tırnak büyüklüğünde delikten ketçap şişesinin ağzı gibi kan akmaya başladı.

Stern gözlerini açtı, katilin az önce silahını dayadığı kafasındaki yeri inanamayarak eliyle yokladı. Sert namlunun baskısıyla hâlâ canı acıyordu. Sonra koklamak ve hissetmek için parmaklarına baktı. Bir şey yoktu.

Nihayet gözlerini ileriye çevirdi. Ve Engler'in silahının yere düştüğünü duydu. Komiser'in suratının yarısı tamamen kandan oluşuyor gibiydi. Stern neden sonra, bunun yeniden kırmızıya

dönen trafik lambası ışığının yandan suratına vurmasmdan kaynaklandığını kavradı.

Hayatımı kurtardı, diye düşündü Robert. *Tabancasını çekip katili öldürmek için kalan son gücüyle arkaya dönmeyi başardı...*

Stern, Komiser belki de ağır yaralı değildir, diye umdu. Engler, yola çıkmadan önce arkadaki çocuklar kemerlerini takmış mı diye son kez kontrol etmek isteyen bir baba gibi koltukta oturuyor ve ona hayatında ilk kez dostça bakıyordu. Sonra ağzından kanlar süzülmeye başladı. Engler şaşırmış gibi ağzını açtı, son bir kez gözlerini kırpıştırdı ve başı birdenbire direksiyona düştü. Tabancayı tutan eli de dâhil tüm bedeni gevşedi.

Durmadan çalan korna sesi Robert'i trans halinden çıkardı, bedeninin yönetimini tekrar ele geçirdi. Kulaklarındaki hışırtı kayboldu, normal hayatın sesleriyle birlikte tüm ağrısı sızısı da geri döndü. Kemerini çözüp arabadan dışarı fırladı. Bu arada gözü Engler'in yerde duran silahına ilişti. Aldı ve arabadan inerken katile çevirdi. Yerde uzun saçlı, gözleri irileşmiş bir adam yatıyordu. Kafasının yarısından asfalta hayatı sızmıştı. Stern esas katilin ayakçısının sinekkaydı tıraşlı yüzünü daha önce hiç görmemişti ama yine de bir şekilde tanıdık geliyordu.

Beni Engler kurtardı. Özellikle Engler.

Bisiklet yoluna kadarki kısa mesafeyi yürümek istedi fakat birkaç adım sonra sendeledi ve eli ayağı boşaldı. Kelepçeli ellerinin üstüne, yere düştü, başını yerden kaldırmaya ve ayaklanmaya kendini var gücüyle zorlamadan önce ağzına ıslak toprağın, dökülmüş yaprakların tadı doldu.

Gitmeliyim.

Robert ayakta sallandı, bilmeden sakat ayağının üstüne basınca inleyerek ıslak bir ağaç gövdesine tutundu. Fakat ızdırabı ne kadar büyük olursa olsun, korkusunu bastıramıyordu. Biraz

yukarıdan bir araba geçip gitti, duran olmadı. Kimse ona yardım etmek için gelmedi. Ya da tutuklamak için. Henüz.

Ekip otoları kesin yola çıkmıştı.

Bana inanmayacaklar. Buradan gitmem şart.

Stern bedensel acısından ziyade az önce yaşadıklarının verdiği muazzam bir ruhsal ızdırapla tekrar haykırdı. Sonra iki gün öncesine dek iliklerine kadar nefret ettiği arızalı hayatını geri almak üzere yalpalaya yalpalaya ormana yürüdü.

28.

Saat yirmi on yediydi. Bunun anlamı, şuydu, o domuz herif on yedi dakika gecikmişti ve acayip nefret ettiği bir şey varsa o da dakik olunmamasıydı. Ve tabii ki atlatılmak. Bu daha da kötüydü. İnsanlar ne düşünüyorduysa artık! Hiçbiri ölümsüz değildi ama her biri sanki kayıp eşya bürosuna gidip kayıp saatlerini ve boşa harcanmış zaman dilimini geri alacak ve kaybettiği süreyi tamamlayacakmış gibi davranırdı.

Kabaran öfke dalgasıyla soğuyan kahvesini eviyeye döktü ve bu israfa da ayrıca sinirlendi. Kendine de. Herifin yine gelmeyeceğini gayet iyi biliyordu, neden hep atlatılan o oluyordu? Bal gibi kendi suçuydu.

Yan odadan porselen fincana vurulan kaşık şıngırtısı geldi.

"Değişiklik olsun diye çay ister misiniz?" diye çatlak bir sesle sordu ve parmak uçlarını yakacak ölçüde dibine dek içtiği filtresiz sigarasını söndürdü. "Sıcak su hazır, hemen yaparım."

"Hayır, teşekkürler."

Beklenen ziyaretçi, anlaşılan onun aksine, dakika dakika ölüme yaklaşmayı sorun etmiyordu. Yarım saatlik zaman kaybını beklemeyi reddetmesi için dişlerinin dökülmesi, hemoroidinin çıkması ve tırnaklarının sararması gerekiyordu belki de. Elem yumağı halinde minderli çam ağacından kanepeye, karısıyla birlikte edindikleri son mobilya parçasına çöktü.

Maria daima dakikti. Hatta genellikle zamanından önce hazırdı. Akciğerini saran kanser illetiyle birlikte böyle bir özellik geliştirmişti. Ne ironi ama. Kocasının aksine Maria hiç sigara içmezdi.

Ne oldu? Adam yarı dolu çaydanlığı musluğun altına tuttu ve pencereye yaklaştı. Kafasını yana eğerek tırmalama sesini tekrar duymak için bekledi. Çöp bidonunun kapağını sıkıca kapatmamış olabilirdi, bu da şu pis havada tekrar kapıya çıkması gerektiği anlamına geliyordu, aksi halde yabani domuzlar yine çimlerini delik deşik ederdi. Önünde durduğu küçük ahşap pencere, evin arkasına bakıyordu ve normal koşullarda terasın ötesine, göldeki şişme botlara kadar uzanan bir manzarası vardı. Ama mutfağın güçlü ışığı ile dışarıdaki mürekkep karası havanın çakışmasından görüş mesafesi pencereden ancak birkaç santimetre ileriye kadardı. Dışarıdan yamru yumru olmuş bir surat aniden cama yapışınca korkudan havaya sıçradı.

Nedir...

Yaşlı adam geri çekilirken mutfak taburesine takıldı. Tuhaf yaratık camdan çekilmiş, geride sıcak soluğunun soğuk yüzeyde bıraktığı buhar kalmıştı.

Kendini korumak için zıpkınını arıyordu ki dışarıdan gelen sesle hatasını anladı.

"Hey? Orada mısın?"

İnanmak istemese de o çirkin suratın sesi tanıdıktı ve bir gerçeğin kanıtıydı: Dışarıdaki herif yabancı değildi. Tam tersine.

Yaşlı adam ayak sürüyerek mutfaktan çıktı ve, hafta sonu tatil evinin arka kapısına gitti.

Sıkışmış ahşabı zor kullanarak açtı ve "Yine geciktin," diye homurdandı. "Her zamanki gibi."

"Kusura bakma baba." Yamru yumru surat yakınlaştı. Adam birden dikkat kesildi.

"Ne oldu sana böyle? Otobüs mü çarptı?"

"Daha beteri."

Robert Stern babasının yanından geçip salona gitti ve orada kendisini kimin beklediğini görünce gözlerine inanamadı.

29.

"Ne işin var burada?" diye kelimeler tam ağzından çıkmıştı ki ayağının altında yer kaydı. Son duyduğu bir çığlık ve kırılan porselen fincanın sesi oldu. Stern yere yıkıldı ve kadının onu gördüğü anda heyecanla çığlık atıp elinden düşürerek kırılmasına neden olduğu fincan parçalarının arasında boylu boyunca yere serildi.

Kendine geldiğinde ne nerede olduğunu biliyordu ne de Carina'nın korkudan irileşmiş gözlerle neden üstüne eğildiğini. Uzun saçlarından bir tutam alnında dans ediyordu ve Stern bu narin dokunuşu tüm bedeninde hissetmek istedi. Fakat bunun yerine ense kaslarını oynatıp kafasını yerden kaldırınca ağrı ve acı dolu yaşanmışlıklar tüm berbatlığıyla zihnine hücum etti.

"Simon?" diye sordu. "Nasıl..."

Carina boğuk bir sesle, "Güvende," diye cevap verdi. "Picasso'yla konuştum. Oda kapısının önüne bir nöbetçi diktiler."

"Tanrıya şükür." Stern aniden tir tr titremeye başladı.

"Saat kaç?" Mutfaktan çaydanlığın ıslık sesini duydu, bu iyiye işaretti. Babası çay yapmakla meşgulse baygınlığı çok kısa sürmüş olmalıydı.

Carina, "Dokuza geliyor," dedi. Kadının, elinin tersiyle gözlerini silmesi Robert'in dikkatinden kaçmadı. Sonra bir bıçak getirip plastik kelepçeyi kesti.

"Teşekkür ederim. Sophie'den haber var mı? İkizler nasılmış?" Dili tenis topu gibi ağzında zor dönüyordu.

"Var. Mesaj yolladı. Komşulardan biri bu sabah bizi görmüş olmalı ki polise ihbar etmiş. Evde arama yapıyorlarmış."

Stern bir parça rahatladı. En azından çocuklar tehlikede değildi.

"Burada kalamayız."

Bir çift yeşil keçe terlik başının yanında durunca Robert sustu. Dişlerini sıktı, iki yumruğuyla yerden güç alıp belden yukarısını dikleştirdi.

"Hem bu kadar geciktin hem de hemen gitmek istiyorsun. Anlaşıldı." Adamın yüzü öfkeyle kırıştı. Odaya giren babası, oğlunun son cümlesini duymuş ve çaydanlığı öfkeyle metal nihalenin üstüne koymuştu. "Doğrusu hiç şaşırmadım desem yeridir."

Robert en az kendisi kadar beter durumda görünen Carina'ya, "Ona hiçbir şey anlatmadın, değil mi?" diye sordu. Kadın beşinci sınıf bir bar gibi alkol kokuyordu.

"Hayır, doğrudan anlatmadım. Sadece başımızın dertte olduğunu ve saklanacak bir yere ihtiyaç duyduğumuzu söyledim."

"Ama bunu nereden anladın?"

O sırada babası öfkeli bir sesle, "Evet. Başınız belada," diye lafa girdi. "Tipik Robert işte! Hiçbir zaman iyi bir şey için bana gelmez ki zaten."

"Özür dilerim ama..."

Stern güç bela kanepeye tutunarak ayağa kalkarken Carina babasının karşısına dikildi.

"Oğlunuzun ne halde olduğunu görmüyor musunuz?"

"Görüyorum. Gayet iyi görüyorum. Kör değilim, tatlım. Onun tam aksine. Esas o karşında enayi olmadığını görmüyor."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Demek istiyorum ki televizyon diye bir şey var. Beni bunak sanabilirsiniz ama akşam haberlerinde kaçak bir suçlu olarak gösterilen oğlumu tanımayacak kadar da bunak değilim."

"Madem öyle oğlunuzun nelere karıştığını anladığınıza göre neden ona bu kadar iğrenç davranıyorsunuz?"

"Asıl sorun da bu ya çocuğum." Babası ellerini çırptı.

"Başının belada olduğunun farkındayım. On yıl önce de öyleydi, bugün de öyle. Ben ne yapabilirim dersiniz? Robert bana anlatmaz. Şöyle bir uğrar, havadan sudan, futboldan ya da benim sağlığımdan konuşur. Kendi oğlum bana yabancı muamelesi yapar. Hiçbir şeye karışmama izin vermez. Hatta bu kadar acil yardıma ihtiyacı olduğu halde, şimdi bile..."

Robert dönüp bakınca babasının kataraktlı gözlerinin ıslanmış olduğunu gördü.

"Hakaret edip seni küçümsediğim bile oluyor, oğlum. Konuşunca ya da görüşünce. Ama öyle katısın ki sana dokunamıyorum. Halbuki en çok istediğim şey..."

Sesini düzeltmek için öksürdü ve alçak tavanlı odanın ortasında öylece kalakalmış olan Carina'ya döndü.

"Ama belki siz ona ulaşabilirsiniz kızım. Sizin dobra olduğunuzu anlamıştım. Üç yıl önce bana geldiğinizde, saçma sapan bir şey söyleyip gevezelik yaptığımda bana karşı çıkmıştınız. Şimdi yine yapın. Bence sakıncası yok."

Georg önemli başka bir şey söylemek istermiş gibi ağzını açtıysa da yine ellerini şaklattı ve kamburlaşmış sırtını onlara döndü.

Kendi kendine konuşur gibi, "Bu kadar yeter," diye mırıldandı. "Duygusallık göstermenin zamanı değil."

Ayaklarını sürüyerek odadan çıktı ve birkaç saniye sonra elinde küçük kahverengi bir tuvalet çantasıyla geri döndü.

"Alın."

Carina elini uzatırken, "Nedir bu?" diye sordu.

"Maria'nın ev eczanesi. Yedeklediği ilaçları. Karım sona doğru şekerleme yutar gibi ağrı kesici ilaçlar yutuyordu. Son kullanma tarihleri geçmiştir sanırım ama tramadolor az da olsa etkiler. Robert'in sıkı bir ağrı kesiciye ihtiyacı var bence." Yan yan gülümsedi.

"Bu da ikiniz için."

"Neyin anahtarı bu?"

"Bir karavanın."

"Sen ne zamandan beri karavan..."

"Ben kullanmıyorum. Komşumun. Eddie seyahate çıktı, kalorifer için yakıt tankeri gelince de yer açmak için şu heyula şeyi çekeyim diye anahtarını bana bıraktı. Alın şunu ve hemen gidin, kendinize gecelemek için güvenli bir yer arayın."

Georg yere eğildi, Robert'in bacaklarının arasından koltuğun altındaki valizi çıkardı. "Bunda da kazak falan gibi temiz kıyafetler var."

Stern ayağa kalktı ve ne diyeceğini bilemeden durdu. İçinden babasına sarılmak geliyordu. Ama daha önce hiç yapmamıştı. Aklı erdiğinden bu yana merhaba ve hoşça kal derlerken sadece el sıkışırlardı.

Bu nedenle sadece, "Ben suçsuzum," diyebildi.

Hole gitmekte olan babası aniden geri dönüp baktı.

"Sen beni ne sanıyorsun?" diye öfkeyle sordu. Sesi sinirden titriyordu.

"Bundan bir an bile kuşku duyduğumu mu düşündün?"

Daha sonra, dizel motorun gümbürtüsü, arka fren lambalarının kırmızı ışığı silinip gittiğinde Georg Stern kulübenin kapısında durmaya ve yağmurlu karanlık havaya bakmaya devam etti.

Ancak rüzgâr hızlanıp yağmur damlalarını yüzüne çarpınca dönüp kulübeye girdi. Salonu toparladı, fincanları kaldırdı, sehpayı sildi ve çaydanlıktaki soğumuş çayı döktü. Sonra telefonunu şarjdan aldı ve adamın acil durumlar için ona verdiği numarayı tuşladı.

30.

Şehrin en hareketli otoyolunun kıyısında olan Avus Motel'in arkasındaki kamyon otoparkı kalan kısa süre nedeniyle geceyi geçirebilecekleri en uygun yerdi. Fuar alanına yakın bu ücretsiz otoparkta her zaman çok sayıda kamyon ve karavan dururdu. Bir araç eksik ya da fazla dikkat çekmezdi.

Küçük bir kamyonetin yanındaki iki yeri boş bırakıp üçüncü cebe girdikten sonra Carina, "Bu bir tuzak," dedi.

Gelmeleri fazla sürmemiş ve bu arada karşılıklı olarak başlarından geçenleri anlatmışlardı.

"Yarın köprüye gitmemelisin. Kesinlikle olmaz."

Stern şoför mahallinden zar zor arkaya geçti. Annesinin ilaçlarından epeyce yutmuştu ve ağrı kesici etkisini yavaş yavaş hissettirmeye başlıyordu. Karavanın arka tarafındaki inanılmaz rahat kabin yatağına uzandı. Carina el frenini çekti, motoru susturdu ve o da sürücü bölmesinden arkadaki yaşam alanına geçti.

"Başka çarem yok." Stern tüm seçenekleri gözden geçirmişti. "Artık teslim olamam."

"Niçin?"

"Çok geç. Önceden kaçmak yerine Engler'in arabasında kalmalıydım. Yetmemiş gibi resmî tabancasını da aldım! Ama o ilk şokla aklıma sadece kaçmak geldi. Engler'le yalnız buluştuğuma ve saldırıdan da yine tek başıma kurtulduğuma inanmayacaklarını düşündüm."

"Bunda haklı olabilirsin."

"Ayrıca içeriden biri var bence. 'Ses' attığımız her adımı biliyor. Şimdi polise gidersem planlarını değiştirir. Buluşmaya gitmez, yeraltına iner ve ben asla bilemem..."

Stern içinden, *Felix'e olanları,* diye düşündü.

"Belki çoktan öyle yaptı, olamaz mı?"

Carina yatağın kenarına oturdu, Robert'in gömleğinin üst düğmesini açtı ve "Doğrulup otur," dedi.

"Buluşma için mi diyorsun? Mümkün. Ama köprünün adını bulduğumu bilmiyor. Ayrıca intikamcıyı yakalamak da istiyor. Polisteki kaynağı tarafından uyarılmadıkça vazgeçmez. Şu ana dek bunun için herhangi bir sebep de yok. Sadece Engler'le konuştum ve o öldü."

Stern gömleğinden kıvranarak sıyrıldı ve yüz üstü yattı. Sırtındaki çürükleri gören Carina içini çekti. Ardından sırtında soğuk bir şey hissederek kasıldı.

"Üzgünüm ama başta soğuk gelen merhem az sonra çürük yerlerini ısıtacak."

"Umarım."

Carina'nın karşısında salak gibi görünmek istemiyordu ama sırtına kelebek konsa can acısından bağırabilirdi.

"Senden konuşalım biraz da Carina. Şu anda çocuk kaçırmaktan aranıyorsun. Komisyoncunun villasındaki zilde parmak izin var, araban kapının tam önünde duruyor. Ve aksini kanıtlayamadığım sürece bir polis katiliyle birlikte kaçaksın. Sen teslim olursan neler olur bir düşünelim, polis..."

Kadın, "Hişşşt" deyince Stern sussun diye mi, rahat dursun diye mi öyle yaptığını anlayamadı.

"Sırt üstü dön."

Dişlerini sıkarak denileni yaptı. Merhem etkisini göstermeye başlamıştı, artık daha rahat hareket edebiliyordu.

"...sana da suç inat etmeden önce, bende olduğu gibi."

"Şimdi olmaz," diye fısıldayan Carina, kandan alnına yapışmış saçlarını arkaya itti. Robert derin bir nefes aldı, becerikli elleriyle omuzlarına yaptığı hafif masajın tadını çıkardı. Parmakları nazik dokunuşlarla boynundan omuzlarına doğru daireler çizdi, çıplak göğsünde dolaştı, hızla çarpan kalbinin üstünde biraz daha fazla durdu ve sonra daha aşağıya kaydı.

"Fazla zamanımız yok," diye fısıldadı Stern. "Daha anlamlı kullanalım derim."

Carina, "Öyle yapacağız," dedi ve lambayı söndürdü.

Biz çılgınız, diye düşünen Robert başının ilaçlardan mı yoksa başka şeyden mi döndüğünü ayrımsayamadı. Kanına karışan ilaçlar mıydı yoksa teninde hissettiği o ılık nefes mi? Doğrulmak istediğinde ağrıları devreye girdi. Ama hemen sonra bilincinin en uzak bölgesine çekildi ve her ikisinin bastırılmış korkuları, kaygıları bekleme moduna geçti.

Stern gevşedi, neredeyse kendi iradesine karşı koyarak. Dudaklarını araladı, ağzında onun tatlı soluğunu ve Carina'nın diliyle sildiği kendi gözyaşlarını hissetti. Karavanın dışında esen rüzgârın ıslığı hoş bir melodiye dönüştü. Stern, Felix'i düşünmek istedi, gerçek olmayan sorunlarını çözecek doğum lekeli çocuğu da ama Carina ile onu yıllardır ayrı düşüren ve pişmanlık duyduğu o hatayı tekrarlamadı. Karavan birkaç saatliğine onları dünyadan koparan, ikisini birlikte içine kapayan bir kozaya dönüştü.

Ne yazık ki bu sahte güvenlik hali fazla uzun sürmedi. Stern, sabaha karşı beşten hemen önce şiddetli bir gök gürültüsüyle gerçeğe dönüş yaparken Carina rüyasında görünmeyen düşmanlara karşı savaş veriyordu. Kadının bedenine dolanmış huzursuzca kıpırdayan kollarından sıyrılan Stern, yüzünü ağrıdan buruşturarak karavanın direksiyonuna geçti. Yirmi dakika sonra

Seehaus Hastanesi'nin otoparkında durunca Carina gözlerini açtı, gerindi ve sessizce öne geçip yan koltuğa oturdu.

Durdukları yeri görünce, "Burada ne işimiz var?" diye sordu. Yüzüne bir bardak soğuk su atılmış gibi sesi dipdiriydi.

"İn."

"Kesinlikle olmaz. Seninle geliyorum."

"Hayır. İkimizin birlikte gitmesi anlamsız."

"Burada ne yapacağım ben?"

Stern her şeyi tek tek düşünmüştü ve yaptığı plan öyle basitti ki gurur duyması abes olurdu. Kadına açıkladı. Beklediği üzere kadın karşı çıktı. Ama sonunda başka olasılık kalmadığına ikna oldu. Bu plan bir olasılıksa, eğer.

Robert onu son kez kendine çekince direncini hissetti. Öpücüğe değil, planın anlamına bir karşı duruş. Dün gece onca zamandan sonra birbirlerini yeniden bulmuşlardı ama şimdi o, birkaç saatin hemen sonrasında, bu kez kaybolan yıllardan büyük olasılıkla daha da uzun sürecek bir ayrılığa imzasını atıyordu. Belki de sonsuzluğa dek sürecek...

GERÇEK

"Kuşkusuz, beni burada nasıl görüyorsanız, binlerce kez hatta, umuyorum ki binlerce kez daha geri gelecek ve görüleceğim."
Johann Wolfgang von Goethe

"Ve ölüm insanların yazgısı ama yargıdan sonra."
İbraniler 9:27

"Bağışlanma günahkâr ile Tanrı'nın arasındadır. Ben sadece o buluşmayı düzenlemek için buradayım."
Denzel Washington, Man on Fire *filminde*

"This could be end of everything
So why don't we go
Somewhere only we know"

(Bu her şeyin sonu olabilir/O zaman neden sadece bizim bildiğimiz bir yere gitmiyoruz)
Keane, "Somewhere Only We Know"

I.

Stern hayatının son saatlerinde pek çok şey görmüştü: Kafatası parçalanmış cesetler, doktor muayenehanesinde ve buzdolabında ölüler. Gözlerinin önünde insanlar vurulmuş, asılarak idam edilmişti. Çıplak bir erkek odada dans ederken küçük bir çocuğun nefes alabilmek için kafasındaki torbadan kurtulmak için çırpınmasına dayanmıştı. Dünyaya bakışı tamamen eski çerçevesinin dışına çıkmıştı. Yasaların her bir paragrafından güç alan bu adam şimdi reenkarnasyonu kategorik olarak reddeden birinden bir kuşkucuya dönüşmüş, Simon tarafından izahı akılla mümkün olmayan olaylardan olaylara sürüklenmişti.

Cinayet, baskı, çocuk tacizi, kaçmak ve dayanılması zor acılar. Stern bütün bunlara oğluna ne olduğunu öğrenmek için göğüs germişti. Ve yine de bu hafta sonunun bazı bölümleri Berlin halkının çoğunluğunun sıradan meşguliyetleriyle örtüşmüştü: Hayvanat bahçesini gezmiş, bir diskoda dans etmiş ve lunaparkta dönme dolaba binmişti. Ve bir sonraki hedefi de şehrin magazin gazetelerindeki "Nereye Gitmeli" sütununa uyuyordu. Fakat yol tarifi ve açılış kapanış saati saati bilgisi eksikti.

Güneş doğmadan bir saat önce çıktığı yol Robert'i Berlin Grunewald Ormanı'nın kaygan, yağmur ve fırtınayla kırbaçlanan karanlığına götürüyordu. Karavanı Heer Caddesi'nde park etmiş, son birkaç metreyi yürümüştü. Şimdi yağmurla ıslanmış çam ağaçlarının dalları yüzüne çarpıyor, yer yer kanatıyordu. Su

birikintisine basıp kaymamak, bir ağaç köküne takılıp düşmemek ve sakat ayağının üstüne fazla yüklenmemek için oldukça ağır yürüdü. O anda, yüksek adrenalin salgısı nedeniyle ağrılarını çok fazla duymuyor sayılırdı. İlaç da almamıştı.

Bir çocuk alışverişinin tanığı olurken tepkilerinin zayıf, en azından kısıtlı olmasını istemiyordu. *Ya da bir cinayetin.*

Oraya varıncaya kadar savaşması gereken bir başka tehlike vardı: rüzgâr. Her üç adımda bir fırtına çürümüş bir dalı kırıyor ve üstüne savuruyordu. Fırtına ağaçları kökünden sökecekmiş gibi şiddetli esiyordu. Küçük cep fenerinin zayıf ışığı nihayet yola sabitlenince Stern sevindi.

Birkaç metre sonra Havel Şosesi'ni arkasında bırakıp su kenarına ulaşacaktı. Ve "Köprü" tam karşısında duruyordu. Öyle sallanıyordu ki uzaktan bakmak bile deniz tutması etkisi yaratabilirdi. Sert esen fırtına çift direkli köprüde patlıyor, inleyen halatları geriyor ve gemi restoranı iskeleden kopartıp sürüklemeye çalışıyordu.

Girişi işaret eden tabelanın altında "Şehrin en taze balığı" yazıyordu.

Stern dünden beri bu reklamın çift anlam içerdiğini biliyordu. Bilmeyenler için "Köprü" özellikle sıcak aylarda sevilen ve bolca gidilen bir lokaldi. Sadece pazartesi günleri, resmen kapalı olduğu tek gün, "kapalı gruplar" burada buluşuyordu.

Fotoğraflar, videolar, adresler, telefon numaraları, çocuklar...

Stern her hafta burada kurulan dehşet borsasının ayrıntılarını düşünmek dahi istemedi.

Yüzüne çarpan yağmuru sildi ve saatine baktı. Beş dakika daha.

Sonra yol kenarındaki yüklü olmayan bir tekne römorkunun ardına saklandı ve şu ana dek yapay şekilde değiştirilmiş sesinden başka bir şeyini bilmediği adamı bekledi. Henüz gel-

memişti. İki seyir lambasının dışında tekne kapkaranlıktı ve müşteri otoparkı boştu. Bu saatte Havel Şosesi hayvan ve bitki örtüsünün korunması adına trafiğe henüz kapalıydı. Fırtınanın sesinden başka herhangi bir gürültünün olmadığı bu ortamda Stern, Zehlendorf'dan bu yöne yaklaşan sekiz silindirli motorun sesini duymakta zorlanmadı.

Koyu renk cip sadece park lambalarını yakmış, oldukça süratli seyrediyordu. Stern, su kenarından önceki sapaktan dönüp başka yöne gider diye umdu. Fakat sonra farlar tamamen söndü ve devasa araç geniş lastiklerini öttürerek "Köprü" yoluna saptı ve tekneye girişi sağlayan iskelenin elli metre ötesinde durdu. Stern karanlıkta ancak konturlarını seçebiliyordu. Ama bir şekilde tanıdık gelmişti. Uzun boylu, dik duruşlu biri, geniş omuzlu ve ayaklarını yere sıkıca basan, güçlü bir yürüyüş tarzı. Bunların hepsini tanıyordu. Görmüştü. Hem de çok sık.

Ama kimde?

Adam koyu renkli trençkotunun yakasını kaldırdı, beyzbol kasketini burnuna indirdi ve bagaj kapağını açtı. Oradan, üstün açık renk bir örtüyle kapatılmış küçük bir sepet çıkardı.

Rüzgâr bir an ona doğru esince Stern bu, tetikteki duyu organlarının oyunu olabilir mi diye düşündü. Bir bebek ağlaması duyar gibi olmuştu çünkü.

Adam giriş yolunu kapatan demir kapıyı açana kadar Robert bekledi. Sonra elini pantolon cebine soktu. Silahı elinde hissetmenin sakinleştirici etki yaptığını çok kez okumuştu. Kendisine gelince, kanıtlaması pek mümkün değildi. Belki de tabancanın gerçek sahibini bildiğinden. Hep iki düşman gibi karşı karşıya geldikleri ama onu kurtarmak için kendisini kurban etmiş bir adamın.

Gerçi azılı katille silahlı çatışma planında yoktu. Simon bilinmeyen bir nedenle geleceği gerçekten gördüyse zaten birkaç

saniye içinde sahneye başka bir şahıs daha girecekti. Alıcı! Pedofil gibi davranan biri. Büyük olasılıkla gerçekte "İntikamcı". Son on beş yıldır işlenen cinayetlerin suçlusu katil. Öyle ya da böyle polis bu faciayı önlemek istiyorsa acele etmeliydi.

Stern son kez saatine baktı. Altıya birkaç dakika vardı. Carina planın diğer ayrıntılarını eksiksiz uyguladıysa en geç on dakika içinde bu ıssız şose resmî ve sivil polis arabaları ve ekip minibüsleriyle dolacaktı. Olur da işler yolunda gitmezse ve poliste, suçüstü baskınını önlemek isteyen bir köstebek varsa bile Stern "Ses"in kimliğini mutlaka deşifre etmek istiyordu. O günlerde, yeni doğan servisinde neler olduğunu ona söyleyecek adamın kimliğini.

Ve oğlunun hayatta olup olmadığını.

Stern treylerin arkasından çıktı. Zamanı gelmişti. Başlıyordu.

2.

İki büklüm vaziyette "Köprü" girişinin çakıllı yolunda bayır aşağı inmeye başladı. Araba çok yakınındaydı ama yine de nefesi kesilmişti. Çömeldi ve biraz sakinleştikten sonra arazi arabasının arka tamponundaki plakayı görmek için cep lambasını bir anlığına yakıp söndürdü. Numaraları görmeye yetmişti. *Kanıt, No 1.*

Berlin plakasının kısa sayıları kolayca akılda kalacak gibiydi. Tabii ki sahibini saptamak için ruhsatın incelenmesi gerekiyordu. Stern ayağa kalktı, cipin arka kenarından kafasını uzatarak baktı ve "Köprü"nün üst güvertesinde bir ışık hüzmesi gördü. Belli ki satıcı da cep feneriyle çevresini tarıyordu.

İyi. Arkasından geliyordu.

Stern şimdi yürüyüş yoluna kapağı atmalıydı. "Ses"i mümkün olduğunca yakından görmeli, yüzüne en azından bir kere bakmalıydı. Nabız atışları hızlandı. Çok çabuk harekete geçme anının geldiğini biliyordu. Bebek alıcısı henüz ortada olmadığına göre "Ses" otoparktan gelecek sesleri kuşkulu diye nitelemezdi.

Stern, tekneye hamle yaparken ağrılarına dayanmak için dua etti. Tam yerinden fırlıyordu ki gözü aracın yan kapısına ilişti.

Öylece kalakaldı. *Olabilir mi?..* Açıktı. Kilit yerine tam oturmamıştı. Kapıyı çekti ve yerinden sıçradı.

Kahretsin!

İç aydınlatma devreye girdi ve Stern kendini gökyüzüne havai fişek atmış gibi hissetti. Hemen arabaya binip kapıyı kapattı ve içerideki karanlıktan istifade ederek "Köprü"deki şahıs gördü mü diye etrafı gözden geçirdi. Tavan lambası sönmüştü. Buna karşılık sürücü koltuğunun orada küçük bir lamba yanmıştı. Stern bir gölge gördü. Bu durumda "Ses" olarak nitelediği adam tarafından keşfedilmiş olamazdı.

Çabuk.

Yan koltukta etrafına bakındı. Kontak anahtarının yerinde olduğunu görünce beyni sinyal verdi: TUZAK! Cebindeki tabancayı eline aldı, tüm korku reflekslerinin üstesinden gelerek ön koltuktan arkaya geçti ve kafalıkların üstünden açık bagaja baktı. Beklentisinin dışında araçtaki tek kişi olduğunu anlayınca merkezî kilitleme sistemini devreye soktu.

Tuzak değil mi yani?

Stern dikiz aynasından gelen başka bir araç var mı diye baktı. Dalları rüzgârda beşik gibi sallanan ağaçların dışında geri tarafta en ufak bir kıpırtı dahi yoktu. Torpido gözünü açınca bir kutu ıslak mendilden başka bir şey bulamadı. Sonra güneşliklere ve yan ceplere baktı. Boştu. Sürücünün kimliğine dair tek bir ipucu bile yoktu.

Stern'in gözleri zayıf iç ışığa alışınca cipin yeni alınmış bir araba gibi boş ve tertemiz olduğunu ayrımsadı. Ne CD'ler ne benzin fişi ne şehir haritası ne de hemen her sürücünün normalde arabasında bulunan ufak tefek şeyler vardı. Bir otopark fişi dahi yoktu. Stern koltuk altlarını yokladı. Boştu. Öndeki iki koltuğun arasındaki konsola dirseğini dayadı ve tam inmeye karar vermişti ki durdu.

Konsol!

Tabii. Basit bir kolçak olmak için fazla enliydi. Konsolu açtı. Fakat deri kapağın altı da diğer yerler gibi bomboştu. Tek bir

istisna dışında. Stern kabı olmayan gümüş diski iki parmağıyla çekip aldı. "Köprü"den gelen zayıf ışık yeşil keçe uçlu kalemle DVD'nin üstüne yazılmış tarihi okumasına yetti.

Oğlunun hayattaki son gününün tarihini.

3.

Seehaus Hastanesi gibi büyüklük sıralamasında en başlarda yer alan bir hastanede ziyaretçiler ancak kendi istekleriyle dikkat çekerler. Görevliye yol sormak, kapı önünde sigara içerek dolanmak ya da devasa bir çiçek buketiyle döner kapıya takılmak gibi. Gri koşu eşofmanı giymiş, elinde ağır yükü olmayan bir kadın sabahın bu saatinde asansöre doğru koştursa bile genellikle görünmez niteliktedir.

Carina kahvaltı hazırlıklarına hız verildiğini ve vardiya değişimine az kaldığını biliyordu. Nöbet yorgunu doktor ve hemşirelerin dikkat eşiğinin en düşük olduğu anlardı, cam kapılar açılınca fark edilmeden nöroloji servisine girdi. Yine de önlem olarak dün gece Robert'in babasının verdiği üstün kapüşonunu yüzüne kadar çekmişti.

Asansörden indi ve koridorun ucundaki büyük saate baktı. İki dakika daha. Personel rutininin başlamasına kadar yüz yirmi saniye. Planın en zor bölümü.

"Altıdan hemen önce servise gir, alarmı çal. Herkes sağa sola koşturmaya başlayacak, sen de Simon'un kapısındaki nöbetçinin yanına rahatça gidebileceksin," demişti Robert.

Daha sonra gönüllü teslim olunca ona isnat edecekleri suç unsuru bulamayacaklardı. Ve bunun dışında bir şey için daha ona söz vermesi gerekmişti.

Carina koridordan hızla geçerken aralarındaki son konuşmayı hatırladı: "Teslim olur olmaz polise nerede olduğumu söyle. Ama saat tam altıda. Bir saniye erken değil."

"Neden?" diye sormuştu. "Yardım gelmesi en az beş dakikayı bulur."

"Doğru. Oğlumun başına geleni öğrenmek için bana kalan süre de bu işte. 'Köprü'de gerçekten bebek satışı olursa, sürenin uzaması çocuk için risk demektir."

"Ama geç gelirlerse de sen ölürsün."

Stern yorgun yorgun kafasını sallamıştı.

"'Ses'in beni öldürmek istediğini sanmıyorum. İsteseydi son gün elinde yeterince imkân vardı."

"İyi de senden ne istiyor o halde?"

Cevap vermek yerine dudaklarına minik bir öpücük kondurmuş ve bunun sebebini öğrenmek için yola koyulmuştu.

Carina durdu.

Hemşire odasının buzlu cam kapısı normal şartlarda açık olurdu fakat şimdi kadın sağlık görevlileri rahatça kahve içebilmek için kapıyı örtmüş olmalıydılar. Carina içeriden tanımadığı birine ait bir kahkaha duydu. Başka bir servisten vardiya öncesi arkadaşlarını görmeye gelen bir görevli olduğunu varsaydı.

Çıt. Büyük duvar saati plana dahil zamanlamanın bir dakikasını daha yutmuştu. Elini kaldırdı, vurmak istedi ve kendini durdurdu.

Ama bu mümkün değil... diye kafasına dank etti. Koridora girince 217 numaralı odaya doğru bakmayı göze alamamıştı. Kapının önündeki polis onu ancak kendi istediği anda fark etmeliydi. Tersi olmamalıydı. Ve yine de göz ucuyla olmaması gereken bir şeyi görmüştü.

Orada hiç kimse yoktu!

Döndü ve antiseptik kokan koridora boydan boya baktı.

Gerçekti: Hiç kimse yoktu. Ne erkek. Ne kadın. Ne polis.

Memur bir ihtimal sigara molası vermiş olabilirdi.

Carina koridorda geri döndü.

İyi. Belki sadece tuvalete gitti. Ya da çocuğun yanında. Ama yine de kapı önünde bir iskemle olması gerekmez mi?

Oda 203, 205, 207. Adımları önünden geçtiği her kapıdan sonra hızlanıyordu.

Yoksa koruma yollamadılar mı? Simon yeniden kaçırılınca? Özellikle bugün?

209 numaralı odanın önünden koşar adım geçti.

"Carina merhaba!" Arkasından heyecanlı bir ses yükseldi. Büyük olasılıkla bir hasta bakıcının sesi. Kahkaha yabancı gelmişti ama bu tanıdıktı fakat yine de dönüp bakmadı. Her kimse bekleyecekti, beklemeye mecburdu.

Onun yerine 217 numaralı odanın kapısını hızla açtı ve bağırmak istedi. Çünkü korktuğu başına gelmişti. Boştu. Çocuk yoktu. Simon orada değildi. Sadece yeni bir hasta için hazırlanmış yatak vardı.

Kadın tam arkasından, "Carina Freitag?" diye sordu.

Dönüp baktı. Evet, ekibe yeni katılanlardan biriydi. Kızıl saçlı hemşire kafeteryada bir keresinde masasına oturmuştu. Marianne, Magdelena, Martina... öyle bir şey işte. Adı her neyse artık. Carina'nın aklında ve dilinde o anda tek bir isim vardı.

"Simon nerede?"

"Sevk edildi ama ben..."

"Nereye sevk edildi?"

"Kennedy Kliniği'ne."

"Ne? Ne zaman?

"Hiç bilmiyorum. Nöbet defterindeki kaydı gördüm sadece. Vardiyam şimdi başladı. Bak ne diyeceğim, lütfen işimi zor-

laştırma. Burada göründüğün anda başhekimi çağırmak için talimat aldım."

"Çağır o zaman. Hatta bence hemen polisi ara."

"Neden?" Hemşirenin cep telefonunu tutan eli yanına düştü.

"Çünkü Simon kaçırıldı. JFK'de nöroloji servisi yok. Orası iç hastalıklarına bakan özel bir hastane."

"Ah..."

"Kim buna onay verdi? Senden önce vardiyada kim vardı?"

Kızıl saçlının kafası hepten karıştı. Üst üste birkaç isim saydı, sonunda Carina isimlerden birini tekrarlamasını rica edene kadar. Hemşirenin yanından hızla geçip odadan dışarı fırlarken neredeyse yere kapaklanıyordu.

Picasso? Ne zamandır gece vardiyasına kalıyor?

4.

Stern kontak anahtarını çevirerek cipin modern video tesisatını çalıştırdı. Disk, hızla yuvaya girdi. "Köprü"deki hareketlere dikkat etmiyordu artık. Robert'in gözleri, sınav sonuçlarını açıklayan listede kendi adını arayan bir öğrenci gibi ekrana odaklanmıştı. Ne var ki bu sınav oğlunun hayatıydı. Ya da muhtemeldir ki ölümü.

Görüntü çıkınca Stern ilk anda kendisine yollanan DVD'nin kopyası olduğunu sandı. Bu da, diğerleri gibi, yeni doğan servisindeki yeşil çizgili kötü çekimin aynısıydı. Felix yine beşiğindeydi, yine sağ elinin minicik parmaklarını açıyordu. Stern görüntülerden kaçmak, gözlerini kapamak istedi. Bir sonraki görüntü daha üç gün önce gözbebeklerini yakmıştı, zaten villasındaki eski televizyon cihazında her şeyi izlemişti; şimdi kaçmak bir o kadar anlamsızdı. Felix'in kıpırtısız bebek bedeni, morarmış dudakları ve ölmesine engel olamayan babasına on yıldır yargılayarak bakan donuk gözleri. Stern ellerini dua eder gibi kavuşturdu, dilini ısırarak bu kâbustan uyanmayı diledi. Oğlunun ölmesini yeniden izlemek için gelmemişti buraya.

Ama nasıl olur? Başka bir açıklaması olduğunu düşünecek kadar ahmak mısın sen?

"Evet!" diye kendine itiraf etti ve düşüncesini ilk kez yüksek sesle dile getirdi. "Felix yaşıyor. Kalbinin atmayı bırakmasını

tekrar görmek istemiyorum. Lütfen, ölmesine izin verme. Bir kere daha olmasın."

Yakarıştan ziyade dua gibiydi ve umutsuzluk dolu isteğinin muhatabını dile getirmese de sözleri biraz olsun etki yaratmıştı sanki.

Bu da ne şimdi?

Bunu izleyen sahneler ilk DVD'deki kayıttan ciddi şekilde farklıydı. Beşiğin üstüne aniden bir gölge düştü. Kamera zumladı ve görüntü kumlandı. Sona inanılmaz bir şey gelişti. Görüntüye bir erkek eli girdi. Önce bir, sonra iki. Hoyratça Felix'e uzandılar, narin başına yaklaştılar. Stern bundan sonraki sahnelerin şimdiye dek dayandıklarının çok ötesinde bir vahşet sergileyeceğinden korktu. Parmaklarına, video sistemini kapatmasını emretmek istedi, ruhu bu azabın bir dokunuşla son bulmasını isterken beyni direndi. Stern, adamın bebeğe uzanan ellerini gördü. Felix'e! Biri boynunu tuttu. Diğeri sırtını. Sonra güçlü alt kol kasları gerildi ve bilinmeyen kişi...

Tanrım yardım et bana...

...Felix'i kaldırdı ve...

Olmamalı. Bu...

...beşiğinden aldı!

İmkânsız!

Birkaç saniye sonra beşik yine doldu. Yine bir bebekle. Aynı uyku tulumuyla, aynı boyda, aynı ölçülerde. Tek ve belirgin bir farkla ama: O bebek Felix değildi.

Yoksa?

Yeni bebek oğluna benziyordu ama yine de değişik bir şeyler vardı.

Burnu mu? Kulakları mı?

Video kaydın kalitesi kötüydü. Robert'in ilk bakışta seçmesi hayli zordu. Gözlerini ovuşturdu, ön konsola dirseklerini daya-

yıp iyice yakınlaştı ama bu şekilde bakınca bebeğin yüz hatları daha da belirsizleşti. Emin olduğu tek şey bu yeni bebeğin canlı olmasıydı. Ve ne tuhaftır ki hareketlerinin tarzı ve şekli az önce yerinde yatana göre ona çok daha tanıdık geliyordu.

Ama bu demektir ki...

Robert kayıttaki tarihe baktı ve sonra kafası tam anlamıyla karıştı.

Stern tüm duyularıyla video görüntülerini kavramaya odaklandı. Fakat nafile.

Değiştirildi mi? Mümkün değildi. Felix servisteki tek erkek bebekti. Ve onu son nefesini verirken izlemişti. Videolardan hangisi gerçekti?

Değişim operasyonu bitene dek monitöre bakarken soluğunu tutmuştu. Görüntü büyüdü, büyüdü, sadece bebeğin kafasına odaklandı. Ve sağ bileğine numara bandını takan kıllı, bedensiz erkek kollarına. Yeni doğan ünitelerinde bebeklere kimlik olarak mutlaka takılan numaralı şerit, daha önce yoktu.

Sonra bitti. Kayıt sona erdi. Ekran kararda ve Stern onca zaman avucunun içinde titreşen cep telefonuna gözlerini çevirdi.

5.

"Günaydın Bay Stern."

Stern, umutsuzluğunun çoktandır zirve noktasına geldiğini, bundan daha fazlasının olamayacağına inamyordu. Yapısıyla oynanmış sesi duyunca o noktayı da aştı. Tekne restoranın bar kısmında ışık söndü, sonra tekrar yandı. Bir gölge otoparka bakan büyük pencerenin önüne geldi.

Stern, "Oğluma ne yaptınız?" diye sorabildi.

Çok iyi bildiği halde cevaba inanmayı duyguları reddetti.

"Onu değiştirdik."

"İmkânsız bir şey."

"Neden? Bizzat gördünüz."

"Gördüm ama üç gün önce yolladığınız videoda ölüyordu!" diye Stern haykırdı. "Benden ne istiyorsunuz? Hangi kayıt doğru?"

Ses sakin sakin, "İkisi de," dedi.

"Yalan söylüyorsunuz."

"Hayır. Bir bebek öldü. Bir başkası yaşıyor. Felix şimdi on yaşında, onu evlat edinen aileyle yaşıyor."

"Nerede?"

"Ses" içkisini yudumladı. İlk iletişim kurduklarındaki gibi olmasa bile sesi yine metalik tınılıydı.

"Gerçekten bilmek istiyor musunuz?"

Stern heyecanla, "Evet," dedi. O anda kendi için bundan daha önemlisi yoktu.

"O zaman torpido gözünü açın."

Uzaktan kumandalı bir alet gibi Stern denileni yaptı. "Şimdi?"

"Kutuyu alın ve açın."

Stern'in parmakları titreyerek ıslak mendil kutusuna uzandı. Plastik kapağı kaldırınca pof diye içindeki hava dışarı çıktı.

"Açtım."

"İyi. Bir mendil alın, ağzınıza ve burnunuza kapatın."

İçgüdüsel olarak, "Hayır," dedi. Yayılan kokudan zehirli olduğunu anladığı maddeyi solumak istemiyordu.

"Oğlunuzu görmek istiyorsunuz sanıyordum."

"Evet ama ölmek de istemiyorum."

"Öleceğinizi kim söyledi? Rica ediyorum, mendille yüzünüzü kapatın."

"Yapmazsam ne olacak?"

"Hiç."

"Hiç mi?"

"Evet, hiç. Arabadan inip evinize gideceksiniz."

Ve oğlumun nerede olduğunu asla öğrenemeyeceğim.

"Gerçi öyle yaparsanız büyük hata olur. İşler bu noktaya kadar ilerlemişken."

"Yalan söylüyorsunuz. Bu kayıtlar sahte."

"Yanılıyorsunuz." "Ses"in nefes alıp verdiğini duydu.

"O halde nasıl yaptığınızı anlatın bana. İki bebek var dediniz." Stern'in sesi her soruda daha da acizleşiyordu. "Biz neden fark etmedik? Diğer bebek kimindi? Neden ikisini değiştirdiniz?"

Ve Sophie'nin kollarında öldükten sonra neden onca yıl kaybı araştırılmadı?

"Madem öyle, her şeyi anlatacağım. Ama sonra sıra size gelecek."

Stern kutuyu kapattı ve başını salladı.

"Tam anlayabilmek için önce nasıl para kazandığımı bilmeniz gerekiyor."

"Çocuk ticareti yapıyorsunuz."

"Başka şeylerin yanında. Ticari faaliyet alanımız çok geniş. Ama yeni doğmuş bebek işi en kârlısı."

Stern zorlukla yutkundu ve dikiz aynasına baktı. Altıyı iki geçiyordu. "İntikamcı" henüz gelmemişti.

"Ticari modelimin temelini mucizevi bir buluş olan bebek kutusu oluşturuyor. Hastanelerde annelerin istemedikleri bebeklerini herhangi bir yere bırakmak ya da öldürmek yerine içine koydukları, insanlar için yapılmış atık kutusunu biliyorsunuzdur herhalde?"

"Evet."

Ama Felix'in bununla ne alakası var?

"Öyle bir konteynere bebek atıldığını en son ne zaman duydunuz? Çok ama çok seyrek olan bir şeydir. En fazla iki yılda bir. İşte bu, büyük bir yalandır. Gerçekte çok sık yaşanır."

"Ses" dilini damağında şaklattı.

"Anne bebeğini buna atınca hastanede sessiz bir alarm devreye girer. Bir personel gidip bebekle ilgilenir. Ve her üç olayın ikisinde o personel benim maaşa bağladığım bir hasta bakıcıdır."

Stern, "Olamaz!" diye hırıldadı.

"Oluyor. Sessiz alarmın faydası. Hiç kimse duymaz. Konteynerin üstüne kamera koymak Özel Bilgi Paylaşımı Yasası'na aykırı. Hastane yönetimi gerçekte kaç bebeğin bu yöntemle atıldığı hakkında kısıtlı bilgiye sahip. Bir anne gönüllü olarak çocuğunu atıyorsa, ben de toplarım. En şahanesi de şu: Bebeklerin çoğu Alman. Çocuksuz çiftler öyle bir bebeğe muazzam para ödüyor. Eğer biri sürekli benim için çalışanları öldürmese, harika bir ticari faaliyet sayılabilir."

Stern kusmak üzeydi. Hiçbir suç bu kadar mükemmel işlenemezdi. Çocuk ticareti yapanlar çocuk kaçırmak gibi bir riske girmiyordu. Bebekler onlara "gönüllü" veriliyordu, çocuğun arkasından ağlayacak, polisi hareket geçirecek hatta özleyecek bir anne baba da yoktu.

"Felix ile bütün bunların ne ilgisi var, hâlâ anlayamıyorum." Stern gücünün tükendiğini hissetti. Rüzgâr aynı hızla arabayı sallamaya devam ediyordu; onunla oyun oynuyordu âdeta.

"Ses" kısa bir ara verdi, Robert nefesini tutarak bekledi. Sonra baraj yıkıldı: "Felix doğru zamanda yanlış hastanede dünyaya geldi. Doğumundan bir gün önce kutuda başka bir tatlı bebek vardı. Sabırsızlık içindeki alıcıya bu mutlu tesadüfü müjdelemiştim. Fakat daha ilk muayenede doktorlarımdan biri terk edilmiş bebekte öldürücü bir kalp sorunu teşhis etti."

Stern'in göğsünü bir mengene sıkıştırdı.

"Doğduğu anda ölüme mahkûm olmuştu. Ameliyatla iyileşme şansı sıfırdı. Kimse çocuğun varlığını bilmiyordu çünkü tabu konuydu."

Mengene daraldı.

"Ne kadar zor duruma girdiğimi anlayın: Bu benim ilk işlerimden biriydi. Buluşmayı ne geri çevirebilirdim ne de bunu yapmak istiyordum. Kusurlu mal da veremezdim."

"Siz de bebekleri değiştirdiniz öyle mi?"

"Öyle yaptım. Doğumdan hemen sonra. Neyse ki kutu bebeği Felix'e çok benziyordu. Hoş, daha uzun, daha tombul ve daha çirkin olsaydı bile doğumdan hemen sonraki bir değiş tokuşun farkında olmazdınız. Hatta oğlunuzdaki doğum lekesini bile ikinci görüşte fark ettiniz. Halbuki onu çoktan değiştirmiştik."

Stern ister istemez başını salladı. "Ses" haklıydı. Zor geçen doğumdan hemen sonra ıslak ve kanlı bebeği bir örtüye sarıp Sophie'ye vermişlerdi. Ve Felix bebek odasındaki tek erkek ol-

duğundan ilk meme için yanına getirildiğinde de kaygılanacak bir neden görmemişlerdi. Hem neden biri böylesine dehşet verici bir şey yapsındı ki?

"Anladınız mı sonunda? Doğumdan birkaç saniye sonra sevip okşadığınız bebek kutu bebeğiydi."

Yeni doğan ünitesindeki titrek görüntüler yıldırım hızıyla Stern'in zihninden geçti.

"Ya öbür bebek?"

"...beklendiği gibi değişimden iki gün sonra öldü. Ölümünü videoda izlediniz zaten."

"Durun bir dakika, kayıt..."

"...oraya monte edilmiş güvenlik kamerasından değildi diyeceksiniz sanırım." "Ses" keyiflenmişti. "Neden olmasın ki? Bölümlerden mi? Kaymasından mı yoksa yakın çekim, zum ve diğer dijital efektlerden mi? Modern görüntü işleme yazılımlarından haberiniz yok herhalde? Mesela sekiz yaşındaki bir çocuğun omzuna İtalya şeklinde bir doğum lekesi kondurmak dahi çok kolay. Gerçeği söylediğime dair bana inanmanız için, size yalan söylemem kaderin garip bir ironisi diyelim."

Stern haykırdı: "Ya şimdi de bana yalan söylüyorsanız?"

"Bunu da kendiniz keşfedin. Daha fazlasını anlatamam. Seçim sizin. Oğlunuzu görmek istiyorsanız kutudaki mendili yüzünüze kapatacaksınız."

Stern elinde tuttuğu plastik kutuya baktı.

"Ya da elveda."

"Köprü"de ışıklar söndü ve dalgalı gölün son bulduğu sahil tümden karanlığa gömüldü. Avukat telefonu alev alev yanan kulağına sıkıca bastırdı ama hat kesilmişti. "Ses" konuşmayı sonlandırmıştı.

Ya şimdi?

Gözü arabayı çalıştırıp buradan gitmesini sağlayacak kontak anahtarına ilişti. *Giderdi de nereye?* İşkence gibi kuşkularla yaşanacak bir hayata mı? Bir manyağın mükemmel yaratılmış yalanlarını dinlediğini seziyordu. Ama artık mesele o değildi. Önemli olan tek bir şey vardı, o da bu yalana inanmak isteyip istemediğiydi.

Stern kutuyu açtı, bir süre gözlerini dikip baktı, sonra ıslak mendili çekip çıkardı. Öldürmeyecek ama büyük olasılıkla ölümün eşiğine getirecek bir maddeden ıslanmıştı ve ağırdı. Yüzüne koyarken bir mezar taşı düşündü. Sonra derin bir nefes aldı. Kafasında Felix'i canlandırdı. Ciğerleri patlayacak gibi olunca da ağzını ve burnunu aynı anda açarak mendilin kokusunu içine çekti. Son üç refleksi bilinçliydi, ardından yoğun bir sessizliğe gömüldü.

6.

Oda ter ve kusmuk kokuyordu. Otuz altı saatlik vardiya zamanında personelin fırsat bulursa hafifçe kestirdiği dinlenme odasına girdiklerinde başına ne geleceğini bilemeyen Carina korktu.

Koridordaki kapının önünde duran kızıl saçlı hemşire, "En son buraya girerken gördüm," diye fısıldadı. Carina ancak çöp odası boyutundaki mekânın ışığını açmaya teşebbüs etmedi. Tavandaki halojen ampuller patlamıştı, kimse de idareye bildirme zahmetine katlanmamıştı. Buraya kapananın ışığa ihtiyacı olmazdı. Bu nedenle penceredeki stor da hep kapalı dururdu.

Fakat koridordan küçük odaya sızan ışıkta seçilen sahne Carina'yı ürpertti.

Picasso!

Dar kanepenin önündeki su birikintisinin içinde yatıyordu. Ya düşmüştü ya da oraya birileri tarafından taşınmıştı.

"Nedir bu... ah Tanrım!" Hemşire titreyen elleriyle ağzını kapattı.

Carina kıpırtısız yatan iş arkadaşının üstüne eğilirken, "Hemen doktoru ve polisi çağırın!" diye fısıldadı.

Kızıl saçlı söyleneni kavrayamadı. Tebeşir beyazı suratı ve titreyen dudaklarıyla öyle kalakaldı.

Konuşabilecek hale gelince, "O... o..." diye kekeledi.

Carina hasta bakıcının yanına çömelince pis koku yoğunlaştı. Geniş omzundan tutup sırtüstü çevirdi. Burnuna dolan idrar, ter ve kusmuk kokusu iyiye işaretti gerçi ama kadının midesini ağzına getirmişti. Kan yoktu!

Kuşkusu doğrulanınca içini çekti. "Bir doktor dedim. Çabuk doktor çağır!" Bağırarak diğer kadını kendine getirmeye çalıştı.

Picasso'nun göz kapakları oynaştı, sonra açıldı. Loş ışıkta da olsa Carina'yı tanıdı. Bu gözler beklediği zehirlenme semptomlarına göre çok daha uyanık bakıyordu.

"Beni duyabiliyor musun?"

Picasso gözlerini kıptı.

Tanrı'ya şükür.

Ellerini tutarak onu sakinleştirmek istedi. Fakat parmaklarının arasında kâğıtlar vardı.

Picasso sorusuna cevap verebilecek durumdaymış gibi, "Nedir bunlar?" diye sordu. Elleri biraz gevşeyince çekip kâğıtları aldı.

Sıradan bir bilgisayar çıktısıydı. Koridordan gelen ışıkta kliniğin veri tabelası olduğunu anladı. Picasso hastane yazıcısında yoğun bakım istasyonunun yatak planının çıktısını bastırmıştı.

Ama niçin?

Birkaç hafta öncesine ait olan planı tekrar inceledi. Evet, kuşkusu kalmamıştı.

Birdenbire omzunda bir el hissetti. Bir cani karanlıkta üstüne saldırmış gibi korkuyla etrafına baktı.

"Hey, hey. Sakin olun. Benimle gelseniz daha iyi..."

Carina omzunu çekerek elin temasından kurtuldu ve başka bir hemşireyle yardıma koşmuş olan başhekimi kenara itti. Hemen ardından bel çantasından tabancasını çıkardı.

Kendi gayretiyle oturmaya çalışan Picasso'yu başıyla göstererek, "Zehirlenmiş," dedi. Hangi maddeyse, Simon'u kaçıranlara

engel olmasın diye kahvesine karıştırılan şey oldukça düşük dozdaydı anlaşılan.

"Peşimden gelmeye sakın kalkışma. Burada bekle ve polise tüm ekiplerini Havel Şosesi'ne göndermesini söyle. Schildhorn'un orada."

"Carina?"

Doktorun sesi pek zayıf çıkmıştı. Elinde silah olduğundan hemşireler de arkasından koşmaya cesaret edemediler.

Ya şimdi?

Tabanca şimdiye kadar çok az işine yaramıştı. Polis gelene kadar bekleyemezdi de. Derhal Stern'in yardımına koşmalıydı. *Ama nasıl?* Arabası villanın önünde kalmıştı.

Doktor, "Buradan çıkamazsınız!" diye bağırdı.

Doğru. *Tabii, eğer...*

Carina hemşire odasına daldı ve Picasso'nun deri ceketini kaptı. Asansörlerin bulunduğu hole koşarken tam karşısına gelen sigara odasının önünde durdu. Emin olmak için kapıyı açtı. Boştu. En kötü korkuları kanıtlanmıştı.

Merdivenlerden aşağıya, ana girişe koşarken ceketin iç cebini yokladı.

Bingo.

Cüzdan, sakız. Anahtarlık.

Carina açık duran cam kapıdan kendini hızla dışarı attı, telefonda konuşan kapı görevlisinin yanından süratle geçti. Picasso'nun her zamanki gibi bu sabah da alçak spor arabasını nereye park ettiğini biliyordu.

Bir keresinde tur atmak için kandırdığı Carina'ya, "Saatte iki yüz seksen basıyor," diye hava atmıştı. Kadın, bunun bile yaşanacak rezaleti önlemeye yeterli olacağından şüpheliydi.

7.

Stern uyandı ve yüzündeki çaput aniden daha sertleşti. Kalındı, sıkıydı, cildi kaşındıran kaba kumaştandı. Ucuz yünden örülmüş kışlık bir kazak gibi. Mide bulantısı dayanılmazdı. Sadece, daha uzun süre bedeninde dolaşacak olan kloroform nedeniyle değil, ağzına tıkılmış nesne yüzünden de. Süngerin hem tatlı hem tuzlu tadından çıkarım yaparak terli eller tarafından yuvarlanıp dilinin altına tıkıldığı sonucuna vardı. Öğürmeye başladı ve bu basit hareket bile ensesinden alnına yayılan bir ağrı dalgasına yol açtı. Hayatında hiç böyle şiddetli başı ağrımamıştı. Ve hiç böyle şiddetli korkmamıştı.

Gözlerini açtı, kaybolması gereken karanlık daha da yoğunlaştı. Kapalı göz kapaklarının altında en azından hafif bir ışık dans ediyordu. Ama şimdi o da yoktu. Korkutucu bir dakika boyunca kalbi durdu. Sonra da...

Felç oldum, diye aklından geçti. *Boynumdan aşağısı. Dudaklarımı bile oynatamıyorum.*

Ağzını açmayı denedi. Ama açamadı. Çene kaslarının çalıştığını anlayarak rahatladı ve neden sadece burnundan nefes alabildiğini saptayınca da dehşete kapıldı.

Beni sımsıkı bağlamışlar, sonra da kafama çuval geçirmişler.

Ağzının üstündeki koli bandı elverdiğince, "Neredeyim?" diye hırıldadı. Panik atak duygusu bir kene gibi sinir sistemine yapıştı. Boğulacağını sandı.

Sonra üstüne aniden küçük bir ışık hüzmesi düşünce, *keşke gözlerimi de bağlasaydılar*, diye düşündü.

Başına geçirilen şey çuval değildi. Gözbebekleri yumuşak ışık kaynağına alışınca ve çakan şimşekler azalınca kar maskesinin altından kimin korku dolu gözlerle kendisine baktığını çözdü. Kendi gözleri!

Dikiz aynasına iki kere göz kırptı. Sonra başını döndürdü. İhtiyatla. Ağır çekim gibi. Ağzındaki tıkaçla kusmamak için ani hareketler yapmadan.

Gerçekten de... Evet. Kuşku yoktu. Boş bir arabada oturuyordu. Sürücü koltuğunun yanındakinde. Ve bu Mercedes'in kime ait olduğunu biliyordu. Kendisine.

Burası neresi?

Arka camdaki gri siyah lekeler ağır ağır şekillendi. Sallanan direkleri önce optik yanılgı sandı. Bayıltıcı maddenin bir başka yan etkisi daha. Oysa ki aşağı yukarı altmış metre ilerideki ağaçlar rüzgârda sallanıyordu. Mercedes ile orman kıyısının arasmda otopark büyüklüğünde boş bir alan vardı.

Stern öne dayanarak kelepçeli bileklerine yüklenen vücut ağırlığının baskısını azaltmaya çalıştı. Gözlerini kısarak etrafa bakındı ve bu Tanrı'nın unuttuğu yeri nereden tanıdığını hatırlamaya çalıştı. Tam çözer gibi olmuştu ki dikkati arka koltuktan gelen sese odaklandı. Hemen sonra biri boğuk bir sesle öksürdü.

"Çok güzel, uyandınız nihayet. Yarım saat kala."

Stern sesi tanıdı. Teknik deformasyon olmadığı için şimdi daha insaniydi.

Adam arabadan inerken içeriye soğuk hava doldu. Robert acıyla kasıldı. Birkaç saniye yanan lambanın ışığı katilin çarpıcı profiline düşmüştü. Ama dikiz aynasından gördüğü kadarıyla bu da adamı seçmesine yetmişti. Görüntü Stern'in düşünme yeteneğini sıfırladı. Gördüğü şey kesinlikle mümkün olamazdı.

Engler, "Yeniden doğuşa hâlâ inanıyor musunuz yoksa?" diye gülerek yan kapıyı açtı ve Stern'i patates çuvalı gibi dışarı çekti.

Öne doğru tökezleyen avukat kelepçeli elleriyle kafa üstü sıkıca çiğnenmiş balçık zemine düştü. Dökülmüş yapraklarla örtülü ıslak toprağa çarpınca Stern bayılmayı yeğledi.

Engler? Cinayet araştırma ekibinin komiseri? Akla hayale sığmayacak bir şeydi bu!

Stern iki güçlü el tarafından yeniden ayaklarının üstüne dikilince aniden bazı ayrıntıların bilincine vardı: Otopark alanını tanımıştı. Ve neden burada olduğunu anlamıştı.

Komiser, "Gördüğünüz her şeye inanmayacaktınız," dedi. "Doktor Tiefensee, burada mısınız?" diye psikiyatristin muayenehanesindeki maskaralığı taklit ederek dalga geçti.

Engler bir adım geriledi, açık duran araba kapısını ayağıyla kapattı. Ses Stern'e Tiefensee'nin ofisindeki çarpılan kapı gürültüsünü çağrıştırdı. Orada duyduğu iki ses aynı ama farklıydı: Doktorun odasındaki ses Engler'in değiştirilmiş sesiydi, koridordan gelense normal sesi.

"Muayenehanesinde iş birlikçime yaptığınız sürpriz çok eğlenceliydi doğrusu."

Engler kahkaha attı. "Tıpkı kurgulanmış araba kazası gibi. Vay canına. Her şey planlandığı gibi gidiyordu, siz tutup teslim olmaya kalkıştınız. Sizi engellemek zorundaydım. Neyse ki her şeye kolay kanıyorsunuz. Üç silah sesi, parçalanmış bir ön cam ve ağızda biraz sahte kan; sizi inandırmak için fazlası gerekmedi. Ha bir şey daha var, ikinci bir DVD."

Kahkahaları isterik bir hal almaya başladı. Engler sakinleşince yere tükürdü. "Motosikletçiyi işe bulaştırma fikrimi beğendiniz mi? Ön camı kırıp alnınıza silah dayaması karşılığında beş yüz avro istedi. Hiç sorun değil. Giden paraya acımam. Herifin çoluk çocuğu var. Ayrıca bir de Tiefensee gibi bir vicdan yükü

var. Hatırlıyor musunuz? Muayenehaneden kaçınca peşinden kovaladığınız tipi hatırlıyor musunuz?"

Stern Mercedes'inin bagaj kapağına yaslandı. Bir yerden destek almazsa tekrar yere yıkılacağından korkuyordu. Burada, tek bir canlının uğramadığı Wannsee plajının otoparkında.

"Ah durun." Engler önemli bir şey hatırlamış gibi yaptı. "Köprü'yü bilenlerin sayısı az değil. Dolayısıyla beni öldürmek isteyen adamla başka bir yer için anlaştık, buluşmaya daha kırk beş dakika var. Ama sürpriz konuğumuzu beklerken canımızın sıkılacağını sanmam."

8.

Hiçbir şey yoktu. Ne ışık ne araba. Tek bir yaşam işareti bile. Boşluk, kalabalık bir insan topluluğu kadar hissedilir düzeydeydi.

Carina "Köprü"nün otoparkında durup üstüne çöken yalnızlığı hissetti.

Neredeler? Robert nerede? Simon?

Tekne restoranın giriş yolunda buraya gelmek için kullandığı arabanın dışında tek bir araç yoktu. Çevrenin kendine has gürültüsü yaprakların hışırtılarıyla, tekne donanımının gıcırtılarıyla ve dalgaların kıyıya çarpan asabi tokat sesleriyle bastırılmış olmalıydı. Gerçi iç sesi ona burada duyacak hiçbir şey olmadığını söylüyordu. Tek başınaydı.

Carina gelirken yaptığı gibi polisi aramak üzere telefonunu çıkardı. Robert'i araması zaten nafileydi. Telefonu ya kapalıydı ya da çekmeyen bir yerdeydi.

Küçük tabancasını sıkı sıkı tutarak tekneye giden iskelenin kilitli demir kapısına yürüdü ve üstünden atlayıp atlamamayı düşündü. Demir çubuklu kapının üstündeki dikenli teller yaralayıcı olabilirdi.

Carina başrol oyuncusunun halata tutunarak gemiye ulaştığı film sahnelerini gözünün önüne getirdi. Ama güçsüz kollarının mesajı çok netti: "Hiç şansın yok."

Arkadan hızla geçip sonbahar fırtınasının öfkeli haykırışına karışan bir araba sesi duydu. Uydu telefonunu bulup çıkardı, acil çağrı tuşuna körlemesine dokundu. Sonra sırtını sallanan demir kapıya yasladı ve hissetti. Tam o anda, gözlerini kapattığı saniyede.

O korkuyla telefon Carina'nın elinden düştü. Yere çarpınca önce pili kırıldı, sonra telefondan geriye ne kaldıysa iskeleden karanlık, dalgalı suya uçtu. Carina elindeki tek iletişim aracını yitirmenin verdiği kaygıyla dönüp suya baktı.

Gerçekten de. Hep orada olmuştu. Kapalı kapıya dayadığı sırtıyla daha da sıkıştırdığı büyük, belirgin, suya yalıtımlı karton tabela. Göz önünde olsa da görmemişti işte. Restoranın giriş çıkış saatleri ile köprüde dolaşmanın tehlikesine karşı uyarı sanmıştı.

Fakat ikinci bakışta hiç de profesyonel bir uyarı tabelası olmadığı hemen anlaşılıyordu. Bilgisayarda hazırlanıp acilen dört tel parçasıyla kapının demir çubuklarına bağlanmış bir levhaydı.

Ayrıca son kelimenin altına konan gülen yüz ikonu da çok iticiydi. Bulutların altından sızan zayıf ay ışığı yazıyı okumasına yetmedi.

Carina bel çantasından çakmağını çıkardı. Sarı alev metni aydınlatmasının yanı sıra son umudunu da yakıp kül etti:

Geç gelenlere duyurulur!
Sabah koşusu bugüne özel olarak Wannsee plajında başlayacak.
Lütfen tam saat altı kırk beşte orada olun.
Robert küçük bir sürpriz hazırladı. ☺

9.

Artık hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı fakat o her şeyi gayet net tanımladığına inanıyordu. Burada ve şimdi, ağır ağır sökmeye başlayan sabah şafağında.

DVD, Engler'in motosiklet sürücüsü tarafından sahte katli, önünde yıkılmak üzere olduğu kendi Mercedes arabası... bütün hepsinin tek bir anlamı vardı: Engler'in sadist planlarının arasında Felix hakkındaki gerçeği açıklaması kesinlikle yoktu. Tam tersine. Komiser onu bilinmezlikle birlikte ölüme yollamaktan büyük zevk alacaktı. Stern büyük yanlışı nihayet anlamış biri gibi başını salladı. Sonunda bir ceset olarak teşhis edileceği büyük tablonun parçaları tek tek yerine oturuyordu

Engler sert adımlarla arabanın etrafında yürürken, "Bana öyle dehşetle bakmayın canım," diye güldü. Dar kesimli bir eşofman altı ile boksör botları giymişti ve ne tuhaftır ki şu anda şık bir moda takipçisi gibi görünüyordu.

"Bunların hepsine siz yol açtınız."

Komiser arabanın arka koltuğundan aldığı yelken bezini Stern'in önüne attı.

"Önce Harald Zucker. Sonra Samuel Probtjeszki. Ölüleri rahat bırakmadınız."

Stern paçalarında rüzgârı hissetti, fırtınanın kasırgaya dönüşerek onu buradan alıp götürmesini diledi. Bu karabasandan çok uzağa.

"Eski çalışanlarımın cesetlerini yıllar önce bulmuştum ve bana kalsaydı bugün dahi tıkıldıkları delikte çürüyor olurlardı."

Robert, "Neden?" diye bilinçsizce sordu. Sesi, vurulmuş bir hayvanın inlemesine benziyordu. Ama Engler tıkaca rağmen ne dediğini anladı ve aptal bir şey sormuş gibi ona baktı.

"Kendi hakkımda soruşturma açmak istemediğim için."

"*Ah Tanrım!*"

Stern'in beyninde bir kilit açıldı ve yığınla bilgi aynı yönde akmaya başladı: Maktullerin hepsi Engler'in iş birlikçileriydi. Kayıp olarak polis kaydına geçtiklerinde, kimse onları aramaya kalkışmazdı. Herkes bu pislikler temizlendiği için rahattı. Simon ortaya çıkıp cesetleri bulana dek. Şimdi tüm dünya, katili arıyordu. Herkes kendince bir nedenle. Engler, başka biri bulmadan önce "İntikamcı"yı bulmak zorundaydı. Ve Engler'in kendi adının bu listeyle örtüştüğünü tespit etmeden önce.

Bu oyunun son perdesinde kendisine biçilen rolü yavaş yavaş kavramakta olan Stern'in kanı dondu.

Cinayet şubesi komiseri saatine baktı ve keyifle başını salladı. Belli ki her şey planladığı gibi devam ediyordu. "On beş dakikamız daha var. Zamandan istifade uyarınız için size teşekkür etmek isterim. Gerçi Simon'un bugünkü 'Köprü' randevusunu nasıl ve ne şekilde bildiği benim için hâlâ meçhul ama aldırdığım da yok zaten. İpucunu verdiğinizde, alıcının bana bebek ısmarlamasının sahte olduğunu zaten anlamıştım. Gerçi kabul edelim, başarılı bir girişimdi. Birkaç dakikaya kadar burada olacak olan 'İntikamcı' konusuna rahatça eğilebiliriz şimdi."

Ve beni kurban seçmene. Senin günah keçin ben olacağım.

Stern geçmiş saatlerde kasabın bıçağını yalamaktan başka hiçbir şey yapmadığını kavrayınca kelepçelerini koparıp avazı çıktığınca haykırmak istedi. Mezbahaya kendi ayaklarıyla bile isteye gitmişti. Bir çocuk ticareti sırasında şimdi ve burada başka

bir cinayetin maktulü olacaktı. Ve öncesinde bir pedofil olarak nitelenmesi için, insanların böyle bir pisliği ona yakıştırması için elinden geleni yapmıştı.

Stern yutkundu ve ağzına kan tadı geldi. Engler ağzına tıkacı tıkarken pek de nazik davranmamıştı.

Nasıl bu kadar ahmak olabildim?

Yaşadıklarını "Ses"e bağlamak için aklını zorladı. Tek bulduğu kendi hatalarına dair daha çok kanıt oldu. Ve sonunda bu tuzağa düşmüştü işte. Önce cesetleri bularak ve saçma sapan reenkarnasyon iddialarını dile getirerek kendini şüpheli konumuna sokmuş, sonra çocuğu hastaneden kaçırmış, Tiefensee'nin dairesi ile pedofil çiftin villasında bol bol parmak izi bırakmış ve yaptıklarını, bir çocuğa işkence yapılan odaya yarı çıplak dalmasının video kaydını kendi elleriyle Engler'e teslim etmişti.

Villanın zilinde Carina'nın da parmak izi olduğu gibi, arabası da komisyoncunun kapısının önünde duruyordu. Cinayet soruşturma amiri Engler için onu ve iş birlikçisi kadını pedofil olarak damgalamaktan kolay bir şey yoktu. Ve tek tanığı, tecavüz suçlamasıyla mahkemeye çıkmış eski bir porno film prodüktörüydü. Şeytani bir vaziyet. Engler işlediği tüm suçları ona yıkmayı başarmıştı. Hayır, daha kötüsü: Stern tüm bu suçların altına kendi isteğiyle girmişti.

Engler, "Kendinize bu kadar da kızmayın canım," diye homurdandı. Kısa bir öksürük krizinin ardından burnunu çekti ve ağzında toplanan balgamı yere tükürdü.

"Her şeyi de yanlış yapmadınız. Önce sizden bana 'İntikamcı'nın ismini bulmanızı istemiştim sadece. Kaynağa giriş sizdeydi. Simon. İlk sorguda beni delirtmiştiniz. Yıllar boyunca sizin kum torbanız olmuştum. Ve sonra size bir müvekkil başvurdu, bana yararlı olacak biri ama davasını almadınız. Bu kadarına da izin

yeremezdim artık. Hemen ertesi günü size şantaj yapacak bir malzeme organize ettim."

DVD.

"Bu, oyunun tamamındaki tek rastlantıdır. Özellikle siz, çocuğu on yıl önce adamlarım tarafından değiştirilmiş avukat, en büyük sorunumun çözümü olabilirdiniz."

Robert başını kaldırıp gecenin karasını sürükleyerek yerini kirli bir griye bırakan rüzgârlı gökyüzüne baktı. Bu, ona sorgu odasındaki rengi anımsattı.

Engler, yani "Ses" tekrar kahkaha atıp çantaya eğildi. Fermuarım açarken Stern böğründe dayanılmaz bir acı hissetti.

"Carina'yı da getirseydiniz keşke. Size eşlik ederdi. Durun tahmin edeyim: Polise ihbarda bulunsun diye zaman kararlaştırdınız, değil mi? Bunu neden hiç önemsemediğimi öğrenmek ister misiniz?"

Engler çantadan gri renkli, tıka basa dolu bir poşet çıkardı. Görünüşe göre içindeki cisim büyük ama hafifti. Yastık gibi.

"Polis çoktan burada olduğu için. Üç birimle."

Stern başını döndürüp alaca karanlıkta çevreyi süzdü ama bir şey göremedi.

"Yirmi kadar adam. Soruşturmamı tehlikeye sokmamak için görüş açısının dışındalar. Tek bir işaretimi bekliyorlar." Silahının asılı olduğu kemerdeki telsiz aletine dokundu.

"Plaja giriş çıkmaz sokaktır. Alıcıyla buluşmanın sinyalini verdikten sonra barikatlar çekildi ve saldırı hazırlığı yapıldı."

Komiser plastik torbayı arabanın bagajına götürdü. "Öyle şaşkın şaşkın bakmayın. Araştırmalarım sonucunda bugün, tam burada bir çocuk tacizcisiyle buluşacağınız netleşince bu gizli baskını ben organize ettim."

Yüzünde iğrenç bir sırıtma belirdi. "Burada kendi şahsi eğlencem için bulunmuyorum. Sizi tutuklamak için buradayım.

Korkarım az sonra başlayacak olan trajediyi önlemek için biraz geç..."

Engler bu laflarla Mercedes'in bagajını açtı. Stern içine bakınca inledi. Ağzındaki tıkaç önce çenesini, sonra tüm kafatasını dağıtacak kadar büyümüştü sanki. Tek bir el hareketiyle Engler bagajda baygın yatan çocuğun üstündeki yeşil hastane önlüğünü kaldırdı. O solgun ışıkta Simon ölüye benziyordu.

10.

Stern gözlerini patlak bir araba lastiği gibi bagaja tıkılmış çocuktan alamadı.

"Sessiz olun!"

Engler arkasından yaklaşmıştı ve avukat sırtında bir baskı hissetti. Bilekleri hızla yakalanıp çekildi, tam polisin kemiklerini kıracağını düşünürken elleri serbest kaldı. Engler plastik kelepçeyi kesmişti.

Kulağına, "Tek bir yanlış hareket yapmayın," diye fısıldadı. Stern ıslak nefesini kalın kumaştan kar maskesinin altından bile hissetti.

"Yana dönün!"

Başı döndü. Komiserin emrine itaat ederken gözlerini Simon'dan ayırmamak için büyük çaba harcadı. Engler yine tam karşısında duruyordu, sol elindeki silahın namlusuna halojen bir ışıldak monte edilmişti. Diğer elindeki bebeği göğsüne bastırmıştı.

Stern'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve en az bir dakika sonra et renkli bebeğin oyuncak olduğunu ayrımsadı. Bu gerçeğinden farksız kuklanın sadece tek bir beden parçası beyaz keten bezden çıkmıştı. Engler sinsi bir alaycılıkla, "Konuşuyor hatta," diyerek karnına bastırdı.

Buydu demek. Stern, "Köprü"nün karşısında beklerken duyduğu bebek ağlamasını düşündü.

Engler bagajı kapattı. Ne bir ses ne bir kıpırtı çıktı. Simon onca zaman bir kez bile hareket etmemişti.

"Şimdi size final sahnesinin talimatlarını veriyorum. Sonra arabanızın arka koltuğuna oturup sizi gözlemleyeceğim. Eğer en ufak bir sapma gösterirseniz, arabadan iner, bagajı açar ve küçük dostunuzu boğazlarım. Anlaştık mı?" Stern başını salladı.

"Her şeyi beni memnun edecek şekilde yaparsanız Simon cesedinizin yanında bulunacak. Uyuşturulmuş olduğu için hiçbir şey hatırlamayacak. Yani blöf falan yapmıyorum. Onun hayatını bağışlayabilirim. İster inanın ister inanmayın, Probtjeszki'nin aksine, çocukları istemeye istemeye öldürürüm. İyi bir tüccar asla gönüllü olarak malını yok etmez. Ama her şey sadece size bağlı artık."

Kar maskesinin altındaki ter asit gibiydi. Stern boğazını yavaş yavaş sıkan yünden yapılma, vidalı bir kelepçenin içindeymiş gibi hissetti kendini. Robert, Engler'in tüm emirlerini tekrarladıktan sonra, içinde oyuncak bebeğin olduğu sepet eline tutuşturuldu. Sonra polis arka cebine bir zarf koydu.

"Bu ne?" Engler soruyu Stern'in dehşetle bakan gözlerinden okudu.

İronik bir sesle, "Sözümü tutuyorum," diye açıkladı. "Size Felix'in adresini yazdım. Kim bilir, belki başka bir yaşamda bununla ilgilenirsiniz."

Engler'in kahkahaları uzaklaştı. Sonra da Mercedes'in kapanan kapısıyla birlikte duyulmaz oldu.

Stern korkudan burnundan nefes almayı bırakmamak için tüm iradesini seferber etti. Gözlerinin hâlâ hüküm süren ka-

ranlığa alışması için başını yan yatırdı ama ağaçların arasından sızmaya başlayan ışık hüzmesini göremedi.

Fakat gerek de yoktu. Ölüm yoldaydı ve birkaç dakika içinde kendisiyle buluşacaktı. Bedeni kurşun yemiş gibi kasıldı. Sonra tereddütle harekete geçti.

II.

Adam, *kötüyle savaşan birine Tanrı'nın ne kadar güç bahşedeceği hep mucizedir,* diye düşündü ve hemen sonra öksürdü. Bir dikkatsizlik anında hız sınırını aştığını görünce ayağım gaz pedalından çekti. Çizgilerle dolu alnından kayan ter damlaları çalı gibi kaşlarına sızdı.

Vücudunun fiziksel zorlanmaya doğuştan alışkanlığı yoktu. Daha çok yıllar içinde kazanmıştı bunu. Onlarca yıllık intikam. Her şey çocuk tacizi hakkında kısa bir makaleyle başlamıştı. Küçük bir haftalık gazeteye bu makaleyi yazmasının nedeni genel yayın yönetmeninin hastalık nedeniyle işi üstüne yıkmasıydı.

Bugün bunu bir işaret addediyordu. Sekiz yaşındaki kardeşi tam ortadan kaybolmuşken özellikle onun bu korkunç suç hakkında yazı yazması tesadüfle açıklanamazdı. Kardeşinin ölüsünü altı ay sonra öylesine kötü bir durumda bulmuşlardı ki çevredekiler annesiyle babasının son bir kere bakmasını bile önlemişti.

Bir makaleden bir dizi doğdu, dizi aslında hiç yayınlanmayan bir kitabın taslağına dönüştü. Bu karanlık bölümü ifşa etmeyi kendisi de anlamsız buldu. Hiçbir çocuk çektiği acıları ve işkenceyi unutamazdı. Ve hiçbir fail bu nedenle hastalıklı planlarından vazgeçmezdi. Ve kardeşi de bir daha asla geri dönmeyecekti. Her şey, hep olduğu gibi sürüp gidecekti. Bu acı gerçek, her gece uykusunu yiyip bitiren görüntülerle birleşince bir pazar günü harekete geçmeye karar verdi.

İlk cinayetler en zorlarıydı. Daha sonrakilerin ölümü daha kolay oldu ama yine de şekerin sıcak çayda erimesi kadar değil. Ama adam güçlü çıkmış, kendini kanının son damlasına kadar savunmuş hatta ona tabanca bile çekmişti. Neyse ki Tanrı keskin bir yangın baltasıyla yardımını esirgememişti. Bir işaret daha. Fabrika enkazı yangın geçirmişti ama balta kömürleşmiş yangın hortumunun yanında, duvarda asılıydı. O günden beri ceviz yiyemiyordu. Kırılırken kafatasının dağılırken çıkarttığı sesle aynı sesi çıkardığı için.

Yaşlı adam alnındaki teri sildi ve arabanın radyosuna uzandı. Fakat hemen sonra açmaktan vazgeçti. Müzik dinlemeyi severdi, ne var ki son perde sessizlikte oynanmalıydı.

Yıllardır en karanlık yollarda ona sadakatle hizmet etmiş olan arabası Hüttenweg çıkışının önünden geçti. Birkaç kilometre daha. *Az sonra oradayız.*

İşe koyulmadan önce her zaman olduğu gibi idrar yolları hareketlendi. Sırf gerginlikten. Kötünün yüzüne baktığı anda idrar torbasındaki basınç aklından çıkacaktı. Bugünün hazırlıkları aylarca sürmüştü. Çoğunlukla olduğu gibi, kendini inkâr etmek ve olabilecek en kötü kimliğe bürünmek zorundaydı: bir pedofil kimliğine. Son kez bir utanç lekesini daha silmesinin üstünden epey zaman geçmişti. İki buçuk yıl. Eski ilişkilerinin çoğu kayıplara karışmış, aniden tekrar görüntüye girmesiyle diğerlerinin de güveni sarsılmıştı. Neyse ki sonunda herkesin "Satıcı" dediği adamla irtibata geçmeyi başarmıştı. İnternet üstünden. Tabii ki bu pisliği kökünden koparıp atacağından yüzde yüz emin olamazdı. Buluşma noktasının neden son dakikada değiştiğine ve zamanın kırk beş dakika ileri atıldığına bir anlam veremiyordu. Tek emin olduğu şey Tanrı'nın ona yön vereceği idi. Yaşı ilerlemişti. Çocukların aksine artık kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Adam Spanische Caddesi çıkışından saptı ve yan koltuktaki tabancasını okşadı. Doğal olarak adil davranıp davranmadığını hep sorgulardı. Her pazar günü ulu efendisiyle istişare eder, işaret yollaması için duacı olurdu. Durmasını söyleyen küçük bir işaret. Bir keresinde ona Simon'u anlattığında, beklediğinin gönderildiğini sanmıştı; Tanrı'nın işaretinin. Fakat yanılmıştı.

Ve devam etmişti. Bugüne dek.

Karanlık orman yoluna ulaşınca yaşlı adam uzak farları kapattı ve plaja giden çıkmaz sokağa döndü.

12.

Kırk metre kalmıştı.

Stern'in ilk adımı enerjik, sonrakiler tutuktu. Engler'in emrettiği gibi dümdüz ışığa doğru.

Yağmurla katlanan soğukta beklemek korku dolu sonsuzluk gibi gelmişti ona halbuki araç sadece birkaç dakika önce, Engler onu yalnız bıraktıktan az sonra, giriş yolundan kısa farlarıyla ıssız otoparka sapmıştı. Robert, *kaçınılmaz sondan kurtulmak için herhangi bir imkân olabilir mi acaba*, diye son kez düşündü. Ama aklına hiçbir şey gelmedi. Böylece kurbanlık koyun gibi ağır ağır gelen arabaya ve kendi ölümüne doğru yürüdü.

Eski model araç ani bir frenle durunca nabız atışları hızlandı. Rüzgâr, çekilen el freninin mekanik sesini ona taşıdı. Hemen hemen aynı anda şoför kapısı açıldı ve sakar hareketlerle biri dışarı fırladı.

Kim bu?

Her iki adımda bir belkemiğini şimşek gibi sancı yokluyordu. Gerçek şimşek olsa yağmurlu otoparkın bulanık görüntüsünü aydınlatacak kadar güçlüydü. Ağır aksak yürüyen ve motor kaputunun önünde, iki farın arasında duran adamda tanıdık bir işaret aradı. Nafile. Yine de aksini kabullenmek istemedi. O anda kendini çölde susuz kalmış bir zavallı gibi hissediyordu. Her şey o kadar gerçek dışıydı ki. Işığa yaklaştıkça konturlar siliniyordu. Kesin olan tek şey vardı: Adam genç değildi. Hatta

bir hayli yaşlı olabilirdi. Ağır hareketler, kısa adımlar, hafif öne eğik duruş... hiç kımıldamadan farların önüne dikilen adamı gölgesinden tahmin etmeye çalıştı. Doğan güneşin kısıtlı ışığı bulutların arasından güçlükle yol buluyor ve yabancıya garip bir hava veriyordu. Stern, *tepesinde halesiyle ölüm meleği gibi,* diye düşünürken gözüne bir yağmur damlası çarptı.

Otuz metre kalmıştı.

Yürüyüş temposunu yavaşlattı. Bildiği kadarıyla kendine kalan son özgür davranış alanı. Ölümün kurallarını çiğniyor demek değildi bu.

Engler, *Öylece dümdüz yürü,* demişti. *Ne sağa. Ne sola. Kaçmak yok.*

Sonucu biliyordu. Uyguladığı planın alçaklığını da kavramıştı. Her adımda sadece mesafe değil, yaşam süresi de kısalıyordu.

Engler'in önlem olarak pilini çıkardığı oyuncak bebeğin bulunduğu sepeti göğsüne bastırdı. "İntikamcı"nın dikkatini saptıracak hiçbir şey olmamalıydı Komiser'e göre. Karşısında duranın yanlış adam olduğuna dair hiçbir uyarı, hiçbir işaret. Stern bir düellonun silahsız tarafıydı. Adam gerçekten "İntikamcı"ysa karşısındakini "Satıcı" olarak görecek ve vurmak isteyecekti. İlk fırsatta. Birkaç saniye içinde.

Yirmi metre kalmıştı.

Sesli iletişimi mümkün kılan bir mesafe. Fakat ağzında sürekli büyümekte olan tıkaç konuşmasına engeldi. Stern, en son Felix'in mezarı başında duyduğu sonsuz çaresizlik hissini yeniden yaşadı.

Ya da yabancı bir bebeğin mezarı mı demeli?

Umudu tükendi. Kurtuluşu yoktu. Yaptığı her şey Simon'u tehlikeye atmıştı. Geri kalanı da onu ölümle buluşturacaktı.

On beş metre kalmıştı.

Stern bu ölümcül planın ilk aşamasmdan sonra Engler'in kimsenin hayatta kalmasına izin vermeyeceğini o anda kavradı. Önce o kafasına bir kurşun yiyecek, sonra Engler "İntikamcı"yı, ardından da Simon'u öldürecekti. Polis ekibine müdahale sinyali yollamadan önce cesetleri koşullara uygun pozisyon vermesi bir dakikadan fazla sürmezdi. Stern operasyon raporunu karşısında görür gibi oldu:

Çocuk ticareti yapan şahıs ile (Robert Stern) pedofil alıcı (?) arasında çocuk (Simon Sachs) teslimatı. Teslimat engellendi.
Açılan ateş sonucunda üç şahıs ölümcül yaralandı.
Gizli tanık (Komiser Martin Engler) kendini tehlikeye atmadan çatışmayı önleyemezdi.

On metre kalmıştı.

Ama kim bilebilir ki? Stern'de akla uymayan bir umut filizleniverdi. *Simon baygın, dolayısıyla tehlikeli tanık olamaz. Ceset sayısı çoğaldıkça risk artar.* Belki de Engler mutlaka gerekli olmadıkça cinayet işlemezdi. Simon'u hayatta bırakır mıydı acaba?

Gölgenin kenarları, köşeleri belirginleşmeye başlayınca Robert bu adamı daha önce gördüğüne dair belli belirsiz bir hisse kapıldı.

"Mal sağlıklı mı?"

Stern korkuyla irkildi, az daha yürümeyi bırakacaktı. Engler onu bu şifreye hazırlamıştı ama sanki cellat idamından önce son sözlerini soruyormuş gibi şimdi hatırladı.

Yedi metre kalmıştı.

Durdu. Anlaşmaya uyarak çömeldi ve sepeti otoparkın zeminine koydu. Hemen ardından ayağa kalkıp işaret ve orta parmaklarıyla zafer işareti yapması gerekiyordu.

"Anlaşmanın altına vurulan mühür gibi," diye açıklamıştı Engler.

Stern, *Kendimi hedef tahtası yapmak gibi* diye düşündü ve oyuncak bebeğin üstüne eğilmiş olarak gereğinden bir saniye fazla durdu.

Ve bu bir saniye her şeyi değiştirdi. Belki farların ışığı bu bakış açısından kırılarak yayıldı. Mesafenin azalmış olması kadar yükselen sabah güneşi de rol oynadı. Her ne sebeple olursa olsun, mühim olan Stern'in karşısındaki zayıf, saçları rüzgârda uçuşan adamı tanımasıydı. Hem de bu insanı hayatında sadece tek bir kere görmüş olduğu halde.

Kasılmış bedeni gevşedi ve yavaşça ayağa kalktı.

Şimdi ne yapmalıyım?

Yüzünü tırmalayan kar maskesinin altında şakır şakır ter döktü.

Ona işaret mi versem? Engler'i kuşkulandırmadan nasıl yapabilirim?

Stern kolunu kaldırınca omzunda dizginlenemeyen kurşun gibi bir ağırlık hissetti.

Bir yolu olmalı. Mutlaka bir şey yapmalısın.

Maskeyi ve ağzını kapatan bandı çıkararak dilinin altındaki tıkaçtan kurtulabilirdi ama bu Simon'un ölümü demek olurdu.

Yabancmm kolu bel hizasındaydı. Stern karşısındaki adamm pantolon cebinden bir şey çıkarmakta olduğunu görmekten çok algıladı.

Tabanca mı? Altıpatlar mı? Ne fark eder ki. İki saniye daha, sonra tarih olacaksın. Stern öğürdü.

"İntikamcı"nın ellerini göremese de şu anda kafasına silah doğrulttuğundan emindi.

Kurumuş gırtlağından sadece kendisinin duyabileceği kadar kısık bir ses çıkardı. Ve bu, sonunda kafasındaki blokajı çözdü.

Tamam! Bu o!

Çok salak, basit ve büyük olasılıkla işe yaramayacak bir çareydi. Ama en azından ölümünü taş gibi hareketsiz karşılamış olmayacaktı.

Klik.

Bilindik yabancı yedi metre ötesinde silahının emniyet mandalını açtı. Stern yine de kolunu kaldırdı, gözlerini kapattı ve bir melodi sesi çıkarmayı başardı. Bildiği en basit melodi, altıncı tondan bir vızıldama. Ama mumya gibi suratı ve kapalı ağzıyla becerebileceği tek anlamlı şey.

"Money, Money, Money."

Yaşlı Abba hayranının onu anlamasını umdu. Sol eliyle yaptığı zafer işaretinin yalan olduğunu vurgulasın diye dua etti. Bir önceki gün hastanede tekerlekli iskemlesine çarptığı adamın afallamasına yetsin.

"Money, Money, Money."

Şarkının nakaratını bir kere daha mırıldandı. Sonra kafatasında korkunç bir patlama beklentisiyle gözlerini yumdu.

İki saniye sonra hiçbir şey olmayınca tereddütle göz kapaklarını araladı. Biraz umutlandı, nabzının hızlandığını duyumsadı ve verdiği işaretin belki de anlaşıldığı hayaliyle gözlerini açtı. Tam o anda ilk kurşun sıkıldı.

13.

Engler, Stern'in arkaya savrulmasını, düşerek asfalta kafasını vurmadan önce ayakta sallanmasını izledi. Fakat avukat yıkılmadan önce Komiser öne hücum etti ve adamın sırtına atladı. Darbenin etkisiyle yaşlı adamın bel omurlarından ikisi ve bir kaburgası kırıldı. Komiser ayağa kalktı, can acısından haykıran kurbanının elindeki tabancayı bir tekmeyle ileriye savurdu. Sonra adamı sırt üstü çevirdi, kollarını oynatamayacak şekilde üstüne oturdu ve silahının namlusunu alnına dayadı.

"Kahretsin, kimsin sen?" diye haykırdı.

Namlunun üstüne tutturulmuş minik ışık hayatında daha önce hiç görmediği bir suratı aydınlattı.

"Losensky. Adım Frederik Losensky," diye inledi yaşı adam.

Sonra Komiser'in yüzüne okkalı bir kanlı tükürük savurdu. Beriki kolunun yeniyle yanağını sildi ve parmaklarıyla adamın çenesini açtı. Tabancayı açık ağzından içeri sokmadan önce bir an durdu.

"Kimin adamısın? Kimin hesabına çalışıyorsun?"

"O'nun hesabına."

"O kim? Kim senin patronun?"

"O, senin de patronun olan. Tanrı."

"Olamaz!" Engler namluyu alt çenesine bastırdı. "Yıllardır İncil takıntılı bir emekli mi bize köstek oldu yani?"

Engler'in kahkahaları bronşlarından yükselen öksürük krizinin arasında silindi.

"Madem öyle, sana iyi bir haberim var," diye soludu. "Patronun, sevgili Tanrın bugün sana önemli bir görüşme ayarladı, beni de seni ona göndermekle görevlendirdi. Biraz acelesi var sanırım..."

"Kaldırın ellerinizi."

Engler'in kaşları kalktı, üçlü çam ağacı kümesinin arkasından ortaya çıkan kadını görmek için başını sola çevirdi.

Carina olduğunu anlayınca, "Partiye hoş geldin," diye tekrar güldü. "Tam zamanında."

Carina biraz yürüdü ve aşağı yukarı üç araba boyu mesafede karşısında durdu.

"Adamı bırakın, silahınızı atın!"

"Yapmazsam ne olur?"

Engler, Carina'nın gelişinden beri daha da sertçe esen rüzgâra karşı sesini duyurmak için bağırarak konuşmuştu.

"O zaman sizi vururum."

"Elinizdeki şu şeyle mi?"

"Evet."

Engler bir kahkaha attı. "Bu dün belinizdeki çantada olan silah mı?"

"Nereye varmak istiyorsunuz?"

"Çekin tetiği bakalım."

"Ne demek oluyor bu?"

O ana dek tabancayı tek eliyle tutan Carina şimdi diğer elini de kabzaya sardı. Aslında daha çok dua pozisyonu almış gibiydi.

Komiser, "Bir ricaydı sadece," dedi. Altındaki yaşlı adamın solukları ağırlaşmıştı. "İlle de beni hedef almanız gerekmez. Öylesine havaya ateş edin."

"Neden ama?"

Silah gitgide ağırlaşıyormuş gibi kolu titremeye başlamıştı.

"Şu elinizdeki şeyin dolu olmadığını anlamanız için. Yoksa bir silahı kurşunlarını çıkarmadan geri vereceğime mi inanıyordunuz?"

"Tekrar doldurmadığımı nereden biliyorsunuz?"

"Dehşet dolu bakışlarınızdan Bayan Freitag."

Engler kendi silahını Losensky'nin yüzünden çekti ve Carina'yı hedef aldı. "Size güle güle."

Carina tetiği çekince klik diye bir ses çıktı. Klik, klik. Dördüncü deneme Engler'in soğuk kahkahasıyla boşa çıktı.

İşlevsiz silah ellerinden kaydı ve ayaklarının dibindeki çamura düştü.

Komiser emniyet kilidi düşürülmüş silahının üstündeki lazer ışığını Carina'nın alnına doğrulttu.

İlk kurşunun sesi esintili Wannsee üstünde kırbaç gibi şaklarken fırtına bir anlığına soluğunu kesmiş gibi oldu. Sonra yine toparlandı ve ölümcül sesi boğdu.

BAŞLANGIÇ

"İki kere dünyaya gelmek, bir kere dünyaya gelmekten daha şaşırtıcı değil."
Voltaire

"...ruhu bedenden ayrılarak dolaşan insanlarla yapılmış söyleşiler var. Hemen hepsi yeniden hayata dönmeden önce ruhunun bedeninden çıktığını hissetmiş. Sadece bu değil hatta bazıları ölüm anında ruhunun hangi yeni bedene gireceğini bildiğini dahi anlatmış..."
Carina Freitag

I.

Sesler, yüksek tona ayarlanmış MP3çaların kulaklığından geliyormuş gibi metalik cızırtılıydı. Aracın her sarsıntısıyla arttı, ta ki Simon daha fazla uyuyamayacağını anlayana dek. Bir anlığına gözlerini açıp kapattı. Ambulansın arkasında iki erkekle birlikte olduğunu kavramaya yetecek kadar.

Hemen tanıdığı boğuk bir ses, "Kriptomnezi mi?" diye sordu.

Borchert!

Profesör Müller, "Evet," diye onayladı. "Reenkarnasyon araştırmaları çerçevesinde tabii ki tartışmalı bir konu ama genel kanıya göre doğaüstü addedilen yeniden doğum deneyimlerine mantıklı, akla ve doğa bilimlerine uygun açıklama getiren tek geçerli veri olarak kabul ediliyor şimdilerde."

Simon doğrulup oturmak istedi. Susamıştı ve sol dizi ince pijamanın altında fena halde kaşınıyordu. Normal koşullarda uyandığında genellikle yalnız olurdu. Carina'nın da dediği gibi bu süre "kafasını toplamak" için ona zaman sağlardı. Hep de kar kürelerini düşünürdü, hani sallayınca içindeki kar tanelerinin uçuştuğu cam küreleri. Uyandıktan sonra bazen kafasının içini de onlara benzetirdi. Resimler, sesler ve görüntüler yerli yerine oturana dek günün ilk dakikalarını böyle beklemekle geçirirdi. Simon bu nedenle hem aklına çeki düzen vermek hem de iki adamın alçak sesli konuşmasını gizlice dinlemek için biraz daha uyuyormuş gibi rol yapmaya karar verdi.

Borchert, "Lise mezunu bile değilim, sizce anlayabilir miyim?" diye sordu.

"Öyle düşünüyorum. Esasında çok basit. Kısa süre öncesine kadar bilim, beynimizde bir filtre olduğunu ileri sürüyordu. Beyin saniyede milyarlarca veriyi paralel işlemek üzere donanıma sahip. Fakat bunların her biri aynı derecede önemli değil. Mesela siz şu anda öncelikle beni dinlemek, anlattıklarımı anlamak ve bu ambulans viraja girdiğinde koltuğunuzdan kaymamak istiyorsunuz. Ama aynı zamanda şu ilaç çantasında neler olduğu veya ayakkabılarım bağcıklı mı, değil mi sizin için gayet önemsiz."

"Ayakkabılarınız mokasen."

"Evet. Gözünüz bunca zaman görüntüyü kaydetti ama beyniniz bu gereksiz bilgiyi, ta ki ben dikkatinizi çekene kadar filtreledi. Ve böylesi doğru olandır. Düşünsenize ormanda yürüyüşe çıktınız ve her ağaçta tek tek yaprakları sayıyorsunuz. Ya da kafede biriyle sohbet ederken birdenbire komşu masalardaki konuşmalar kafanızda yığılıyor."

"Beynim patlardı."

"Gülüyorsunuz ama haklısınız. Beyindeki süzgeç olmasa müthiş bir bilgi akınına uğrayacağından mesela en basit bedensel fonksiyonları bile yapamayabilirdiniz."

"Ama bu filtre teorisinin güneş görmüş kar gibi olduğunu söylemediniz mi az önce?"

Simon görünmez bir gücün kafasını öne ittiğini hissetti. Gidiş yönüne doğru yatıyordu ve ambulans durmak üzereydi.

Müller, "Tam olarak öyle demedim," diye açıkladı. "Savant araştırmasında yeni ve akla çok uygun bir teori öne sürüldü."

"Nasıl bir şey?"

"Otizm kavramını duymuşsunuzdur herhalde?"

"*Rain Man* mi?"

"Evet, mesela. İzin verin de önce meslek dışı birine nasıl izah edebileceğimi toparlayayım."

Gözleri hâlâ kapalı olan çocuk doktorun dudak köşelerinin düşünürken nasıl büküldüğünü zihninde canlandırdı ve gülmesini zor tuttu.

"Tamam. Filtreyi unutun, onun yerine bir vana düşünün."

"Tamam."

"Beynimizin sınırsız veri biriktirme kapasitesi olduğu için her şeyi kayda geçirdiği düşünülür. Ama alt bilinç düzleminde. Beynimizdeki biyokimyasal bir supap kapağı uzun süreli aşırı hafıza birikimini önler ve ancak gerçekten ihtiyaç olduğunda verileri serbest bırakır."

"Yani her şey önce bir klasörde dosyalanır ama kapağını öyle her istediğimizde kolayca açamayız."

"Böyle de ifade edilebilir."

"Bütün bunların Simon'un yeniden doğumuyla ne ilgisi var?"

"Çok basit. Televizyonun karşısında uyukladığınız oldu mu hiç?"

"Sürekli. En son cadıların yakılmasıyla ilgili bir belgesel izlerken."

"Tamam. Siz uyudunuz ama beyniniz doğal olarak aktifti. Televizyondan akan bilgiyi depoladı."

"Bilmem ki."

"Öyle. Belgeselin tamamını depoladınız ama vana hepsini hatırlamanızı önledi. Hipnoz altında özel eğitimli bir terapist alt bilincinizi uyarabilir."

"Ve kapağı açar."

"Doğru."

Simon bir klik sesi duydu sonra da sağ kulağına yakın bir yerde hafif, düzensiz tırmalama sesleri. Doktorun bir tüken-

mez kalemle Borchert'e anlattıklarını uygulamalı gösterdiğini tahmin etti.

"Hasta transa girdiğinde ya da hipnotize edildiğinde ilk geri dönüşlerde böyle olur. İnsan, ruhunun eski hayatına gittiğini zanneder. Gerçekte ise tamamen istem dışı derin bilinçaltına kaydettikleri ortaya çıkmaktadır. Böyle bir eski hayata geri dönüş denemesi size yapılsa Bay Borchert, büyük olasılıkla televizyondaki Ortaçağ belgeseli yüzeye çıkacak ve kendinizi odun ateşinde yakılmış bir cadı olarak hatırlayacaksınız. Hatta yeri ve yılı bile doğru söyleyeceksiniz çünkü televizyondan beyninize dolanları anlatacaksınızdır aslında."

"Ama ben görüntüleri görmemiştim ki."

"Tam tersine hem de kendi fantezi dünyanızdaki resimleri gördünüz. Üstelik onlar gerçek izlenimlerden daha güçlüdür. Kitap okumaya benzer, oradan biliyorsunuzdur mutlaka."

"Hımm, evet. Gerçi çok oldu ama. Kriptomniyaze nedir, peki?"

Simon, ambulansın daha da hızlandığını hissetti. En son Carina ile endüstri sahasına, avukatla buluşmaya giderlerken bu kadar hızlı giden bir araçta bulunmuştu. *Robert ve Carina? Nerede bu ikisi gerçekten?*

"Adı kriptomnezi. Bilinçsiz algıladığınız yabancı bir bilgiyi kendinizinmiş gibi işleyip benimsemenin bilimsel adı. Anlıyorsunuz, değil mi?"

"Sayılır. Simon da televizyon karşısında uyukladı mı o halde?"

Simon gözlerini kırpıştırmayı denedi, sonra tekrar yumdu. Göz kapaklarını gözbebeklerinin üstüne bastırdıkça az önce rüyasında gördüğü resmin hatları belirginleşti.

Kapının önü. 7 numaralı kapı.

Müller, "Hayır, tam öyle değil," diye cevap verdi. "Ama benziyor. Bir ay kadar önce ışın tedavisine ara verdiğimizi biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

"Yan etkileri nedeniyle. Simon kırk bir derece ateş ve zatürre ile yoğun bakıma kaldırıldı. Aynı sırada başka bir hasta da oraya yatırıldı."

"Frederik Losensky."

"Evet, o. Altmış yedi yaşında, gazeteci, hafif kalp krizi tanısı. Göğsünü sıkıştıran ağrıların dışında başka bir semptom yoktu, bilinci açıktı ve ilk kez tıbbi yoğun bakım tedavisi sırasında gözlem altında kaldı."

"Tahmin edeyim. Yatağı, Simon'un yatağının yanındaydı."

"Evet, öyleydi. Basından da öğrenebileceğiniz gibi Losensky seri pedofil katili olmakla suçlanıyor."

"İntikamcı."

"Tanrı korkusu olan biriydi. Tam o sırada çocuk ticareti yapan halkanın başıyla iletişime geçmişti. 'Alıcı' onunla bizzat buluşma isteğini onaylayınca kalp krizi geçirdiğine hiç kuşkum yok."

"Losensky ve Simon o gece yoğun bakım servisinde konuşmuşlar mı?"

"Hayır. Simon konuşacak durumda değildi. Ateşi o kadar yüksekti ki her an hayata veda etmesi söz konusuydu. Ama Losensky buna rağmen ya da esasen bu nedenle onunla konuştu."

"Televizyon gibi mi?"

"Öyle ifade etmek istiyorsanız, öyle olsun. Tahminimizce Losensky küçük yaşta ve ölümcül hasta bir yetim çocukla yan yana yatmasını Tanrı'nın işareti olarak yorumladı. Onun gibi çocuklar adına işlediği tüm suçları ona aktardı. Yoğun bakımdaki geceyi günah çıkarmak için kullandı. İşlediği tüm cinayetleri

tek tek anlattı. Losensky yazardı, olayları tüm ayrıntılarıyla canlandırarak tasvir etmek onun mesleğiydi."

"Deli."

Borchert öksürdü, Simon da öksürmek istedi ama dikkat çekmemek için kendini tuttu.

Hayır, iki yetişkinin az önce gördüğü rüyasındaki otel odasıyla ne alakası olduğunu anlamadan önce olmazdı.

"Evet, o bir deli. Ama Losensky'nin hayatında çocuğa şiddetle ilgili yaşadığı deneyimleri biz yaşasaydık, belki biz de deliririrdik. Simon beklentilerin aksine iyileşti ve bu hikâye başladı. Çünkü onuncu yaş gününde hipnotize edildiği bir geriye dönüş seansında Dr. Tiefensee bilinçaltına cerrahi bir iğne batırmış gibi oldu. Hafıza balonu patladı ve Simon bir ay önce yüksek ateşliyken gördüğü sisli hayallerin arasından beynine giden yolu buldu."

"Losensky'nin itirafları."

"Mantıksal olarak bu hatıraların ona nasıl ulaştığını bilmiyordu. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Borchert kısa bir kahkaha attı. "Eski pantolonumuzun cebinde ellilik bir banknot bulup da bu iğrenç şeyi bir zamanlar giydiğimizi bile hatırlamamak gibi."

"İyi örnek. Parayı bulur, sizin olduğuna karar vererek harcarsınız. Simon da o korkunç cinayetlerin anılarını kendi kafasında buldu ve bunlardan sadece kendisinin sorumlu olduğundan hiç kuşku duymadı. Bu nedenle de yalan detektörü testinden başarıyla geçti."

"Tamam da geleceği nasıl bildi?"

"Losensky itiraflarını Simon'a bir ricayla sonlandırdı. Burada..." Simon bir gazete kâğıdı hışırtısı duydu.

"Bugünkü gazetede var. Hastanede Losensky'nin günlüğü bulundu ve alıntılar yayınlandı." Müller okudu:

"Simon'a en büyük ve son planımı anlattım. Ona, 'yeniden yapacağım' dedim. Bir kasımda, sabah altıda 'Köprü'de. Simon'a tam olarak şöyle dedim: 'Bebeği bana verince 'Kötülüğü' vuracağım. Ama yine de doğru yolda mı gidiyorum, tam emin değilim. Bundan dolayı bana son bir iyilik yapman için sana yakarıyorum. Eğer sen çok yakında...'"

"'...Yaradan'ın karşısına çıkarsan, her ne yaptıysam kalbimim tüm saflığı ve temizliği ile yaptığımı ona söyle.'" Simon gözlerini açtı, Borchert ile Müller'in şaşkın bakışları altında Losensky'nin itirafının son cümlesini tamamladı.

"Söyle ona, yanlış yapıyorsam bana bir işaret yollasın. O zaman hemen dururum."

"Uyanmışsın."

"Evet, bir süredir," diye Simon doğruyu söyledi. Sonra da hafifçe öksürerek doktoruna suçlu çocuk bakışıyla baktı.

"O halde hepsi doğru mu sence de?"

"Konuştuklarınızın tamamını anlamadım. Ama şimdi yine o sesi hatırlıyorum. Sevgi... sevgi doluydu."

Ambulans ağırlaştı. Simon doğrulup oturmayı denedi.

"Yani ben kötü bir şey yapmadım, öyle mi?"

"Kesinlikle yapmadın." Borchert ve doktor aynı anda cevap verdiler.

"Kimseyi öldürmedim mi?"

"Öldürmedin."

"Ama Carina ile Robert neden burada değiller?"

Profesör'ün uzun ve sıcak parmakları Simon'un alnında gezindi. "Üç gündür uyku halindesin."

"Ve o sürede... bir şeyler oldu," diye Borchert tamamladı.

"Neler oldu?" Simon gerilmişti. İki yetişkinin sesindeki tınıdan sakladıkları bir şey olduğu anlaşılıyordu.

"Yanlış bir şey mi yaptım? Beni istemiyor musunuz artık?" Borchert'e baktı.

"Saçmalama. Neler düşünüyorsun böyle?"

"Ama anlamıyorum ki."

Andi, "Hiç mi bir şey hatırlamıyorsun?" diye sordu. Simon başını salladı. Son birkaç gece boyunca arada bir uyanmıştı. Ama çok kısa süreyle. Ve her seferinde yalnızdı.

"Hayır. Ne oldu?"

Ambulansın buzlu camından anlaşıldığı üzere güneş batıyordu ve dizel motorun değişen sesi Simon'a iğrenç kadının arabasıyla garaja girdikleri anı hatırlattı.

Önde oturan biri, "Geldik," diye seslenerek arabadan indi.

Simon yeniden, "Robert ile Carina'ya ne oldu?" diye sordu. Aracın arka kapıları açıldı.

"Bunu başka birinden öğrenmen bence daha iyi," diyen Profesör Müller, Simon'a elini uzattı.

2.

Sessiz ve çarpık siyah beyaz görüntüler evde çekilmiş ucuz video film kalitesindeydi. Araba farlarının kamerada patlaması da çekimi aşırı aydınlatılmış ultrason görüntüsüne benzetmişti.

Bant kaydını ilk gördüğünde başsavcı, "Kız mı, erkek mi?" diye espri yapmıştı. Gerçekten de gözleri arabanın önündeki iki erkeği ayırt edene kadar Brandmann da bir süre şaşkın şaşkın bakmıştı.

"Burada Losensky silahını çekiyor." Hafifçe öksürdü ve plastik çakmağıyla beyazperdede bir noktaya tıkladı.

"Görüntüyü kapatıyorsunuz."

"Ah, kusura bakmayın." Brandmann video oynatıcının ışık hüzmesinden çıktı. "Tamam. Dikkat: Yaşlı adam henüz tereddütlü. Ama şimdi: Losensky silahını biraz kaldırıyor. Ve sonra: Dannn!"

Namludaki ateş çiğ bir ışıkla parladı ve beyazperdede sarı bir patlamayla iz bıraktı. Sonra Stern gülle yemiş gibi arkaya savruldu, plajın otoparkına sırt üstü devrildi ve öylece kaldı.

"Filmi Engler çekmiş. Kamera saklandığı arabada bulundu."

Komiser neredeyse her cümlesinin sonunda yaptığı gibi yine genzini temizledi. Sigarasından bir nefes çekip kaydı durdurdu.

"Mükemmel bir kanıt videosu olabilirdi. Başarısız bir çocuk alışverişi. Bir çatışma. Engler tam bir video delisiydi. Kaydı ileride el altından satmak için kamerayı öylece çalışır bırakmış olmalı. Ya da evinde kendi izlemek için, bilemeyiz artık. Her halükârda bu çekimleri bizim hiç görmeyeceğimiz kesindi."

3.

"Beni nereye götürüyorsunuz?"

Tekerlekli iskemlenin ayak kısmı binanın duvarını çizdi. Simon başını çevirip arkasında kolçakları sıkıca tutarak iten kan ter içindeki Borchert'e baktı. Adam, "Rehabilitasyon," diye hızla soludu.

Tekerlekli iskemleyi alttan destekleyen ambulans şoförünün de soluğu tıkanmıştı.

"Rehabi de ne?"

"Özel tedavi. Bilhassa senin gibiii," Borchert bu kelimeyi abartarak uzattı, "...ağır vakalar için."

"Neresi burası?"

Son sahanlığa vardılar ve Simon merdiven başında hâlâ beklemekte olan Profesör Müller'e baktı.

Başhekim, "Özel bir klinik," diyerek güldü, sonra o da basamakları çıkmaya başladı.

"Nasıl özel klinik ki? Asansörü bile yok!"

"Bence kendi gözlerinle gör. Hihihihiii."

Simon kıkırdamaktan kendini alamadı. Kendini lunaparkta çarpışan arabaya binmiş gibi hissediyordu. Önce öne, sonra arkaya savrulmuş, şimdi de kendi etrafında dört dönüyordu.

"Dur artık," diye tekrar güldü ama Borchert onu şimşek hızıyla binanın dışında çıplak bir koridora sokmadan önce iki kere daha çevirdi.

Simon, "Başım dönüyor," diye ofladı. Tekerlekli iskemlesi sonunda durmuştu ama savrulan görüntüler henüz gözlerinin önünden gitmemişti. Borchert'in, Müller'in ve şoförün suratları bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"Bu... bu ne?"

Simon peruğuna dokundu. Uyurken başucu masasındaydı. Fakat şimdi karıncalanan parmaklarının altında hissettiğine göre, çok benzese de rüyada olamazdı.

"Sence ne?"

Simon'un sessiz şaşkınlığı yeterince cevaptı. İlaç almış da hafifçe uyuşmuş gibi ağır hareketlerle kucağını örten beyaz hastane örtüsünü katlayarak kolçağa koydu.

Bunu neden yaptığını kendi de bilmiyordu. Burada tamamen paralize olacağı muhteşem şeyler görmeden önce herhangi bir şekilde titreyen ellerini meşgul etmek istemişti belki de. Sonra gülümsedi ve yüz hatlarının değişmesiyle birlikte gözündeki perde de kalktı.

Simon dönerek etrafına baktı. Duraksadı. Yüreklendirerek bakan ve gülen çevresindeki suratları inceledi.

Borchert öylesine ağzı kulaklarında sırıtıyordu ki terli yüzündeki gözleri çizgi gibi olmuştu. Sonunda cesaretini topladı. Ayağa kalktı, inanılmaz büyük mekânda iki adım attı. İçeriye doğru. Keşfedilecek yığınla şey vardı ama o girişteki palmiyelere odaklanmıştı. Gözlerini kapattı, açınca gördüğü serap kaybolacak diye içi titredi. Ama bir saniye sonra her şey yine aynıydı: şeker kamışı rengi bambu kulübe, denizin hışırtıları ve biraz ötede, boynunda çiçekten halkasıyla gülümseyen kadın.

Carina, "Hoş geldin," diyerek yavaşça ona doğru yürümeye başladı. Simon'un içinden bir sıcaklık dalgası yükseldi.

"İzin var mı?" diye tekrar ürkekçe sordu ve sesindeki bambaşka tınıya kendi de şaşırdı. Sonra, adamlar alkışlamaya başlayınca yavru bir köpek gibi çıplak ayaklarıyla krem rengi kum tepesinin üstünde zıp zıp zıplamaya başladı.

4.

Brandmann tekrar "Başlat" düğmesine bastı ve donuk kare hareketlendi. Beyaz perdede Losensky'nin Engler tarafından saldırıya uğraması göründü.

Brandmann, "Bayan Freitag'ın sahneye girdiği an," diyerek Engler'in filmde başını aniden neden yana çevirdiğini açıkladı. "Kareye yeni girmişti. Maalesef tabancası dolu değildi."

"Ya da şansına."

"Evet, öyle de denebilir."

Görüntüde şimdi kolunu kaldıran Engler vardı. Carina'yı hedef aldı, emniyet mandalını düşürdü. Sonra atış salvosu başladı. ARKASINDA. Engler tek kurşunla kafasımn arkasından vuruldu.

"Evet, tam böyle oldu," diye Robert Stern görüntüleri onayladı, yıpranmış kanepedeki sigara yanığı deliğinden küçük parmağını çıkardı ve oldukça zorlanarak ayağa kalktı. Ardından bir melodiye başladı.

"Abba," diye Brandmann gülümsedi. "Losensky'nin bunu Tanrı'nın işareti olarak değerlendirdiğine, uyarı ateşi amaçlı ilk kurşunu havaya sıkmaya 'Money, Money, Money' melodisini duyunca karar verdiğine kalıbımı basarım. "

"Ben de öyle bir şey hesaplamıştım kafamda. Ama özetle esas motivasyonum salt korkuydu. Sıktığı kurşundan değil. Düşerken vurulmadığımı anlamıştım anlamasına ama belli etmemem gerektiğini biliyordum. Yoksa Engler ölmediğimi anlardı.

Aslında onu kendi yöntemleriyle avladım. Ölü numarası yapmayı başarmıştım. Artık sıra ondaydı."

Stern parmaklarını ten rengi boyunluğunda tıklattı, sonra eli alnındaki sargıya gitti. Beyin sarsıntısına rağmen otoparkta öne doğru sürünmüştü. Engler'in bir tekmeyle savurduğu Losensky'nin silahına santim santim yaklaşmak için. Fakat Carina'nın ani çıkışıyla kazandığı son saniyeler olmasaydı silahı tam zamanında yerden alıp doğrultmak ve ateşlemek mümkün olamazdı.

Stern seke seke yürüyerek özel ajana yaklaştı.

"Söylemek zorundayım ki bu süreçte sizi rakibim olarak gördüm. Bundan dolayı da size değil, ortağınıza güvendim."

"Anlıyorum." Brandmann belki de yirminci kez hafifçe öksürdü ve tombul başparmağıyla asabi bir şekilde çakmağını kurcaladı.

"Ama Engler ortağım değildi. Ben resmî olarak Eyalet Suç Polis Dairesi'nde psikolojik kriminal danışmanım. Fakat bu da kamuflaj. Gerçekte iç soruşturma biriminde görevliyim. Epeydir Engler'in kirli işler çevirdiğinden kuşkulanılıyordu. Mayorka'daki yazlığına ve normal polis maaşıyla mümkün olmayacak parasal yatırımlarına dair kanıtlar vardı. Ama bu yan faaliyetinin mahiyetini kimse tahmin etmemişti. En azından ben."

Brandmann'ın yüzünde şikâyetçi bir anlam belirdi, özellikle kendinden.

"Benim olayımı soruşturmakla yükümlü değil miydiniz?"

Brandmann başını salladı.

"En başından beri değildim. Engler'in yaptıklarının, Simon'un bulduğu cesetlerle bir ilgisi olabileceğini hiç düşünmedik." Öksürdü ve dilini kurumuş dudaklarında gezdirdi.

"Stratejimiz, beceriksiz ve fazla suya sabuna dokunmayacak şekilde ayağına dolanarak sinirini bozmaktı. Tedbiri elden bıraka-

cağını umuyorduk. Yeterince baskı yapar ve kafasını karıştırırsak şifresiz e-posta yazmak, güvenliksiz telefon hattı kullanmak gibi şeyler yapabilirdi. Bizi para kaynağına ulaştıracak herhangi bir şey. Simon vakası çetrefilleşince cinayet masası amiri benim gibi deneyimli birinin yanında olmasının yarar sağlayacağını söyledi. Bu nedenle ekibi az çok kontrol altına aldım, Simon'un yalan detektörü testini organize ettim, tanık ifadelerini topladım ve olay yeri incelemelerinde Engler'e yardım ettim."

"Ve bu sırada Picasso'ya telefon numaranızı verdiniz, değil mi?"

"Evet. Babanıza da ayrıca. Dikkat çekici bir şey olduğunda beni aramalarını istedim. Ne yazık ki hasta bakıcı, Simon'un kapısındaki nöbetçiyi gözlemleyemeden önce devre dışı bırakıldı. Picasso'nun kahvesine kimin yüksek dozda Rohypnol kattığını da biliyoruz ayrıca."

Stern'in kaşları havaya kalktı.

"Nöbetçinin kendisi. Yine Engler'in komplosu. İfadesine göre, siz ona saldırmışsınız. Sorgulanırken Engler'in öldüğünü bilmemesi çok yazık."

Brandmann gülümsedi.

"Organizasyon mükemmeldi. Bence onca yıl sürdürdüğü bu çift yönlü yaşamdan sonra Engler kendi dokunulmazlığına inanmıştı. Planı dâhiceydi ama deliliğin dehası diyelim. Sizi, Carina'yı, Simon'u ve hatta kendi katilini plaj otoparkında tuzağa düşürdü hem de emniyet güçlerinin gözü önünde."

"Onca zamandır siz neredeydiniz?" Stern sorusunu düşündüğünden daha kaba bir ses tonuyla sordu. "Engler'i gözetim altında tutmakla görevlendirildiyseniz neden özellikle bu son, büyük faaliyetine dar bilgi toplayamadınız?"

Brandmann öksürdü ve özür diler gibi ellerini kaldırdı.

"Açık konuşmak gerekirse olaylar tırmanınca başkomiserlik makamı beni geri çekti. Dediğim gibi ben sadece kaynağı belirsiz para akışını izlemek için görevdeydim. İş bu raddeye gelince soruşturmanın ilerlemesini önlememek için kızağa çekildim. Aslında ben de tam valizimi toplayıp gitmeye hazırlanıyordum."

"Ya şimdi? Bundan sona ne olacak? Engler'in komploları nasıl değerlendirilecek? Bu işlerde belli ki biri ona yardım etmiş olmalı, sizce?"

Peş peşe gelen her soruda yutkunmaktan başka bir şey yapmayan Brandmann'ın âdemelması kırışık boyun derisinin altında silindir gibi oynadı.

"Evet, maalesef. 'İntikamcı' son yıllarda yoluna epeyce taş koydu ama Engler kendine yeni psikopat yardımcılar bulmakta zorlanmadı. Cinayet masası dedektifi olarak pratik anlamda kaynağın başındaydı denebilir. Fakat çetenin geri kalanını çökertmeye yetecek kadar çok malzeme topladık. Bilgisayarlar, defterler, bant kayıtları, DVD'ler. Unutmadan, bagajı en yeni video teknik donanımlarıyla ağzına kadar dolu. Engler'in arabası..."

Bu açıklama Robert'e, Brandmann'la birlikteyken Engler'in hayvan mezarlığında video çektiği anı hatırlattı. Stern, çekimin oradaki soruşturma amacıyla yapıldığını düşünmüştü. Halbuki üstünde oynamak ve duruma göre değiştirmek içindi. Ucuz numara. Tıpkı Dr. Tiefensee'nin muayenehanesinde olduğu gibi.

Stern tereddütle, "Bunların dışında başka şey bulamadınız mı?" diye sordu.

"Engler'in evini araştırırken sevindirici tek bir şey bulduk," dedi Brandmann gülerek. "Köpeğini. Labrador şimdilik bende kalıyor."

Stern, "Ya daha başka?" diye ısrar etti.

"Kastettiğiniz anlamda bir şey yok. Açık konuşayım: Bu noktada size fazla umut vermek istemem."

Robert'in nabzı hızla atmaya başladı. Aynı zamanda uyuşturucu sprey sıkılmış gibi vücudunun sol yanı da hissizleşti. Aslında bunu beklemiyor değildi ama kötü tahminlerinin ilk ağızdan bu şekilde onaylanması başkaydı.

"Değerlendirme çalışmalarının ortasındayız henüz fakat şu ana dek oğlunuzla ilgili bir kanıta rastlamadık. Ne belge ne fotoğraf ne de film. Bebekliğinden ya da şimdiki zamandan. Ve bebek kutusu teorisi..." tekrar öksürdü. Kırık sesinden, boğazına kocaman bir yumru oturduğu anlaşılıyordu.

"Tabii ki elde ettiğimiz ipuçları kapsamında ülke çapında tüm hastanelerde araştırma yapacak ve böyle bir şey mümkün mü diye soruşturacağız. Fakat şimdiye dek ifadenizdeki iddiaya ait tek bir kanıta ulaşamadık."

"Tabii ki."

Stern tüm ağırlığını sağ koltuk değneğine vererek bodrumun beton zeminine mümkün olduğunca sağlam basmaya çalıştı. Diğer eliyle arka pantolon cebindeki buruşuk zarfı çıkardı. Engler, on yaşındaki çocuğun doğum günü pastasındaki mumları üflerken çekilmiş fotoğrafını alçakça bir veda anlamında cebine sokuşturmuştu. Pastanın üstünde *Nisan, Nisan* yazısı dikkat çekiyordu.

Bunda da onu yanıltmıştı işte. Stern bir şey kaçmış gibi gözlerini kırpıştırdı. Belki günün birinde Engler'in güvenlik kamerası kaydına nasıl ulaştığı ortaya çıkacaktı. Ve gerçekliğine inandıracak şekilde üstünde nasıl oynayıp değişiklik yaptığı da. Hatta bir gün, herhangi bir gelişmiş teknolojik görüntü düzenleme yazılımı sayesinde kendi yüz hatlarıyla eşleştirilebilecek, ona çok benzeyen bu doğum günü çocuğu da bulunabilirdi. Bilgisayarda oluşturulan bir piksel mucizesi bile olabilirdi sonuçta.

Kulakları uğuldamaya başlayan Stern, üstüne çöken öfkenin baskısını gevşetmeye çalıştı. Bütün bu düşünceler, on yaşındaki çocuk videosunun yem olması gerçeğini değiştirmiyordu. Felix,

hep olduğu gibi ölüydü. Stern, bu akla aykırı umutlarını Sophie ile paylaşmadığı için mutlu oldu.

"Tüm ipuçlarının peşinden gidecek ve oğlunuza dair..." Özel ajan cümlesini bitirmeden sustu ve hayretle tavana baktı. Üst kattan tempolu bir reggae müziği ta aşağıya, bodruma ulaşmıştı.

"Nedir bu?" diye sordu.

"Bu mu? Bizim çalar saat alarmı."

Stern topallayarak bodrumdaki odanın kapısına gitti.

"Bant kaydını izlettiğiniz için size çok teşekkür ediyorum. Ama korkarım şimdi ayakkabılarınızı çıkarmanızı rica edeceğim."

"O da nereden çıktı şimdi?" Stern yüzüne bir bardak buzlu su atsaydı Brandmann bu kadar şaşırmazdı.

Robert kapıyı açınca Karayip müziği daha da yükseldi.

"Çünkü işin resmî kısmı bitti ve bir toplantıya katılacağız."

5.

"Geldin!"

Simon, gülerek suni sahil ortamından dosdoğru Stern'e koştu. Bir eğlence organizasyon firmasının en az bir düzine elemanı geceyi, villanın alt katına ince plaj kumu döşemekle geçirmişlerdi. Daha sonra duvarlara ve pencerelere güney denizi motifleri yapıştırılmış, yapay palmiye ve muz ağaçları yerleştirilmiş, aralarına meşaleler konmuştu. Hatta odunla doldurulan şömine bile *Robinson Crusoe* romanındaki kamp ateşi gibi görünüyordu.

Bu hayalî sahneyi tamamlayan şeyse, salonun ortasındaki, şu anda Robert'in arkasına geçip alkolsüz meyve kokteyli hazırladığı gerçek bambu ağacından bardı.

Stern içinde devam etme dürtüsü hissetti. Onu karanlık düşüncelerine çekecek yöne kendini bırakma dürtüsü. Artık kendi villası gibi gelmeyen buradan uzakta, herhangi bir yerde. Sadece plaj kumu ve palmiyeler yüzünden değil, bu odalarda yıllardır hiç duyulmayan seslerden kaçmak için: kahkaha, müzik, neşe. Simon'a, Carina'ya, Borchert'e, Brandmann'a, Profesör Müller'e ve kendi babasına baktı. Hepsi tanıdık yüzler, hepsi daveti üzerine gelen insanlardı ama yine de kendi onlara yabancıydı.

Sonra, Simon yaklaşırken ve kaçma dürtüsü karşı konulamaz boyuta gelirken sinsi bir değişim oluştu. Çocuk, görünmez

bir meşale taşıyordu sanki. Tüm çevresini aydınlatan bir ışık demeti. Ve Stern çocuğu ne kadar özlemiş olduğunu hissetti.

Simon karşısında durdu, pek çok yetişkinin artık becere-mediği bir içtenlik ve dürüstlükle ona gülerek baktı ve Stern ilk defa o anda Carina'nın kendisini neden ısrarla endüstri arazisine çağırdığını kavradı. Onun yardımına muhtaç olan çocuk değildi. Tam tersiydi.

Simon, "Çok teşekkür ederim!" dedi gülerek ve bir saniye boyunca Stern'in kafasındaki o azap dolu sorular sustu.

"Bütün bunlar harika, çok teşekkür ederim!"

Yumuşak elinin dokunuşuyla birlikte Stern'in içinde son günlerde peşinden koştuğu yanıtların o kadar da belirleyici üstünlükte olmadığına dair bir ihtimal yeşerdi. Ve çocuk tarafından kumsal barına sürüklenirken Robert, bugüne kadar gözlerinin görmeyi reddettiği her şeyi ilk kez gördü: Simon'u, Carina'yı, ikizleri, kendini. Sağ kalmışlardı. Yanındaki çocuk gizem dolu cinayet hayallerinin azabından kurtulmuştu. Ve gülüyordu, dondurma yalıyordu, lambada dansı yapıyordu, anın keyfini çıkarıyordu hem de kasvetli düşüncelerden çok daha tahrip edici bir şey kafasının içinde durmadan büyürken.

O yapabiliyorsa, ben de yapabilirim, diye Stern umut etti. Sürekli değil. Uzun süreli değil. Ama belki bugün. Şimdi. Şu an.

Bara dayandı, önce Borchert'e, sonra Carina'ya kafasını salladı ve dostları onu konuşmadan da anladıkları için mutlu oldu ve Simon'a verdiği dondurma sözünü tuttuğu ve gerçekleştirdiği için de.

Kamp ateşiyle başlayan, sahilde mangal keyfiyle devam eden ve sonunda dans edilen kutlama partisi iki saat sürdü. İlk heyecan dindikten sonra Stern, Carina ile Simon'a katıldı ve kuma oturduğu anda ikisinin arasındaki sohbet bıçakla kesilmiş gibi sonlandı.

"Neler fısıldaşıyordunuz öyle?"

Simon afacan bir sırıtmayla, "Hiiiç," diye cevap verdi. "Burasının senin evin olduğuna inanamadım."

"Ama öyle. Carina bu seferlik haklı."

"Yani sen burada mı oturuyorsun?"

"Karavanda uyumadığım zamanlarda, öyle."

Stern, Carina'ya geniş bir gülümsemeyle baktı ve aynı karşılığı aldı.

"Neden eşya yok o halde?"

Stern'in villasının içinde yaşanan bir ev gibi döşenmemiş olduğunu bilen ya da en azından tahmin eden Carina, "Aman boş ver, buna kafanı takma," dedi. İçecek bir şeyler almak için ayağa kalktı. Stern arkasından kumda bıraktığı zarif ayak izlerini seyretti.

Yanı başında yere uzanmış, tavana bakan Simon'a, "Dinle beni," dedi. Aslmda tavanda avize olmalıydı ama gerçek palmiye yapraklarıyla süslenmiş bir file gözlerden gizliyordu.

"Profesör Müller az önce terapiyi tekrar denemek istediğini anlattı. Beyin tomografisi sonuçları bazen yanıltıcı olabiliyormuş. Beyninin öteki yarısında tümörün ne kadar büyüdüğüne bakacak, sonra..."

Stern duraksadı.

"Simon?"

"Evet?"

"Neyin var?"

"Bil... bilmiyorum."

Çocuk belden yukarısını kaldırarak en az Stern kadar dehşetle sol ayağına baktı.

Robert hızla ayağa fırladı. "Carina!"

Sonra da çocuktan çok kendini yatıştırmak istermiş gibi, "Merak etme, epilepsi krizi sadece," dedi. Bu arada tireme aya-

ğından bacağına tırmanmıştı. Fakat Stern'in daha önce tanık olduğu titreyişten farklıydı. Tüm vücudunu sarmasa da daha tehditkâr görünüyordu.

Profesör Müller'le birlikte yanlarına koşan Carina, "Yer aç," diye bağırdı. Lorezepam ampulü elindeydi.

"Yok bir şey, yok bir şey."

Carina çocuğun saçlarını sıvazlayınca, peruğu düştü.

Müller alçak sesle, "Hemen geri götürelim," diye fısıldadı.

Stern başını sallayarak ayağa kalktı. Kendini trafik kazası geçirmiş gibi hissediyordu. Az önce gülerken şimdi Borchert'in çocuğu kucağında kapıya taşımasını izlemekteydi.

Arkalarından koşarken Carina'nın, "Arabayı getirin, çabuk!" diye seslendiğini duydu. Ayaklarının altındaki sıcak kum bataklığa dönüşmüş de yürümesini engelliyormuş gibi zorlandı. Ön bahçede ambulansı beklemesi, içeri taşınan çocuğun sedyesinin yanında diz çökerek durması sanki bir ömür boyu sürmüştü.

Yüksek sesle konuşursa çocuk korkusunu anlayacakmış gibi fısıldayarak, "Bak beni dinle," dedi.

"Sakın korkma, tamam mı? Her şey iyi olacak."

"Evet, belki."

"Hayır, ben ne diyorsam o. Profesör Müller kontrolü eline alınca güvenli limana vardık demektir."

Simon'un elini sıktı. Ama aynı tepkiyi alamadı.

Çocuk, "Üzülmemelisin," dedi ona.

Stern, "Üzgün değilim," derken ağlıyordu.

"Güzeldi. Birlikte çok eğlendik." Simon'un sesi daha yorgun çıkıyordu. "Öyle çok şey yaşadım ki. Disko, hayvanat bahçesi, ikizlerle çizgi film, sonra harika parti..."

"Geçmişten konuşmayalım, tamam mı?"

"Ama ben konuşmak istiyorum."

Stern burnunu çekti. "Ne demek istiyorsun?"

Şoför önden, "Artık gitmeliyiz!" diye bağırdı. Carina'nın eli omzuna dokundu ve onu hafifçe arkaya çekti. Stern, eli silkeleyip attı.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun Simon?"

"Bodrumdaki lamba."

"Efendim?" Motor çalıştı ve aynı anda Stern'in içinde bir şey öldü.

Çıt.

"Yine yanıp söndü. Önceden. Hani çok uzun uyudum ya, o zaman."

Stern'in kafasındaki ses acıyla haykırdı; *hayır, hayır, hayır!*

Çıt. Çıt.

"Bu sefer çok karanlıktı. Korkunç karanlık. Hiçbir şey göremedim."

Hayır, lütfen olmasın. Şu karabasan yeniden başlamasın, diye düşündü Stern ve çocuk ona son bir adres söyleyince damarları buz gibi bir zehirle doldu. Sonra Simon bilincini kaybetti.

On Gün Sonra

Park Inn. Hafta sonu önerilerimizi inceleyin.

Biri milattan önce resepsiyonun üstündeki kahverengi mantar ilan panosuna bu yazıyı tutturmuş ve yılın bu mevsiminde talep geleceğini hiç düşünmemişti herhalde. Ucuz motelin lobisi, tıpkı az önce geçtikleri sokaklar gibi ıssızdı.

Stern, "Merhaba," diye seslendi ve görevliyi çağırmak üzere bankoda çan var mı diye bakındı. Ama broşürlerin bulunduğu iki pleksiglas ayaklıktan başka bir şey yoktu.

"Ne yapayım? Şunu mu fırlatayım?"

Döndü ve koltuk bulamadığı için bavulun üstünde oturan Carina'ya baktı.

Stern haykırmamak için daha alçak sesle, "Hey, müşteri geldi!" diye bağırdı. Cevap yerine yanda bir yerden çekilen sifon sesi geldi.

Carina, "Kime söylüyorsan artık," diye mırıldandı. Az sonra yarı açık kapıdan kare formunda bir kadın geçti ve resepsiyon bankosunun arkasına dikildi.

"Nedir bu aceleniz?" diye soludu.

Stern bu kaba karşılamaya inat, "Adım Stern," diye kendini tanıttı ve kimliğini bankoya koydu.

"Rezervasyonumuz vardı."

"Tamam tamam. Ama her yer boş, rezervasyon yaptırmasanız da olurdu."

Kadının tombul parmakları arkasındaki anahtar panosuna uzandı.

"Suit için size özel fiyat yaparım."

Stern nasıl bir yer olabileceğini az çok tahmin etti. Herhalde buradaki barakalardan tek farkı televizyon cihazıydı.

"Hayır, dediğim odayı istiyorum. Telefonda size açıklamıştım."

"Gerçekten mi? On yedi numarayı mı? Hımm. Sahiden ha? Orası en iyi odamız sayılmaz."

"On yedi numara, başka bir oda değil."

"Nasıl isterseniz."

Anahtarı uzatırken Stern'in parmakları kadının kupkuru tenine dokundu. Kıymık batmış gibi irkilerek elini çekti.

"Balayı mı?" Kadın alaycı bir tebessümle Carina'ya baktı.

Stern aklına ilk gelen en kısa cevap olduğu için, "Evet," dedi.

"Kapıdan çıkın, tabelaları izleyin, sağ taraftaki en son oda."

Günlerdir yağan yağmur ara vermiş, rüzgâr tepelerindeki gökyüzünde gri bulutlarla bilardo oynamaya başlamıştı. Öğle vaktiydi ama hissedilen zamana göre vakit çok daha geçti sanki. Şimdi de kirli bir duvar güneşin önüne dikilmiş, odalara giden beton yolu karartmıştı.

17 numaralı oda motelin tek müstakil yapısıydı. Kilit, Stern'in ancak ikinci girişiminde çevirmeyi başardığı anahtarla buluşmaktan mutlu olmuştu âdeta.

Carina, "Dışarıda mı durayım?" diye sordu.

"Hayır ama hiçbir şeye dokunma lütfen."

Duvardaki düğmeye bastı, tavandan sarkan basit bir ampul derli toplu odayı aydınlattı.

Carina gürültüyle burnundan nefes verdi. Stern de beklediği toz ve küf kokusu olmayınca rahatlamıştı.

Adam, "Geleceğimizi bildi," diye mırıldandı ve işe koyuldu.

Önce dolaplara el attı. Birkaç elbise askısını toplayıp Carina ile valizin yanına, yatağın üstüne attı. Sonra rafların arasından suntaları yokladı. Hiçbir şey yoktu.

Banyoya gitti. Düş kırıklığı içinde sadece bir duş olduğunu tespit etti. Banyo küvetinin altındaki ara boşluğa bakmaya niyetlenmişti. Ama burada değil küvet, duş kabini bile yoktu. Su öylece yerdeki fayanslara akıyordu.

Lavabo ve giderlerde gizli ipucu da arandıktan beş dakika sonra odaya geçince Carina, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç," diyerek ıslak gömlek kollarını kıvırdı. "Henüz hiç."

Yere uzanıp yatağın altına baktı. Carina'dan ayağa kalkmasını rica etmişti. Döşeğin değişik noktalarını bıçakla delerken kadın da taş zeminde bir yükselti ya da çukur var mı diye bakındı.

Arkasında saklı bir kapı, gizli bir geçit olabilecek herhangi bir şey. Ama en ufak bir girinti çıkıntı bile bulamadı.

Bu arada Stern valizden sarı bir sprey şişesi çıkarmıştı, ev bitkilerine su püskürtülen cinsten. Odanın tabanına bu şişeden sis gibi dağılan renksiz kontrast bir madde püskürttü.

İşi bitince, "Sakın korkma," diye tembih etti. Hemen sonra tepelerindeki ampul söndü ve oda karanlığa gömüldü.

Robert'in elindeki UV cep feneri yüzüne hayaletvari bir ay ışığı gibi vurunca Carina, "Ne arıyoruz?" diye sordu.

"Görürsün az sonra."

Stern saat yönünde kendi etrafında döndü.

Birkaç dakika geçince, "Ya da göremezsin," diye ekledi. Burada konaklayan müşterilerden birinin burnu kanamış olabilirdi ama UV ışığı silinip temizlenmiş daha büyük bir kan izini görünür kılmadı.

"Şimdi?"

Stern derin bir nefes alarak delik deşik yatağın üstüne çöktü ve yeniden yanan ampule baktı.

"Bu durumda onu arayacağım artık."

Kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı ve küçük bir not kâğıdında yazan numarayı tuşladı.

"Robert Stern," diye söze başladı.

"Telefon konuşması için saat geç oldu. Saat on üçe kadar izin var."

"Şu anda saat on iki kırk yedi, lütfen verin onu bana."

Lanet ses, daha kibar ve eğitimli bir sese yer açtı. Cezaevi kliniğinin müdürüne karşılık bu sesin sahibi çok sayıda insan öldürmüştü.

"Losensky?"

"Buyurun benim."

"Neden aradığımı biliyorsunuz, değil mi?

"Evet. 17 numaralı oda için."

"Buna dair başka ne biliyorsunuz?"

"Hiçbir şey."

"Bu adresi çocuğa siz söylemediniz mi?"

"Hayır, öyle bir yer hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Simon'a da kesinlikle anlatmış değilim, sizi neden oraya yolladı, en ufak bir fikrim bile yok."

Stern, Losensky'nin şiddetli öksürüklerini dinledi.

"Yalan söylemek için nedenim yok. Polise çok geniş kapsamlı itirafta bulundum ve Simon'un bilmediği olay yerlerine onları tek tek götürdüm. On beş yılda yedi ceset. Fazlası yok. Olsa niye saklayayım?"

Bilmiyorum.

"Cezaevi hastanesinde yatıyorum, burada öleceğim. Kaybedecek neyim olabilir ki genç adam?"

Stern, ihtiyara, "Hiç" diye itiraf etti. Kısaca teşekkür etti ve telefonu kapattı.

"Verdiğimiz zararı ödemeden önce bir duş alabilir miyim?" diye sordu Carina.

Stern sessizce başını salladı. Banyodan su sesi gelirken o da ayağa kalktı ve perdeyi yana çekti. Cam sürgü kapıyı açabildiği kadar açtı. İçeriye temiz, taze hava doldu.

Stern dışarı çıkıp uzaklara baktı. Park Inn Motel'in bulunduğu sahil iki yandan kilometrelerce denize paralel uzanıyordu. Geldikleri sırada kıyıya çarpan dalgalar şimdi biraz durulmuştu. Stern gözlerini yumdu, rüzgârı ipek bir şal gibi yüzünde hissetti. Sonra teninde rahatlatıcı bir sıcaklık duydu. Açınca gözleri bulutların arasından sıyrılmayı başaran ilk ince ışık parmaklarıyla kamaştı. Kirli perdeyi tamamen çekti ve güneş ilkbaharın ilk günlerinden biriymiş gibi olanca haşmetiyle odayı doldurdu.

Tam, "Carina," diye sesleniyordu ki bacağında yumuşak bir temas hissetti.

Yere bakınca ayaklarının dibinde bovling topu büyüklüğünde bir lastik top gördü. Güneş yoğunlaştığı için topun ona doğru fırlatıldığı yöne bakarken ellerini gözlerinin üstünde siper yaptı.

Genç, duru bir ses, "Geri atabilir misiniz lütfen?" diye sordu. Stern çocuğa iki adım yaklaştı. Ve sonra içinin ateşine dayanamaz oldu. Çocuk ona iki kol boyu uzaklıkta, kumda durmuş, elindeki limonlu dondurma külahının kenarını ısırıyordu. O anda Stern neden burada olduğunu bildi, üstelik hiçbir şeyi kavramamış olduğu halde.

Çocuğu tanıdı. Ekrandan çekilmiş buruşuk fotoğrafı hâlâ pantolonunun arka cebindeydi.

Ve on yaşındaki çocuk ona gülümseyince Robert Stern aynada kendini gördüğü hissine kapıldı.

TEŞEKKÜR

Size şu anda tam nerede ulaştım? Koltukta, kanepede, metroda, yatakta mı? Ya da belki kitapçıda rafların önünde durmuş, hangi Alman korku romanı yazarının külliyatından birini seçip okusam diye mi düşünüyorsunuz, adı en çarpıcı olanı mı mesela? Olsun, ne yapalım: Size teşekkür ediyorum. Kitabım elinizde ve okuyorsunuz ya da belki sadece son sayfalara gidip böyle bir hikâyeyi kâğıda dökmüş birinin teşekkürlerini sunacağı arkadaşları var mıymış diye meraktan bakıyor da olabilirsiniz. İnanmayacaksınız ama var.

Unutursam, neredeyse her gün başlarına musallat olduklarımı kızdırabilirim. En iyisi onlardan başlayayım:

Manuela, lütfen bol bol spor yapmaya devam et, sağlıklı beslen. Olur da çaptan düşer, hayatımı organize edemezsen, ben bitmişim demektir.

Gerlinde, yardımın, desteğin ve sevgin için teşekkürler, hepsi bir yana yoğun çalışma dönemlerimde yemeğimi tepsiyle masama fırlatıp atmasaydın, açlıktan ölmüştüm.

Clemens ve Sabine, tahminim o ki artık ana teması hastalık ve psikoz olmayan bir şeyler yazmam için gizli gizli dua ediyorsunuzdur. Lakin gelecekte de tıbbi danışman kadrom olmaya

devam edeceksiniz. Siz de mesleğinizde bu kadar iyi olmasaydınız canım...

Patty, önceki hayatına dönüş deneyimlerini mükemmel tasvir ettiğin ve bu kitapta kullanmama izin verdiğin için çok teşekkür ederim.

Zsolt Bacs, daha adını doğru dürüst telaffuz etmeyi becerememden, kalbimde kocaman yer kapladın. Kimse senden daha iyi beyin fırtınası yapamaz!

Ender, hikâye ederken esinlendiğim ilginç kişilerle (Borchert!) beni tanıştırdığın için sonsuz teşekkürler. Ama rica ediyorum, söyle ona gayet iyiyim, benim için kaygılanmasın.

Sabrina Rabow, Thomas Koschwitz ve Arno Müller, bunca yıldır benden esirgemediğiniz dostluk dolu ve aynı zamanda profesyonel desteğiniz için çok teşekkürler, hem de iğrenç metin dosyaları şeklinde kitaplarıma ilk siz maruz kaldığınız halde.

Peter Prange, şu anda yürümemi sağlayan yolu sen silindir geçerek düzlettin. Sırf bu bile, her teşekkür yazımda onur yerini sana vermeme yeterli. Ayrıca, bir çoksatan roman yazarını burada arkadaş olarak anmak da ayrı güzellik.

Roman Hocke, her şeyin üstesinden nasıl geldiğini bilmiyorum ama en iyisi olduğunu biliyorum. Temsilcim olmasaydın kitaplarım ne yirmi dile çevrilip yayımlanır ne de film olurdu, ben de sadece kendim ve köpeklerim için yazmayı sürdürürdüm. Ama sen Claudia von Hornstein, Christine Ziel ve Dr. Uwe Neumahr

le kendine muhteşem bir ekip kurmuşsun ki onlara da ayrıca ek tek tek çok teşekkür ediyorum.

Temsilci demişken... Tanja Howarth, sadece iki kelime: ngiltere ve Amerika. Her şey için teşekkürler!

Harika ötesi Droemer Knaur ekibini temsilen sonsuz teşekkürlerimle:

*Dr. Hans-Peter Übleis, bana inandığınız ve yayıneviniz ıdına beni yüreklendirdiğiniz için minnettarım.

*Dr. Andrea Müller, geniş kapsamlı uyarı notlarınızla beni ız terletmediniz ve soluksuz çalışma temponuzla yapabileceğimin en iyisini benden sökûp aldınız. Bunun için ve yazarlık yolumun temel taşlarını siz döşediğiniz için, binlerce teşekkür.

*Caroline Graehl, inanılmaz yaratıcı final koşun çok eğlenceliydi. Bundan sonraki okuma maratonu için şimdiden mutluyum!

*Beate Kuckertz, yayınevi yöneticisi olarak inanılmaz sezginizle o karman çorman fikirlerimi gerçek bir gerilim romanına dönüştürmeyi sizden iyi kimse bilemez. En içten teşekkürlerimle.

*Klaus Kluge, yoğun pazarlama bilgi birikimini bana ve eserlerime kullandığın için sana teşekkürlerimi sunuyorum. Senin gibi bir profesyonelle çalışmak müthiş zevk. Aynısı Andrea Fischer için de geçerli.

*Andrea Ludorf, bana ülkeyi baştan sona bana dolaştırıyorsunuz ya, helal olsun! Organizasyonlarımı ve okuyucularımı böylesine mükemmel düzenlemeye devam etmeniz dileğiyle.

*Susanne Klein, MOnika Neudeck, Patricia Kessler, kâğıt yapraklar ormanını çağlayana dönüştürdüğünüz için teşekkürler.

*Dominik Huber, sanal dünyanın ustasısın ama seninle reel dünyada tanıştığım için çok mutluyum.

Tüm kitapçılara ve dağıtımcılara, kitaplarımı ait oldukları yere taşıyan herkese çok teşekkür ediyorum. Her türlü minneti hak eden yayımcılarımı temsilen burada Droemer Satış Yöneticisi Iris Haas'a, Heide Bogner'e, Roswitha Kurth'a, Andrea Thiele'ye, Christiane Thöming'e ve Katrin Englberger'e çok teşekkürler. Ah, Georg Regis'e de tabii. Kendini bana bu kadar adıyorsan, güzel bir geleceği ellerinden okumak marifet değil.

İşte böyle, unuttuğum var mı? Binlerce tabii ki, örneğin bana tek mirası sadece edebiyat sevgisi olmayan babam Freimut Fitzek, Simon Jaeger, Dirk Stiller, Andrea Kammann, Sabine Hoffmann, Daniel Bister. Cordula Jungbluth; nedenini siz iyi bilirsiniz. Bilmiyorsanız, benden çekeceğiniz var.

www.sebastianfitzek.de sitesini ziyaret ederek ya da fitzek@sebastianfitzek.de adresine doğrudan kitabı beğenip beğenmediğinizi ve nedenlerini yazarak beni çok mutlu edersiniz. Bu hayatta her birinize tek tek cevap vereceğimi garanti ediyorum.

Sebastian Fitzek, Berlin, Eylül 2007

Not: Ve tabii ki sana da çok teşekkür ediyorum Simon Sachs. Şu anda her neredeysen...

Yazar Hakkında

Sebastian Fitzek 1971 yılında Berlin'de doğdu. Çoksatanlar arasına giren *Terapi*, *Kıymık*, *Çocuk* ve *Paket* gibi eserlerinden sonra psikolojik gerilim romanlarının tartışmasız yeni Alman yıldız ismi olarak parladı. Kitapları yirmi dile çevrildi ve gerilim romanlarının anavatanı bilinen ABD ve İngiltere'de de tanınan çok az sayıdaki Alman gerilim romanı yazarlarından biri oldu.

